

KELLY DIAMOND

Alegerea

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

– O caut pe Valerie Simpson.

Vocea era gravă, profundă, doar cu un accent ușor, de nedefinit.

Valerie încetă să-și aranjeze flacoanele și se întoarse pentru a-i face reverența. Aici, toată lumea făcea reverență, pentru că se afla în plin festival al Renașterii. De altfel, ce putea fi mai natural decât acest gen de curtoazie, când purtai un costum de circumstanță și te mișcai într-un decor din Evul Mediu, perfect reconstituit? Tânăra femeie adoptase cu dragă inimă aceste maniere speciale și găsea chiar amuzant să vândă parfumuri moderne, într-o mică vilă rustică din alt secol.

Bărbatul care stătea în ușă nu semăna cu ceilalți clienți din festival. Valerie nu văzuse niciodată un obișnuit al locurilor îmbrăcat în pantaloni de culoare cenușiu închis și cămașă albă. Trebui să admită că deși fără haină și fără cravată, avea multă distincție. Nici îndrăzneala nu-i lipsea, privindu-i astfel decolteul cu acea insistență jenantă.

– Eu sunt Valerie Simpson, domnule.

O plecăciune adâncă într-un val de catifea roșu-închis și Valerie așteaptă reacția vizitatorului.

În zadar. Soarele care bătea în vitraliile prăfuite transformase locul într-un adevărat cuptor încins. Să porți un costum greu de catifea în aceste condiții, era o performanță. Și să ții genunchii îndoiți atât de mult timp, merita cel puțin să ți se răspundă măcar printr-un cuvând de curtoazie.

Intrigată, Valerie se ridică încercând să nu-și prindă picioarele în cutele jupei.

– Pot face ceva pentru...

Vocea i se frânse în fața privirii furioase a străinului. El, care cu un minut mai înainte părea că o găsește absolut pe gustul său, îi arăta subit o ostilitate evidentă. Și asta, de când îi aflase identitatea.

Oare se plânsese cineva că închisese deja magazinul? De ce l-ar fi ținut deschis, când clienții preferau parfumurilor sale scumpe, de lux, loțiunile și cosmeticele naturale pe care le vindea asociata ei de cealaltă parte a aleii? Cu un semn din cap, arătă masa din lemn brut unde erau aliniate flacoanele de cristal, umplute cu lichid de culoarea ambrei, care străluceau sub razele soarelui din acel sfârșit de după-amiază.

– Vreți să mirosiți câteva eșantioane din parfumurile mele, domnule? Sau poate preferați să creez o aromă specială pentru dumneavoastră, în amintirea acestei zile?

– Pot să vă jur că nu voi uita curând această zi!

Bărbatul aruncă în jur o privire critică, asupra mobilierului rudimentar din vila rustică, înainte de a lăsa capul în jos pentru a trece pe sub ușa boltită.

– Sunt Paul St.Steven.

Cu siguranță, aștepta o reacție din partea tinerei femei.

Numele nu-i spunea absolut nimic lui Valerie. Dacă măcar asociata sa, Melody Anderson, ar fi fost acolo, ar fi știut imediat cu cine avea de-a face, pentru că Melody venise aici în fiecare weekend în timpul festivalului. Oare cine putea fi acest Paul St.Steven? Probabil un oficial însărcinat s-o admonesteze pe Valerie din cauza orei de închidere neconformă cu regulamentul.

Tânăra femeie îi întinse mâna. Vizitatorul o strânse imediat, însoțind gestul cu un zâmbet politic. Ceea ce făcu și mai seducător chipul deja plin de farmec. Avea o gură plină, un nas perfect, pomeții obrazilor și maxilarul bine conturate. Totuși, nimic delicat în fizionomia sa. Doar o energie pe care nici o trăsătură n-o dezmințea. Valerie simți brusc dorința de a vedea risipindu-se proasta dispoziție a vizitatorului.

– Vă voi explica, începu ea, fără să stea pe gânduri.

– Nu aștept decât asta!

– Soarele nu le face bine parfumurilor. N-ați vrea să vând produse de o calitate mediocră în festivalul dumneavoastră, nu-i așa?

– Nu, într-adevăr.

După o scurtă tăcere, adăugă:

– Nu este festivalul meu.

Valerie izbucni în râs.

– Știu, este festivalul tuturor.

Îi atinse ușor brațul și-l simți contractându-se la contactul cu ea. Tânăra femeie făcuse reflex acest gest familiar. Cu siguranță, domnului St.Steven îi displicuse. Era fără îndoială dintre cei care detestau contactele fizice.

– Oare știți cine sunt, domnișoară Simpson?

Înălță capul, cu o mișcare inconștientă de mândrie.

– Unul dintre membrii biroului festivalului Renașterii?
răspunse Valerie.

– În nici un caz.

– Ah, bun.

Așadar, nu era aici pentru a face observații...

– Ah bun, repetă, ușurată.

Vizitatorul nu-i întoarse zâmbetul. Și chiar avea un aer și mai mânios.

– Unde sunt ceilalți?

– Care ceilalți?

Fără să o scape din ochi, cu gesturi rapide și foarte precise, Paul vârî mâna în buzunar, scoțând o foaie de hârtie pe care o despături și i-o puse lui Valerie sub nas.

– Ceilalți fabricanți de parfumuri. Iată.

Recunoscua reclama pe care el o rupsese dintr-o revistă și putu citi: „Valerie Simpson, creatoarea de parfumuri de la Sublimaroma, Buffalo Bayou Moll, Houston, Texas, vă anunță că un seminar al creatorilor de parfumuri independenți...”

– Oh!

Nu merita osteneala să continue: cunoștea urmarea. Brusc, o cuprinse un sentiment de îngrijorare. Valerie fusese obligată să anuleze seminarul. Din nefericire, textul apăruse totuși în numărul Revistei trimestriale a creatorilor de parfumuri. Ceea ce însemna că Paul St.Steven era... Nu, cu siguranță nu! Imposibil, după toate acele telefoane! Și totuși... Doamne, fă să nu fie el!

– Oare sunteți reprezentantul de la St. Etienne, domnule? întrebă încet.

– Să înțeleg oare că mă așteptați?

Catadicsi să zâmbească punând această întrebare.

– Țineți seminarul aici, la două ore de drumul spre Houston? reluă.

– Aici, este festivalul Renașterii.

Ca pentru a sublinia fraza tinerei femei, un căpcăun de aproape doi metri, înzorzonat cu o clăie de păr roșie și verde, suflă într-un corn pentru a atrage mulțimea.

– Într-adevăr, seminarul a fost anulat, continuă Valerie.

Vedea bine că nu exista nici un seminar. În acest caz, de ce continua să facă pe prostul? Începea s-o enerveze cu cămașa sa impecabilă, în timp ce ea se sufoca în rochia de catifea. Oare cum făcea pentru a rămâne atât de proaspăt și aranjat pe o asemenea căldură?

– Ați fi destul de amabilă să-mi explicați... începu vizitatorul.

Amabilă? El era cel care ar fi putut fi mai amabil!

Mai ales, să-și păstreze calmul. Să dea imaginea unei adevărate profesioniste. Casa St. Etienne, care se putea considera printre cele mai vechi, își păstra caracterul de responsabilitate. Era una dintre casele de modă franceze, rare, care avea propriul creator de parfumuri. Cea mai mare parte a celorlalte, comandau parfumurile de laboratoare.

Dar St. Etienne făcea parte din vechea gardă: cu o avere străveche și, aparent, cu un sistem de comunicații arhaic.

Valerie se văzu obligată să arboreze cel mai suav zâmbet al său, pentru a spune:

– Am încercat cu adevărat să vă contactez. Am telefonat peste tot: în Franța, în Statele Unite. Se poate spune că sunteți bine apărat! Nimeni n-a vrut să-mi comunice numele dumneavoastră, ca de altfel nici itinerarul. Am fost chiar refuzată când am cerut să mi se dea secretara sau superiorul dumneavoastră. Și pe deasupra, nimeni din cei cu care am avut de-a face, nu vorbea decât franceza.

Lansă acel ultim cuvânt pe un ton puțin arogant.

– Și dumneavoastră, în ce limbă le-ați vorbit?

– În franceza americană.

Paul lăsa capul în jos și privi silueta delicată a lui Valerie, devenită și mai firavă sub rochia grea din catifea.

– Nu cred că cineva la mine la birou cunoaște franceza americană.

– Totuși, ar trebui. Asta i-ar ajuta să vă transmită mesajele care vă sunt destinate. Cu excepția cazului în care faceți în așa fel încât să nu le primiți. Dar poate dumneavoastră sunteți cel care dați ordine ca să vă fie atât de bine protejată viața particulară. De fapt, să fie protejată de ce?

Paul agita prin fața lui Valerie pagina din revistă.

– Vă rog să-mi explicați imediat ce înseamnă asta.

– Am trimis acout pentru ca anunțul meu să apară în numărul de vară al revistei. S-au înșelat și l-au publicat în numărul de primăvară. Nu puteam devansa seminarul: programul nu era gata și hotelul nu mi-a făcut confirmarea.

– Un hotel de rezervă cu cel puțin un an înainte.

– Acum un an, nu aveam intenția să organizez un seminar.

În realitate, acum un an, Valerie nu știa deloc la ce muncă grea să înhamă. Credea cu naivitate că faptul de a sponsoriza

un seminar, îi va permite să devină cunoscută în lumea profesiei sale. Oricum, nu le va trimite felicitări celor de la Revista trimestrială a creatorilor de parfumuri. Dacă n-ar fi fost greșeala lor, ar fi putut cere discret ca anunțul să-i fie anulat. În timp ce așa, nu va reuși să răspundă tuturor celor care cereau informații și care nu vor întârzia să năvălească. Și de altfel, ce să răspundă? Dacă măcar ar fi putut prevedea că cea mai prestigioasă casă de modă franceză își va trimite un reprezentant, nu s-ar afla acum într-o situație atât de stânjenitoare.

– Lucrați singură?

– Am o asociată, atâta tot.

– În acest caz, se explică, murmură Paul, ca pentru sine.

– Se explică, ce?

Deja în defensivă, se pregătea să riposteze la insulta pe care o simțea venind.

– Dumneavoastră.... este absolut evident că nu aveți posibilitatea de a ține nici un seminar, declară Paul St. Steven, pe un ton foarte calm.

În acea clipă, Valerie își blestemă statura mică, faptul că era blondă și pistruii... Paul St. Steven n-ar fi tratat niciodată în acest fel o brunetă cu forme sculpturale. O considera o aiurită, era sigură.

– Așadar, ați făcut această lungă călătorie numai pentru a-mi verifica incompetența.

De data aceasta, el păru că-și pierde sângele-rece, când replică:

– Am făcut această lungă călătorie pentru a întâlni alți creatori de parfumuri independenți.

– Eu sunt o creatoare de parfumuri.

Acum, vizitatorul o privi de sus:

– Ah, da?

Merse până în spatele magazinului și întrebă:

– Este alambicul dumneavoastră?

Apoi se interesă de multitudinea flacoanelor umplute cu uleiuri și esențe, care împodobeau rafturile și reluă pe un ton sarcastic:

– Ce diversitate! Dacă nu mă înșel, există aici cel puțin cincizeci de parfumuri diferite.

Rănită în amorul propriu, Valerie răspunse:

– Nu-mi transport alambicul principal. Acesta este rezervat pentru festival. În mod obișnuit, am un alt loc de lucru.

– Știu. Tocmai mi-am amintit.

– În acest caz, v-ați putut da seama că Buffalo Bayon Moll este un loc prestigios...

Orice reprezentant avizat, ar fi felicitat-o că deține un magazin în cartierul cel mai renumit. Dar Paul s-a mulțumit să întrebe:

– Și este singurul dumneavoastră loc de vânzare – în afară de această... dugheană?

Arată spre interiorul casei rustice, cu un gest făcut astfel să pară disprețuitor.

– Nu.

În sfârșit, se va putea explica, să-i arate că nu era aiurita pe care și-o imagina.

– Acum trei ani, asociata mea și cu mine, am hotărât să ne împărțim activitatea în două magazine diferite. Ea a păstrat magazinul de început și eu m-am mutat în Buffalo-Bayou Moll.

Ea se consacră unei clientele care caută produse naturale. În ce mă privește, mă ocup de clienți cu totul alt gen: este ceea ce se numește „stilul cristal“.

În timp ce Valerie ambala niște flacoane în mici cutii capitonate, Paul luă câteva în mână și se interesează de etichetele lor.

– Și ce înseamnă un client din „stilul cristal“? o întrebă.

– Clienții dumneavoastră.

Paul începu să râdă. Nu pentru că-i găsea replica extraordinar de nostimă. Ci, pur și simplu, pentru că-și bătea joc de ea. Valerie l-ar fi palmuit cu plăcere.

Vizitatorul puse la loc un flacon pe etajeră.

– Admițând că v-aș da un sfat, țineți-vă de amatorii de produse naturale. Sunt mai numeroși și mai ușor de mulțumit.

În acea clipă, părea mai mult dezamăgit, decât furios. Chiar frustrat. Dar de ce frustrat? Că ratase seminarul?

– Vorbiți oare din experiență? îl întrebă.

– Mai degrabă prin deducție, să spunem.

Valerie observă că privea cu mult interes mulțimea care se înghesuia în magazinul asociatei sale, de cealaltă parte a aleii. Își luă în acea clipă răgazul de a-l privi cu atenție.

Foarte seducător, deși puțin rezervat, se gândi. Cu niște ochi fermecători. Oare Paul St. Steven era conștient de puterea privirii sale?

Dacă ar trebui să creeze un parfum pentru el, ar fi un amestec complex, după imaginea sa. Înțepător? Nu. Catifelat, coplesitor, cu mosc.

– Seminarul dumneavoastră era o idee bună, făcu vizitatorul, întorcându-se spre ea. Ce s-a întâmplat?

Cum Valerie ezita, insistă:

– Am dreptul la o explicație, nu credeți?

– În ce calitate?

Paul păru contrariat.

– Găsiți că n-am suportat destule neplăceri din cauza dumneavoastră?

– Dumneavoastră ați vrut-o. Dacă Maiestatea Voastră binevoia să se înscrie în loc să se mulțumească să informeze cu trei zile înainte că are intenția de a veni, vă pot afirma că n-ați fi fost aici.

– Oricum, seminarul dumneavoastră nu avea nici o șansă de reușită, cu o asemenea organizare.

– Oare ce știți despre mine, pentru a vorbi astfel?

– Știu că sunteți o modestă femeie de afaceri, cu idei prea ambițioase pentru puterile sale.

– În tot cazul, este mai bine decât să fii un uriaș fără nici o idee.

Paul aruncă, încă o dată, o privire disprețuitoare în jur.

– Numiți ăsta magazin? Un stant nenorocit într-un târg de provincie!

– Magazinul este în altă parte, v-am spus deja.

– Ah da! Magazinul de cristal.

– Afacerile merg bine, mulțumesc.

– Nu v-am întrebat.

– Oricum, nu sunteți bărbatul care întreabă, ci care ordonă.

Superb în mânia sa, Paul se pregătea să-i replice, când Melody, asociata lui Valerie, își făcu intrarea.

– Nu m-am putut împiedica să ascult discuția dumneavoastră, exclamă aceasta. De altfel, nu sunt singura.

Valerie își privi asociata, apoi mica aglomerație de clienți care se înghesuiau în magazinul lui Melody și părea interesată de scena ce se desfășura aici.

Trebuia să salveze aparențele. Valerie făcu repede o reverență.

– Salutați. Faceți ceva, îi șopti lui Paul. Nu vedeți că ne privesc?

Își prelungi reverența până când îl simți pe Paul înclinându-se cu rezervă, lângă ea.

De cealaltă parte a geamului, oamenii aplaudară, apoi își îndreptară atenția în altă parte.

În acea clipă, Paul îi întinse mâna tinerei femei pentru a o ajuta să se îndrepte. La atingere, ea nu se putu împiedica să se înfioare.

– Scuzele mele cele mai sincere, spuse vizitatorul, în timp ce Valerie își peria praful de pe jupa grea.

– Domnul este iertat.

Melody consideră că venise momentul să se prezinte.

– Bună ziua, sunt Melody Anderson, asociata lui Valerie.

Schimbă o strângere de mână cu Paul și continuă:

– Ne pare cu adevărat rău pentru această neînțelegere. Am făcut totul pentru a vă găsi.

– Eram în Canada. Avem un magazin la Montreal. Vă rog să mă iertați pentru toate complicațiile pe care vi le-am adus.

Valerie constată că, încă o dată, calmul lui Melody produsese efectul său liniștitor. Imposibil să te înfurii împotriva ei: niciodată nu ridicase tonul.

– Mi-ar fi plăcut să aflu ce s-a întâmplat, reluă Paul. Domnișoara Simpson a refuzat să-mi spună.

– Eu? În nici un caz! exclamă Valerie. V-am întrebat doar în ce calitate pretindeți explicații.

– Iertați-o, căldura o indispuce, declară Melody, împingându-i spre ușă. Iar pe dumneavoastră v-a obosit călătoria. Vă sfătuiesc, pe amândoi, să mergeți să beți ceva și să profitați puțin de festival.

În consecință, Paul și Valerie ajunseră afară, în timp ce Melody se întoarse lângă clienții săi.

– Domnișoara Anderson îmi amintește de doica mea, spuse Paul.

– Este adevărat că este mai plăcut sub pini.

Valerie își oferă fața brizei răcoroase.

– Pentru a urma sfatul lui Melody, vă invit să bem un pahar, propuse Paul.

– Asta mi se pare foarte civilizat.

– De obicei, sunt.

Tânăra femeie pufni în râs.

– N-ar fi rău un lapte rece.

Praful dansa în razele soarelui, făcând și mai ireală atmosfera festivalului. Aleile înguste, mărginite de căsuțe rustice, construite în stil medieval, conduceau toate spre Taverna Reginei, de unde se simțeau mirosuri de mâncăruri care le făceau foame și celor mai puțin gurmanzi. Acolo se duseră Paul și Valerie să servească lapte proaspăt, în boluri din lemn.

Tânăra femeie își ridică o mânecă, descoperind la încheietura mâinii un ceas absolut anacronic în decor.

– Este ora luptelor cu lancea. Nu trebuie ratat spectacolul.

Zâmbetul pe care i-l adresează Paul o făcu să uite o clipă totul. Ațintise asupra ei o privire senzuală, care-i făcu inima să-i bată mai repede.

– În acest caz, mergem?

– Unde? murmură Valerie.

Cum oare să nu-ți pierzi șirul ideilor, când ești atât de emoționată?

– Este deja mult timp de când n-am participat la luptele cu lancea. Este cazul să repar această neglijență, reluă Paul.

Vocea profundă, răgușită, n-ar fi putut căpăta intonații mai calde dacă ar fi declarat: „Pe tine te-am așteptat toată viața”. Valerie bănuia că el știe asta. Știa cât de mult o tulbura. De altfel, tulbura probabil numeroase femei. În calitate de reprezentant al unei case de modă, care își crea propriile parfumuri, trebuia să fie mare expert în femei.

O expresie nouă i se citea în privirea ochilor de culoare căprui. Poate, de amuzament. În cazul în care... Nu, nu, mai ales să-și păstreze mintea limpede. Și să găsească o replică demnă de partenerul său.

– Presupun că trebuie să fie ca mersul pe bicicletă. Nu se uită niciodată.

Îl conduse cu pas hotărât prin mulțime.

În aclamațiile spectatorilor, care, cavaleri în armură și cai acoperiți cu materiale grele, în culori strălucitoare, își începură parada. Apoi, doi cavaleri se prezentară, pentru prima luptă, unul îmbrăcat complet în negru, celălalt purtând culorile regale.

– Binele împotriva răului, presupun, remarcă Paul.

Într-o tribună se aflau regele și regina, înconjurați de curteni. O tânără femeie aruncă o batistă de dantelă cavalerului regelui.

- Vor să se bată pentru ea, comentă Valerie.
- În acest caz, vom susține cavalerul negru. Răul este cu mult mai interesant decât binele. Nu credeți?
- Nu sunt într-un totu de acord cu dumneavoastră.
- N-am zis preferabil. Am spus mai interesant.

Cavalerul negru câștigă lupta și mai învinge încă doi adversari. Apoi adresează o cuvântare mulțimii, cerând un adversar demn de el.

Ascultându-l, prințesa leșină.

Într-un tropot infernal de copite, din pădure apărură un cavaler îmbrăcat în argintiu și albastru-deschis. Reprezentantul poporului. Strigăte de veselie și de încurajare se ridicară din mulțimea în delir, implicată complet în drama medievală. În busculadă, Valerie era gata să cadă. Paul o prinse pe tână femeie de braț și consideră mai prudent s-o însoțească la căsuța rustică.

În loc să intre, Valerie se așeză pe banca de lemn, sub pinul înalt, plantat în fața ușii, invitându-și însoțitorul s-o imite.

– Referitor la seminar... încep eu.

Se întrerupse o clipă, apoi continuă.

– Singurul motiv pentru care n-a avut loc, este faptul că mijloacele mele sunt limitate. Ar fi trebuit să pot fi recomandată de cineva cunoscut, pentru ca hotelurile din Buffalo Bayou Moll să-mi acorde încredere. De dumneavoastră, de exemplu. Dacă puteam prevedea că sunteți interesat, asta m-ar fi ajutat. Aș fi anunțat numele casei dumneavoastră și nu mi s-ar fi anulat niciodată rezervarea, pentru a ceda locul oamenilor mai bogați decât mine.

- Înțeleg.
- Bineînțeles, ar fi trebuit să rezerv un alt weekend, puțin mai târziu, numai că nu dispun de un nume mare și nici de bani.
- Înțeleg, repetă Paul.
- Părea și mai decepționat decât ea. Culmea ironiei, Valerie se surprinse încurajându-l.
- Nu vă sinchisiți de asta, sunt în legătură cu toți cei care mi-au cerut informații. Voi avea seminarul meu. Independenții vor primi unul.
- Am văzut anunțul în numărul de primăvară al Revistei trimestriale, chiar când eram la Montreal.
- Am publicat anularea în numărul de vară.
- Asta mă vă învăța să-mi pun lecturile la zi.
- Pentru ca să nu fi parcurs toți acești kilometri în zadar, vă voi arăta... îmi veți vizita locul de muncă. Acolo unde îmi primesc clienții de tip cristal.
- Voi fi încântat să fiu introdus într-un loc atât de rafinat. Cu o condiție, totuși: să-mi iertați maniera puțin politicoasă în care m-am comportat.
- Cum să rezisti vocii calde, vibrând de sinceritate și zâmbetului cuceritor? La urma urmei, Valerie nu era decât o femeie.
- Sunteți iertat.

Capitolul 2

După multe ezitări, Valerie alege să îmbrace un taior din gabardină neagră, întrebându-se de ce se simțea atât de nervoasă în acea dimineață. Întâlnirea cu Paul St.Steven, desigur...

Reprezentantul casei St. Etienne începea s-o irite. Nici o clipă nu-i părăsise gândurile. Și, culmea ironiei, când ajunse la magazinul său din Buffalo Bayou Moll, primele cuvinte ale Natașei, asistenta sa, se referiră tot la acel blestemat bărbat.

– Valerie, acel domn a reușit să te găsească?

În vârstă de optsprezece ani, cu minijupă și ciorapi negri, subțire ca o liană, cu un bogat păr brunet, buze senzuale de culoarea carminului, Natașa era foarte frumoasă. O frumusețe exotică, ce oferea un contrast frapant față de ea, care era blondă. Dar care putea reprezenta și o serioasă rivală.

– I-am spus că erai la festival, reluă tânăra fată. Poate n-ar fi trebuit.

– Ai făcut bine, Natașa. L-am văzut pe domnul St.Steven. Avem astăzi întâlnire, aici. I-am promis că-i arăt magazinul. Poți să pui înapoi în stoc parfumurile pe care le-am adus? Sunt în laborator. Eu mă voi ocupa de alambic.

În timp ce cele două tinere femei se agitau să-și îndeplinească treburile, sosi Paul.

– Bună ziua, spuse cu vocea lui caldă, deja familiară.

În acea dimineată părea și mai seducător. Arborând zâmbetul cel mai profesional, Valerie răspunse:

– Bună ziua. Gata pentru vizită?

Paul înclină ușor din cap.

– Îmi pare rău. Din nefericire, am altă întâlnire de dimineată. Cu directorul Pavilionului. Cunoașteți Pavilionul? Cu siguranță, ați fost uneori acolo, pentru a face cumpărături.

Oare-și bătea joc de ea? Ca și când ea avea mijloacele de a cumpăra ceva din Pavilion, cel mai scump magazin din Moll.

– Da, mi se întâmplă să merg acolo. Dar mă mulțumesc să privesc.

– Pavilionul ar fi un loc minunat pentru a instala o prăvălie St.Etienne.

Ah, așadar, asta era! Acum înțelegea de ce întâlnirea lor trecuse pe planul doi.

– Directorul nu mă putea primi decât în această dimineată, reluă Paul. De altfel, mă bucur. Asta îmi va da ocazia să cinez cu dumneavoastră în această seară.

Vorbise pe un ton hotărât, înaintând spre Valerie și oprindu-se aproape de ea. Prea aproape, după voința tinerei femei. Se dădu instinctiv înapoi. Curios cât se simțea de stângace, de stânjenită în prezența lui.

„Sublimă. Gândește că ești sublimă“, își spuse.

Știa totuși că numai brunetele erau sublime. Brunetele și franțuzoaicele. Totuși, îi susținu privirea. Avea o manieră de a o privi drept în ochi, într-adevăr îndrăzneată. În sfârșit, regăsi suficientă stăpânire de sine, pentru a răspunde:

— Foarte bine.

— Voi veni să vă iau la sfârșitul după-amiezii, preciză Paul.

— Perfect. Vă voi aștepta.

Îi mulțumi cu un zâmbet seducător și-i spuse în franceză:

— La revedere.

— Ciao.

Ce-o apucase oare să-l salute în italiană? Ar fi putut bănui că va primi acest „ciao“ printr-un râs ironic, ce-o urmărise toată ziua.

De fapt, oare ce joc făcea? Își bătea joc de ea? Sau asta era maniera sa obișnuită de a se comporta față de femei? O manieră potrivită tradiției franceze, fără îndoială.

Dacă era francez, pentru atât nu reprezenta un pericol în sine. Pe de altă parte, acest bărbat nu era decât o simplă relație de afaceri. În acest caz, de ce se frământa atât din cauza unui străin pe care abia îl întâlnise? Valerie își reveni din gânduri când Natașa veni să-i ceară permisiunea să lipsească puțin. Tânăra fată voia să dea o fugă la Toodle Lon, un magazin la modă, pentru a profita de solduri. N-o să dureze mult timp, deoarece sora sa geamănă era deja acolo și îi va ceda locul imediat ce va ajunge. Valerie o cunoștea bine pe Nanette și o angajase și pe ea ca asistentă. Gemenele, foarte diferite una de cealaltă, aveau calități complementare. Își organizau programul după cum doreau. Fiecare răspundea de

ceva. Valerie nu se plânsese niciodată de aranjamentele lor. Îi acordă Natașei cincisprezece minute, nimic mai mult. Deoarece ea însăși era foarte ocupată în acea dimineață, înainte de a se consacra în întregime creării unui parfum destinat lui Toodle Lon. Valerie credea că Lon va fi flatat de intenția sa și va accepta să vândă flacoanele semnate, în magazinul său de avangardă.

Tânăra femeie se apropie de alambicul în care turnase deja câteva esențe de bază. Acum voia să adauge ulei de tuberoze – unul dintre cele mai scumpe – și de iasomie.

Ultimul obiectiv al lui Valerie era să asocieze una dintre creațiile sale la numele unui stilist la modă, care n-ar fi vândut niciodată parfum purtând propria marcă. Dar acest gen de conducători de case de modă, nu se găseau pe stradă.

Evident, seminarul i-ar fi dat ocazia să întâlnească lume, să stabilească legături. Chiar dacă un singur creator de mare renume accepta să-i lanseze unul din parfumuri, va face avere. Avere și glorie.

În plus, Melody și Valerie s-ar fi putut separa complet. Pentru că luaseră orientări diferite, nu exista nici un motiv să rămână împreună. Așadar, ce ușurare pentru amândouă! Valerie știa că Melody aspira la independentă, deși nu aborda niciodată prima acest subiect. Acest vis nu s-ar putea realiza decât dacă Sublimaroma – magazinul pentru clienți de „tip cristal” – ar fi dobândit o stabilitate financiară solidă. Numai atunci, Melody ar face din Floreal – celălalt magazin – propria sa afacere. Pe scurt, aici ca și în altă parte, totul nu era decât o problemă de bani. Totuși, dacă se gândea bine, nimic nu era

pierdut încă. Oare acest reprezentant de la St.Etienne, nu venise la momentul potrivit? Și în seara aceea, trebuia să cineze cu el. Dacă nu știa să profite de ocazie, cerul nu-i va mai oferi niciodată o altă șansă.

Valerie pune la loc flacoanele cu esențe, pe rafturi, când Natașa se întoarce, după toate aparențele încântată de cumpărături.

Tânăra fată era foarte talentată pentru afaceri. Ceea ce-i permitea lui Valerie să-i încredințeze practic magazinul toată ziua, în timp ce ea lucra în laborator. Era un adevărat noroc, mai ales astăzi. Asta îi va da timp să pregătească mostre din două dintre cele mai bune parfumuri. Strălucirea soarelui și Petala lunii, pe care voia să i le dea lui Paul St. Steven. Va verifica de asemenea carnetul de comenzi și registrele, pentru a i le arăta, cu scopul de a-l impresiona.

La ora cinci, totul era gata. Chiar și cuvintele pe care avea intenția să i le adreseze, dar care reușiseră să dispară, când Natașa veni să-i șoptească la ureche:

— Este aici.

Valerie părăsi biroul mai emoționată decât lăsa să se vadă, în timp ce tânăra fată continuă:

— Nu arată prea rău pentru un bătrân.

Un bătrân! De fapt, oare ce vârstă avea? Valerie nu-și pusese încă această întrebare. Îl măsură pe furiș în timp ce el privea trecătorii din spatele vitrinei și observă fire argintii la tâmple. Dar de ce să-l considere bătrân, pentru atâta? Dimpotrivă, văzându-i expresia feței, aveai impresia că purta pe umeri greutatea întregii nenorociri a lumii.

Treizeci și cinci, treizeci și șase de ani, hotărî tânăra femeie. Pe scurt, nu cu mult mai în vârstă decât ea. Cel puțin în ani, dacă nu în experiență.

Când o văzu, chipul i se lumină.

– Ce amplasament minunat! exclamă. Magazinul dumneavoastră se vede din trei direcții diferite. I-ați conceput singură fațada?

Valerie zâmbi. Complimentele referitoare la Sublimaroma n-o lăsau niciodată indiferentă.

– Este un mare noroc că m-am putut instala la Moll. M-am mulțumit să fac vitrinele mai mari.

– Foarte elegant, magazinul dumneavoastră. Și original. Cum îl vezi, simți dorința de a intra în el.

– Cu atât mai bine. Este exact obiectivul pe care-l urmăream.

Tânăra femeie se simți furioasă împotriva ei însăși. Fusese de-ajuns ca Paul St.Steven s-o atragă în cursă cu câteva complimente și se prinsese în mrejele pe care i le întinsese. Și pentru ca nimic să nu fie în ordine, va rămâne singură cu el, pentru că era deja ora cinei. Valerie o salută cu un gest din cap pe Natașa care pleca. Întorcând din nou privirea spre Paul, constată că avea, iar, un aer contrariat. Ca și când întâlnirea cu directorul Pavilionului nu răspunsese așteptărilor sale.

– Ei bine, vom vedea în curând un magazin St.Etienne la Houston? îl întrebă pe un ton degajat.

Paul ridică din umeri, apoi răspunse:

– Nu imediat. Aici, populația este tânără și dinamică. Noi suntem mai orientați spre clasic. Stilul nostru se potrivește

mai ales femeilor de o anumită vârstă, care-și doresc haine de calitate, pe care le vor putea purta mult timp.

Schiță un zâmbet, ca pentru a se scuza, înainte de a continua:

– Trebuie să așteptăm ca și tânăra clientelă din Houston să se maturizeze puțin.

Exact în acea clipă, Valerie înțelese că avea șansa să dea lovitură. Casa St.Etienne avea nevoie de o cură de reîntinerire, nimic mai mult. În ciuda notorietății, n-ar fi supraviețuit dacă nu își reînnoia clientela. Pe viitor, trebuia să prospecteze în domeniul tinereții. Iar Valerie Simpson îi va deschide drumul. În orice caz, își va investi toată energia pentru ca această idee să aibă succes. Promitea, jura!

Acum, se simțea tare pe poziție. Fără îndoială, Paul încerca un sentiment de vinovăție față de ea, după ce fusese obligat să anuleze întâlnirea lor. Și tânăra femeie avea intenția să profite de ocazie. Dar mai întâi, trebuia să știe cu ce puteri era însărcinat.

Cu vocea cea mai candidă, întrebă:

– Ce faceți cu exactitate, în întreprinderea St.Etienne. Sunteți vânzător?

O expresie aparte, insensibilă, apără pe chipul lui Paul, când răspunse:

– Într-un fel, da. În realitate, mă ocup puțin cu toate.

– În afară de parfumerie.

Se lăsă o scurtă tăcere. Apoi Paul întrebă:

– Cine este creatorul dumneavoastră de parfumuri?

– Eu. Cine ați vrea să fie?

O măsură cu surprindere.

– Credeam că alambicul dumneavoastră este folosit doar pentru decor. Așadar, vă creați singură parfumurile? Credeam că faceți apel la laboratoare specializate.

– Specialista sunt eu. Acest magazin îmi aparține. Sunt independentă.

– Încă o dată, vă rog să mă iertați, spuse Paul. Se apropie de un raft pe care se aflau expuse o serie de mostre, sub un panou publicitar, pe care-l citi cu voce tare:

– Oferiți-vă copii după parfumuri prestigioase fără să vă ruinați.

Clătinând din cap, exclamă:

– Copiați parfumuri celebre! Ei bine, este nostim!

Fără să arate cea mai mică remușcare, Valerie replică:

– De ce? Ar fi o escrocherie dacă aș face să treacă aceste copii, drept originale. Așa, nu-mi poate nimeni reproșa nimic.

Paul luă o bucățică de sugativă, o muie într-una din compoziții și inspiră. Era reproducerea unui parfum obișnuit, foarte răspândit.

– Nu este rău. Totuși, nimeni nu se va lăsa înșelat.

– Îl găsesc destul de reușit, exclamă Valerie.

Rezemată în coate de teighea, vedea profilul lui Paul. Un profil superb, energic, perfect sculptat.

– Presupun că trebuie să vă mulțumesc pentru că nu ați încercat să copiați Voltaire, sau Sainte.

Paul tocmai numise două dintre parfumurile cele mai celebre de la St.Etienne.

– Eu... începui Valerie.

Zâmbetul lui Paul încremeni instantaneu, când ea se întrerupse. Înțelesese.

– Nu le-ați copiat pentru că nu interesează clientela dumneavoastră, nu-i așa? spuse pe un ton trist.

Valerie încercă să salveze situația.

– Cunosc foarte bine Voltaire și Sainte. Sunt clasice. Sunt coplesitoare, senzuale, complexe.

– Într-adevăr. Fiecare cuprinde mai multe sute de ingrediente.

– Vedeți, în starea actuală a lucrurilor, mi-ar fi fost foarte greu să le reproduc exact.

Valerie își împreună mâinile și le strânse una lângă alta, ceea ce, la ea, era semn de mare nervozitate.

– Inutil să te justifici, Valerie.

Pentru prima dată, Paul îi spunea pe nume. Îi plăcu modul cum rostise cele trei silabe, picurate ușor, ca un parfum de miere. Întinzând mâna, îi mângâie blând obrazul, cu vârful degetelor, apoi îi ridică bărbia cu un gest tandru.

Din strălucirea privirii lui, Valerie bănuie că era conștient de eforturile pe care le făcea pentru a-i evita stânjeneala.

– Și acum, declară Paul prinzând-o de cot, este timpul să-mi arăți laboratorul duminică.

Îl însoți în camera din spate a magazinului.

– Dacă aș fi cunoscut acest loc mai devreme, n-am fi avut niciodată un creator de parfumuri stabil, declară Paul, privind curios în jur.

Părea sincer.

Construcția semisferică din lemn, care se afla deasupra unei mese, la înălțimea a opt rafturi, îl interesă foarte mult, din cauza nenumăratelor fiole pe care le susținea.

– Ce investiție! exclamă el.

– Un cadou de la părinții mei. Pe care, cu siguranță nu-l meritam. Mă gândesc la ei de fiecare dată când îl folosesc. Să știi, n-am să-l las niciodată să cadă.

– Toate astea te onorează.

În vocea lui Paul era un fel de respect. Dar poate nu era decât o impresie. N-avea importanță. Valerie simți totuși o anumită satisfacție.

– Am reținut o masă la restaurantul hotelului meu. Este aici, în Moll, reluă Paul.

– Brookfield?

– Da. Acolo trebuia să-ți ții seminarul, nu?

– Într-adevăr, asta îmi doream. Va fi altă dată.

– Îți urez să reușești.

Și ea avea intenția asta. Mai ales dacă Paul își menținea candidatura. Pentru că, venirea unui reprezentant de la St.Etienne ar cântări greu la un congres al creatorilor independenți de parfumuri.

Nanette ajunse exact la timp pentru a le permite să părăsească magazinul. Hoinăriră prin Moll, deja împodobit pentru Crăciun.

– Speram să profit de seminarul duminică pentru a anunța un concurs organizat de St.Etienne. Intenționez să acordăm o bursă de studii unui tânăr creator de parfumuri talentat, declară Paul.

În vocea sa exista un real regret.

Stupefiată. Valerie era complet stupefiată. Agățându-se de brațul lui Paul, bâigui:

– Este minunat... în sfârșit... vreau să spun, ar fi fost minunat. Dacă aș fi știut... dacă măcar mi-ai fi spus...

Paul o luă de mână. Valerie și-o retrase imediat, dar el i-o reluă cu o asemenea insistență, încât fu obligată să cedeze.

În timp ce mergeau, continuă să discute, ea punând întrebări despre acel faimos concurs, el, răspunzându-i, se pare, cu sinceritate.

Așa că, Valerie află că direcția de la St.Etienne, departe de a poza în filantrop, accepta să promoveze un tânăr creator de parfumuri, în scop publicitar. Din afacerea asta, fiecare avea de câștigat. Pentru moment, important era să se știe că St.Etienne își deschidea porțile unui creator de parfumuri din exterior și aceasta constituia un eveniment fără precedent. O șansă extraordinară pentru Valerie.

Sosind în salonul restaurantului, își deschise poșeta cu un gest nervos. Mostrele pe care le strecurase acolo, erau bine. Era suficient să aștepte momentul potrivit pentru a i le prezenta.

– V-ar deranja să așteptați puțin la bar? întrebă șeful de sală.

Bineînțeles că asta o deranja pe Valerie. Detesta barurile de hotel. Remarcă într-un colț o brunetă într-o rochie cu paiete aurii și, mai departe, o femeie de afaceri, cu părul de culoare închisă, îmbrăcată într-un taior muștar, care citea Wall Street Journal. Aruncând o privire în sala restaurantului, văzu un

cuplu foarte seducător, de tip latin. Bărbatul purta un costum de mare eleganță și însoțitoarea sa o rochie de seară din mătase, brodată cu aur.

În sfârșit, șeful de sală veni să-i ia și-i instalează la o masă mai departe de perechea care-i atrăsese atenția lui Valerie. Mai ales femeia o impresionează foarte mult. În rochia cu bretele, din lame auriu, mulată pe trup, cu un decolteu adânc, avea o manieră de a-și arunca părul negru și bogat spre spate, absolut provocatoare.

După toate aparențele, farmecul evident al eleganterei creaturi nu-i scăpase lui Paul. Oare cum să-i îndrepte din nou atenția asupra modestei sale persoane? Valerie alege să vorbească despre afaceri, numai despre afaceri. Nu era oare cea mai bună armă în fața unui bărbat care visa să-și instaleze un magazin în Pavilion?

Din vorbă în vorbă, ajunse să formuleze fără echivoc propoziția care-i stătea pe suflet:

– Știu mijlocul care-ți va permite să te instalezi în Pavilion și care îți va aduce clientela tânără de care duci lipsă.

Paul puse furculița pe marginea farfuriei și se lăsă pe spate pe scaun.

– Ah, bine, spuse simplu.

Fără să se fâstâcească, Valerie continuă:

– Va trebui să faci din St.Etienne prima casă de modă care să lanseze un parfum ce va eclipsa linia hainelor. Vorbesc, desigur, despre un parfum tineresc. Astfel, femeile se vor obișnui cu marca St.Etienne și vor ajunge absolut firească să vrea să se îmbrace în același stil.

– Este nevoie de ani pentru a face cunoscut un parfum, făcu Paul remarca.

Venise momentul să-i prezinte mostrele. Valerie deschise poșeta.

– Îți pot pune la dispoziție aceste două parfumuri. Strălucirea soarelui și Petala lunii.

– Știi că avem propriul nostru creator de parfumuri.

Subit, Paul părea prost dispus. N-avea importanță. Valerie nu-și continuă gestul, dar era foarte hotărâtă să ajungă la țintă.

– Doar o campanie de publicitate înainte de a le pune în vânzare în magazinele St.Etienne, reluă ea. Și totul este ușor. Îți imaginezi timpul câștigat? Parfumurile mele sunt create pentru femei moderne. Femei care au o viață activă, sportive.

Paul luptă să-și păstreze sângele-rece, era conștientă de asta. Cu atât mai rău! Pentru că începuse, va merge până la capăt.

– Poate ar trebui să mă adresez altcuiva? Cineva din direcția de la St.Etienne, pentru că dumneata nu ești în stare să iei o decizie.

Pe chipul lui Paul apărură o expresie ciudată. O expresie stranie, care o puse în gardă pe Valerie. De data aceasta, mersese prea departe.

– Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi vorbească pe acest ton, declară Paul, cu un zâmbet dezagreabil.

– Este păcat.

Valerie își mușcă buzele, regretând deja cuvintele. Nu cunoștea nimic despre Paul St.Steven. Și dacă ocupa un post mai important decât credea ea? Reacția nu se lăsa așteptată.

– Ești invitata mea. Ar fi de preferat să plecăm, înainte de a uita asta, exclamă Paul tăios.

Era gata să se ridice, când, în mod miraculos, apăru chelnerul. Aducea o sticlă de șampanie însoțită de un plic legat de gât cu un nod din catifea cafeniu-închis, care purta aceste câteva cuvinte: „Cu complimentele unei doamne brunete, în auriu“.

Încremenit. Paul părea absolut încremenit, cu ochii ațintiți asupra plicului de culoarea fildeșului. Un parfum amețitor, gădilă nările lui Valerie. Un parfum pe care nu-l cunoștea și al cărui miros se intensifică atunci când Paul se hotărî în sfârșit să deschidă plicul.

Oare cine era bruneta în auriu? O fostă amantă? Intrigată, Valerie privi în jur. Incredibil: toate femeile prezente în sală, erau brunete și purtau rochii de culoare aurie! Rămânea de știut care trimisese șampania la masa lor. În ciuda celei mai elementare politeti, Valerie luă cartonul pe care Paul tocmai îl pusese în fața farfuriei sale. Pe ea se afla un singur cuvânt, scris cu cerneală cafeniu-închis: „Annabelle“.

– Ei bine, Annabelle, oricine ai fi, ai stil, murmură ea.

Paul își pierduse subit aroganța. Se pregătea să se scuze. Dar Valerie se aplecă spre el și luându-i mâna îl liniști:

– N-are importanță.

Chiar credea asta. Deoarece, la urma urmei, Paul cu ea cina. Și nu cu Annabelle.

Totuși, să întârzie în acest restaurant, prezenta riscul de a-i oferi acelei Annabelle ocazia de a inventa noi și periculoase

stratageme. Dar nu se pune problema să plece fără să plătească. Valerie îl căută din ochi pe chelner. Acesta privea peste tot, în afară de direcția lor. Cu atât mai rău, voi trece peste el!

Se ridică, îi făcu semn lui Paul s-o urmeze și, punând mâna pe sticlă – de ce să renunțe la șampanie? – se îndreptă spre bar.

Acolo, Paul făcu să dispară sub haină două cupe de șampanie, nu fără a schimba cu Valerie o privire complice. O scânteie de bucurie străluci în ochii tinerei femei. De acum, Annabelle avea o rivală serioasă.

Și de ce să aștepte prea mult timp pentru a o face să afle? Valerie aruncă pe caietul de rezervări cartea ei de vizită și-i spuse șefului de sală:

– Trimite-ți nota Annabellei. Cu complimentele mele.

Capitolul 3

– Stăm mai bine aici, nu-i așa? spuse Valerie.

Paul se mulțumi să răspundă printr-o înclinare din cap.

Se așezaseră unul lângă celălalt, în curtea interioară, care ieșea din Moll.

Tânăra femeie îi întinse însoțitorului sticla de șampanie și-l privea cu atenție în timp ce scotea capsula aurită.

– Este prima dată când ți se întâmplă asta, nu-i așa? reluă.

În obrajii lui Paul, apărură două gropițe. Valerie avu în acea clipă impresia că-l vede zâmbind pentru prima oară.

– Am mai făcut deja să sară niște dopuri de șampanie în viața mea, să știi.

Valerie izbucni în râs înainte de-a exclama:

– N-ai nimerit! Vorbeam de doamna brunetă în auriu. Este prima dată când o femeie te urmărește cu insistențele ei. Iată ce voiam să spun. N-aș vrea să mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar este evident că dumneata și Annabelle...

Dând capul pe spate, Paul izbucni într-un râs zgomotos.

– Valerie, ești absolut delicioasă.

Îi umplu cupa și aplecându-se asupra ei, o învălui într-o privire lungă.

– Când o femeie și cu mine ne despărțim, ruptura este definitivă. Dar rămânem prieteni. O relație amoroasă trebuie să înceteze obligatoriu, când nu mai aduce plăcere.

– Iată o părere foarte franțuzească. Presupun că ai nenumărate prietene.

– Mai multe prietene decât dușmance. În ceea ce o privește pe Annabelle, aveai dreptate. Mă urmărește, în speranța că-i voi ceda.

– Este ceea ce credeam, murmură Valerie, bând o înghițitură de șampanie.

– Este vorba despre parfumurile Annabelle.

– Oh!

Ochii lui Valerie se făcură mari de uimire. Paul tocmai îi menționase casa de parfumuri franțuzești cea mai la modă în Statele Unite.

Cu o urmă de admirație în glas, continuă:

– Am o reputație excelentă!

– Oare cum mi-a putut da de urmă? întrebă Paul.

Părea într-adevăr contrariat.

Așadar, exista totuși o femeie. Prin urmare, o potențială rivală. Această constatare o irită mult pe Valerie. Voia să știe mai multe despre această străină.

– Și ce face această doamnă la Annabelle – când nu-ți oferă șampanie pe cheltuiala casei?

- Este vicepreședinta societății. Și este foarte ambițioasă.
- Pe scurt, exercitați amândoi aceleași funcții.
- Într-un anumit fel, da.

Nu numai că Valerie nu-și credea urechilor, dar era și extrem de impresionată: cel pe care-l luase drept un reprezentant al firmei, era de fapt vicepreședinte! St. Etienne trimisese un vicepreședinte la seminarul său! Oare nu acesta era începutul gloriei?

Pentru a reveni la Annabelle, sau mai degrabă la acea brunetă în auriu care o intriga atât de mult, Valerie întreabă:

- Are obiceiul să-ți sucească mințile cu bule de șampanie?
- Este prima dată. Până acum, îmi trimitea mici mesaje, desene în care se găsea trandafirul alb, simbolul lui St. Etienne, îmbinat cu nodul brun, emblema lui Annabelle. Un fel ca oricare altul de a mă face să aflu că m-a găsit. Acum înțelegi de ce este atât de greu să fiu contactat. Angajații casei mele încearcă să mă protejeze.

- De ce insistă, dacă simte că te plictisește?
- Pentru a-și dovedi creativitatea și a-și pune în evidență resursele financiare ale întreprinderii. Imaginează-ți că, odată, a plătit niște actori și a transformat complet un restaurant în magazin Annabelle. Perfect reconstituit, de altfel, în culorile lor adorate: auriu și cafeniu-închis. Totul executat în câteva ore. Nu este oare extravagant?

Extravagant, poate. În orice caz, nu foarte elegant să dispui astfel de libertatea altora. Și efectiv nu printre metodele lui Valerie. În schimb, rivala sa știa să-și aleagă parfumul.

Reluând cartonul sidefiu, Valerie inspiră profund.

– Tuberoze, santal, iasomie... Mă întreb care este nota dominantă.

Paul se aplecă spre ea.

– Crezi că ai putea să faci o copie exactă a acestui parfum?

– Ai dori să pui pe piață o imitație de prestigiu?

Paul luă o înghițitură de șampanie și-și adânci privirea în a ei, explicând:

– Poate doresc doar să te pun la încercare. Să-ți cunosc exact talentele...

Oare de ce, subit, se tulburase? Nu vorbeau decât despre parfumuri și despre nimic altceva. Ar fi mai bine să profite de ocazie și să-i prezinte mostrele.

– Vrei să-mi cunoști valoarea? îl întrebă, vârând mâna în poșetă. Ei bine, iată. Judecă singur.

– Așeză flacoanele în fața lui Paul.

– Acesta începu prin a mirosi Strălucirea soarelui.

– Ușor, proaspăt, câmpenesc. Amintește apa de colonie.

Oare asta este versiunea dumitale despre femeia liberă?

Evident, nimic de-a face cu parfumul amețitor de la Annabelle. Dar cel puțin, acesta rezista la agresiunea soarelui și-și păstra prospețimea pe cea mai mare căldură. Valerie îi dădu aceste explicații lui Paul, făcând de asemenea observația că nu se știa nimic despre un parfum, înainte de a-l mirosi pe un corp. Cum tocmai ea folosise Strălucirea soarelui, își putea da seama singur.

Îi întinse brațul.

Paul îi luă încheietura mâinii și înclină capul. Respirația lui caldă o mângâia. Inspiră adânc, cu voluptate, apoi, sporind strânsoarea degetelor, murmură:

– Natura face în mod ciudat să vibreze parfumurile în locurile în care sângele palpită în artere!

Se îndreptă și o privi cu insistență pe Valerie.

– Ai pus din el și în spatele urechii? o întrebă.

Fără să răspundă, aceasta se aplecă și-i oferi ceafa. Paul inspiră ca și când mirosea o floare, atingându-i ușor părul. La acest contact, un fior deosebit de plăcut o străbătu din cap până în picioare. Ar fi vrut ca această clipă să se prelungească la infinit. Dar deja Paul se îndepărtase, lăsându-i încheietura mâinii. Numai privirea lui arzătoare atintită asupra sa o aduse la realitate, din acest moment de intimitate împărtășită.

– Foarte plăcut, șopti Paul.

– Mulțumesc, răspunse Valerie în șoaptă.

Se lăsă o scurtă tăcere în timpul căreia Valerie, încă fermecată, își auzea inima bătând să-i spargă pieptul. Oare ce se întâmplase, pentru ca să se simtă atât de tulburată?

Paul își regăsise deja răceala de bărbat de afaceri.

– Acest parfum nu i se potrivește oricărei femei, remarcă. Va trebui să faci obiectul unei lansări speciale.

Întinse mâna pentru a lua celălalt flacoan. Valerie i-o luă înainte.

– Nu se testează imediat, unul după celălalt, două parfumuri. Petala lunii este echivalentul Strălucirii soarelui... pentru noapte.

– Pentru noapte? repetă Paul.

Aștepta explicații. Explicații prea jenante pentru a consimți să i le dea. Repede, făcu să dispară mostra în poșetă, apoi se interesă din nou de cartea de vizită de la Annabelle.

– Aș fi curioasă să știu dacă voi reuși să copiez parfumul ei.
– Poți totuși să încerci. Mai am și alte cărți de vizită ca aceasta, în cameră la hotel.

– Mi-ar fi foarte utile. Dacă am merge să le luăm?

Valerie își mușcă buzele, dându-și seama că tocmai se invitasese în camera vicepreședintelui de la St.Etienne. Va da oare de belea? Cu atât mai rău. Prea târziu să mai dea înapoi.

Când intrară în apartamentul pe care Paul în rezervase la Brookfield, îi întâmpină un parfum persistent.

Pe masa joasă a salonului elegant se afla în toată strălucirea un superb buchet de trandafiri albi, demn de o vedetă de la Hollywood. De fiecare tijă era legată o bucățică de material auriu, prins într-un nod de catifea cafeniu-închis.

– Culorile de la Annabelle se îmbină perfect cu trandafirii albi de la St.Etienne, comentă Valerie.

Paul îi aruncă o privire furibundă.

– Găsești? Eu, nu.

Abundența florală nu explica totuși acel parfum persistent. Trebuia să fie altceva acolo. Acel altceva, îl descoperiră în cameră, pe pat, sub forma unui flacon mic umplut cu lichid de culoarea ambrei. Prins de gât cu un fir auriu, un carton sidefiu, cizelat cu petale de trandafir, purtând o inscripție scrisă cu cerneală cafeniu-închis: „Suntem făcuți unul pentru altul“.

– Din ce în ce mai bine, murmură Paul, stupefiat.

– N-ai să dormi aici. Toate aceste parfumuri te vor incomoda. Evident, această femeie are mai mulți bani decât bun-simț. Există un alt hotel în Moll. Vrei să le telefonez?

Valerie începu să aibă o serioasă migrenă. Paul de asemenea. Așa că nu trebui rugat să se cazeze în altă parte. După ce făcură rezervarea, își luă doar ce-i trebuia pentru noapte. I se vor trimite bagajele a doua zi.

În ascensor, Paul remarcă:

– De data aceasta, oamenii de la Annabelle au comis o greșeală tactică. O greșeală grosolană: mi-au lăsat una dintre mostrele lor! Presupun că-ți imaginezi ce se poate face cu ea.

Dacă-și imaginea!

– Pot pune să fie analizat, îi propuse Valerie. Vei cunoaște atunci toate ingredientele, dar din nefericire nu și cantitățile. Universitatea din Houston este echipată pentru acest gen de treabă.

– Ce noroc! N-are rost să te deranjezi. Le voi duce eu însumi mostra. Îmi doresc cu ardoare să aflu rezultatul.

În timp ce ieșeau din Brookfield, Paul o prinse pe Valerie de umeri și o sărută pe amândoi obraji, într-o manieră complet neașteptată, spunându-i cu căldură:

– Mulțumesc, Valerie, mulțumesc. Trebuie neapărat să ne vedem mâine.

Aceasta răspunse printr-un zâmbet.

O dată pe săptămână, Valerie lucra în magazinul lui Melody și viceversa. În acea zi, era rândul lui Valerie să se afle la Floreal. Bineînțeles, îi povesti asociatei seara petrecută cu Paul.

Melody fu foarte surprinsă de faptul că-și închipuia că-și vinde parfumurile casei St. Etienne și reacția ei nu se lăsa așteptată.

– Acelor oameni! exclamă. N-au mai creat ceva nou de cel puțin treizeci de ani.

– Tocmai. Strălucirea soarelui este exact ceea ce le trebuie: un parfum nou, care să le aducă o clientelă tânără.

– Și ce motivare a găsit acest domn St.Steven, pentru a te invita la cină?

– Voia să se facă iertat că a anulat întâlnirea de dimineață.

– Mmm... Se știe unde duce acest gen de pretext.

– Nu merită osteneala să-ți faci idei, Melody! Nu sunt genul lui. Îi plac probabil femeile de altă categorie decât mine. Genul sublim, înțelegi? Privește-mă: n-am astfel de mină. Atârnă-mi un râu de diamante la gât și toată lumea va crede că sunt false.

Melody izbucni în râs, apoi șopti:

– Iată lumea.

Ca de obicei, Valerie se dădu de-o parte pentru a-și lăsa asociata să se ocupe de clienți și se duse să se așeze la masa rezervată produselor Sublimaroma.

Floreal avea niște obișnuți ai casei, o clientelă simplă care le convenea în întregime lui Melody și soțului său, Ben. Valerie aprecia foarte mult acest cuplu care încerca să împace

comerțul cu dragostea pentru natură, dar se întrebă dacă erau destul de înarmați pentru a înfrunta jungla marilor orașe.

Valerie își privea înduioșată prietena care lăuda calitățile unui mic săpun de toaletă, cu argilă. Fața neatinsă de nici un machiaj; purta o rochie și niște sandale mexicane. Părul lung, pieptănat simplu, îi unduia pe umeri.

Cu jupa de mătase și pantofii eleganți, de lac, Valerie se simțea complet deplasată aici.

– Bună ziua, Valerie.

Ben tocmai intrase în magazin. Cu un zâmbet plăcut, o întrebă:

– Te-ar deranja să vii să verifici uleiurile și esențele care de-abia mi s-au livrat? Ești mult mai înzestrată decât mine pentru acest gen de lucruri.

– Cu condiția să nu fi vândut deja câteva exemplare din noul stoc, răspunse Valerie.

– Oh! nu mi se întâmplă des asta.

– Numai să nu ți se fi livrat esență de trandafiri, la prețul celei de iasomie.

Ben ridică din umeri.

– Doar tu poți aprecia diferența.

– Dacă una costă dublu decât cealaltă, există cu siguranță un motiv, Ben!

Din fericire, soțul lui Melody era înzestrat cu un caracter plăcut. Fără a se zăpăci, reluă:

– Lucrez la ceva care se poate potrivi perfect în magazinul tău. Și care s-a vândut foarte bine în Festivalul Renașterii.

– Credeam că ai nevoie de mine pentru a te ajuta să faci inventarul.

Valerie oftă, apoi cedă:

– Haide, arată-mi.

Ben îi puse în palmă mai multe mici bijuterii de formă sferică, sculptate în fir de argint, foarte plăcute la pipăit.

– Melody este pe cale să facă o gumă din tămâie și smirnă, pentru a pune înăuntru, îi declară. Când sunt ținute în mână, direct pe piele, căldura corpului eliberează parfumul. Aș fabrica chiar unele din aur.

Foarte mândru de el, Ben își afundă mâinile în buzunarele blugilor uzați.

– Minunat! exclamă Valerie, înapoiindu-i minusculele sfere. Oare câte poți face pentru Crăciun?

– Foarte multe. Am deja un caiet de comenzi. Dar va trebui să fiu eliberat de alte sarcini.

– Ai câștigat, Ben. Mă voi ocupa eu de inventar. Un sfat totuși, nu expedia niciodată marfa înainte de a fi primit cecul.

După această ultimă recomandare, Valerie îl urmă în depozit și începu să despacheteze cutiile.

Ben începu să învârtă încet sferele mici în mână, apoi se adânci în meditație profundă, din care se întrerupse doar pentru a spune:

– Melody și copiii nu sunt făcuți să trăiască într-un oraș mare. De altfel, nici eu. Dacă măcar ne-am fi putut instala pe cont propriu...

În acea clipă, Melody apăru în ușă.

– Valerie! Dacă făceai inventarul acestui pachet în magazin, mi-ai fi putut povesti în același timp, în amănunt, frumoasa ta cină. Să profităm cât timp nu sunt clienți.

Nu exista nici un motiv pentru a nu răspunde curiozității sale absolut legitime. Valerie îi îndeplini dorința, din toată inima.

Nu-i ascunse nimic, nici trandafirii albi, nici nodurile din catifea, nici cărțile de vizită parfumate. Nici măcar dezamăgirea de a fi lăsat să-i scape o ocazie unică de a se face cunoscută cu seminarul său.

Melody o consolă.

– Nu te sinchisi de asta, până la urmă te vei asocia cu un conducător de casă de modă tânăr și sportiv. Și vei face avere.

– În tot cazul, n-am intenția să abandonez, ripostă Valerie, brusc foarte prost dispusă. Nu-mi mai rămâne decât să-l conving pe Paul să cumpere unul din parfumurile mele. El este șansa vieții mele. O șansă pe care n-am dreptul s-o las să treacă.

– Dacă nu vei reuși, spune-ți că nu va fi o catastrofă.

„Ei bine, ba da, chiar ar fi o catastrofă veritabilă. Dar, firește Melody era ultima persoană care să înțeleagă acest lucru“. Valerie nu mai avea deloc dorința de a asculta cuvintele liniștitoare ale asociatei sale. Se ridică, își îmbracă vesta și înainte de a ieși, decretă cu convingere:

– Voi reuși. Voi reuși, vei vedea! Și va fi o frumoasă victorie.

Capitolul 4

Oare cum să-l convingă pe Paul să-i cumpere parfumurile? În pofida concurenței feroce a lui Annabelle, nu era totul pierdut. Trebuia să joace mai ales pe faptul că St. Etienne subestimase piața de desfacere pentru tineret. Și pe bună dreptate, cine reprezenta mai bine decât Valerie această piață potențială?

Tânăra femeie își parcă mașina în locul care-i era rezervat la Moll, opri motorul și rămase așezată, cu mâinile pe volan, gândindu-se la cea mai bună tactică de urmat. Mai întâi, să-l invite pe Paul la cină. Și să-i amintească faptul că era creatoarea a două parfumuri: Strălucirea soarelui și Petala lunii.

Aceste obiective îi dădură lui Valerie un spor de energie. Coborând din mașină, se îndreptă cu pași hotărâți spre Toodle Lon. Acolo trebuia să se vândă în această seară parfumul pe care-l crease special pentru Lon și această

perspectivă o stimula foarte mult. Totul era prevăzut pentru ca această vânzare excepțională să se deruleze în cele mai bune condiții. După ce discută ultimele amănunte cu responsabilă magazinului, Valerie se duse la propriul magazin.

Aici, îi spuse Natașei, asistenta sa, că avea intenția să lucreze la alambic și ceru să nu fie deranjată.

De fapt, era foarte nerăbdătoare să știe dacă va reuși să copieze parfumul de la Annabelle și asta fără să aștepte rezultatul analizelor.

Se așeză în fața alambicului și deschise punga din plastic în care se aflau cărțile de vizită parfumate pe care Paul le găsisese în camera sa. Respirând parfumul amețitor, se întreabă asupra adevăratelor motivații care o îndemnau pe vicepreședintă să-l urmărească atât de înverșunat pe reprezentantul de la St.Etienne. Și brusc, avu intuiția că necunoscuta se interesa mai mult de bărbat, decât de întreprindere.

Ei bine, fie. Valerie se hotărî ca începând din acea clipă să nu se mai neliniștească să afle dacă misterioasa doamnă în auriu îi plăcea sau nu lui Paul. În ceea ce-o privea, se va mulțumi să aibă cu el relații strict profesionale. Singurul lucru important era să reușească o copie a parfumului care impregna acele cărți de vizită.

Timp de ore întregi, procedă la amestecuri în care muie nenumărate bucăți de sugativă, mirosindu-le iar și iar, corectând dozele, ingredientele, încercând mii de combinații, unele mai complexe decât altele. De fiecare dată se străduia să se apropie mai mult de parfumul acela oriental, tare și amețitor.

– Bună ziua, Valerie.

Auzind vocea caldă și familiară, simți un fior deosebit de plăcut străbătându-i ceafa. Inima îi bătea mai repede. Totuși, reuși să-și păstreze stăpânirea de sine, pentru a răspunde:

– Bună ziua, Paul.

Se apropie de ea zâmbind.

– Ei bine, ești mulțumită de rezultate? o întrebă.

Aplecându-se peste umărul său, îi întinse flaconul original și rezultatele analizelor.

– Ține, probabil asta te va ajuta.

Valerie aruncă o privire rapidă peste hârtia de la laborator, apoi acordă toată atenția mostrelor pe care le mirosise de mai multe ori.

– Nici o surpriză reală în ceea ce privește ingredientele principale, comentă. Esențe de iasomie și de trandafir. O știam.

Rămânea de descoperit care era nota dominantă.

– Așteaptă, voi încerca ceva, îl anunță.

Luă un flacon de pe o etajeră, îi goli conținutul în alambic și-l amestecă într-una din compozițiile pe care le realizase.

– Ce este? întrebă Paul, cu un aer amuzat.

– De la vechea și onorabila apă de colonie, alcool de struguri, ulei din floare de portocal, de bergamote, de rozmarin și lavandă. Doamna du Barry o folosea deja din abundență.

– Știu.

– St. Etienne era furnizorul său?

– Totuși, nu suntem atât de bătrâni.

– Cu toate acestea, anumite persoane o cred.

Valerie îndrăznise această remarcă, gândindu-se că venise momentul să-și exprime gândurile cele mai adânci.

Chipul lui Paul luă o expresie amuzată, aproape indulgentă.

– Așadar, reluă Valerie, cunoști compoziția acestui parfum. Dacă eu sunt capabilă să-l copiez, va reuși și creatorul vostru de parfumuri. Dar va rămâne o copie. St.Etienne nu trebuie să se mulțumească doar cu o copie. St.Etienne trebuie să creeze și să rămână prima casă de modă și de parfumuri franțuzească.

– Este prima.

– Era, ripostă Valerie.

Paul începu să măsoare laboratorul în lung și-n lat, apoi se opri în fața ei.

– Nu ești o persoană demnă de toată încrederea, remarcă.

– Persoanele demne de toată încrederea nu ajung nicăieri niciodată.

Își părăsi masa de lucru și continuă:

– Vreau ca St.Etienne să-mi cumpere parfumurile. Refuzi, pentru că sunt foarte diferite de ceea ce v-ați obișnuit să vindeți. Încerc să te conving că aceste creații ale mele sunt exact ceea ce vă trebuie. Iar pe tine, tot ceea ce te interesează este să mă vezi copiind ideea altcuiva.

Retinându-și respirația, îi pândi reacția. Poate se va înfuria? Dar nu, el se mulțumi să răspundă:

– Am motivele mele. Mă privesc personal.

Se lăsă o tăcere destul de stânjenitoare, pe care tânăra femeie o rupse pentru a-l anunța pe Paul că rezervase o masă

pentru cină. Cum acesta nu protestă, o lăasă pe Natașa de pază la magazin și-l duse pe Paul în Moll, până la Toodle Lou.

– Dacă vrei, cât timp am să mă schimb, aruncă o privire prin magazin. Am o vânzare promoțională specială în seara asta. Îți vei putea face o idee despre prețuri.

Se îndepărtă cu pas ușor.

Când se întoarse, purta o încântătoare rochie Zandra Rhodes, care-i punea în evidență silueta subțire. Paul o întâmpină cu o exclamație care însemna o sinceră admirație.

– Ești minunată! La fel de minunată ca parfumul tău.

Aplecându-se spre ea, închise ochii și inspiră adânc, cu capul înclinat spre ceafa sa. Pentru a scăpa de tulburarea care punea stăpânire pe ea, Valerie se îndepărtă, declarând că era timpul să meargă la restaurant.

De fapt, cu siguranță se simțea atât de nervoasă din cauza mizei acestei seri, pe care o știa decisivă pentru ea.

Masa pe care o rezervase se afla în fața vitrinelor de la Toodle Lou, pe care se putea citi cu litere mari „Petală lunii, parfumul dumneavoastră, o prestigioasă creație de la Sublimaroma“.

Bineînțeles, inscripția publicitară nu-i scăpă lui Paul. Nici nu era în intenția lui Valerie. Voia să-l impresioneze. Fie. El se hotărî să glumească.

– Oare va fi destul parfum, pentru a mulțumi toți acești clienți? o întrebă, arătând spre mulțimea care se înghesuia printre rafturi.

Valerie preferă să răspundă serios:

– Te-am invitat aici, pentru a observa vârsta medie a clientei lui Lou. O clientelă interesată în această seară, în special de Petala lunii, după cum poți constata.

Mâncând, Valerie supraveghea teigheaua pe care se aliniau flacoanele marcate și era o adevărată încercare când se întreba dacă seara sa se va solda cu un eșec, sau cu un succes. Din fericire, Paul se dovedi un comesean fermecător, relaxat. Și această stare de spirit o ajută foarte mult pe Valerie în așteptarea sfârșitului vânzărilor. Când în cele din urmă, ultimul flacon din Petala lunii dispăru de pe raft, simți o imensă ușurare, dar se abținu să-i facă însoțitorului vreo reflecție asupra acestui subiect.

Aceea fu clipa în care el o întrebă:

– De ce practici această meserie, Valerie? Știu atât de puține lucruri despre tine.

– Vrei să știi de ce am ales să devin creatoare de parfumuri?

Paul înclină capul, jucându-se cu paharul cu picior.

– Această înclinație mi-a venit de mult timp. De pe vremea în care trăiam într-o comunitate.

Pe chipul lui Paul se zugrăvi surpriza.

– Tu! O fanatică religioasă! Nu-mi vine să cred.

– Comunitatea despre care-ți vorbesc nu avea nimic de-a face cu religia. Era pur și simplu vorba de un grup de persoane care-și doreau să trăiască altfel.

Paul se aplecă spre ea și-i zâmbi:

– Nu mi te închipui nici trăind în afara societății.

– Făcusem această alegere doar pentru a-mi necăji părinții. O manieră ca oricare alta de a-mi trăi revolta de adolescență. În această comunitate am întâlnit-o pe Melody, asociata mea.

- Totuși, sunteți foarte diferite una de cealaltă.
- Ea era însărcinată cu fabricarea săpunurilor pe care le vindeam pentru a trăi. Cu ea, am învățat bazele parfumeriei și am arătat imediat predispoziții excepționale în această branșă.
- Ceea ce nu te-a împiedicat să părăsești comunitatea.
- Alegerea mea nu părea să-i fi impresionat deloc pe părinți. Mă felicitaseră chiar că am avut curajul să trăiesc după valori pe care considerasem că le apăr: departe de confortul burghez, fără electricitate sau apă curentă. Pe mine, asta nu mă interesa decât în măsura în care această toană îi contraria. Începând din clipa în care avusesem binecuvântarea lor, nu mai simțeam nici un interes pentru acest gen de viață.

La această amintire, Valerie izbucni într-un râs vesel.

- Părinții tăi au dat dovadă de mare inteligență. Până la urmă, cum s-a terminat?

– Fiul lui Melody s-a îmbolnăvit grav și nici o plantă nu l-a putut vindeca. A vrut să vină un medic, dar responsabilul comunității, adversar înverșunat al medicinei tradiționale, s-a opus. Atunci, împreună cu soțul ei, n-a ținut seama de asta. Ceilalți i-au rugat să plece și să nu se mai întoarcă. Ben și Melody au venit să se stabilească la est de Houston, iar eu m-am alăturat lor.

- Acolo v-ați deschis primul vostru magazin?
- Da. În locul în care, acum, se află Floreal.
- Totuși, ucenicia în parfumerie nu s-a limitat la această experiență?
- Adoram tot ceea ce avea legătură cu parfumurile. Așa că, la aniversarea a douăzeci și unu de ani, părinții m-au trimis în

Franța, pentru a studia într-un laborator. Să spunem că, făcându-mi studiile, mi-am dezvoltat mai ales memoria olfactivă.

Paul o privea cu mai mult interes.

– Nu știam că ai studiat în Franța.

– Din păcate, doar câteva săptămâni. Nu destul de mult timp, după părerea mea. Dar, până la urmă, asta mi-a dat excelente elemente fundamentale.

– Creatorii noștri de parfumuri își consemnează impresiile într-un carnet, făcu Paul remarca.

– Și eu. Și de fiecare dată când respir un ingredient nou, simt o adevărată emoție.

Gânditor, Paul se rezemă cu spatele de scaun și o privi îndelung pe tână femeie.

– Îți iubești mult munca, nu-i așa?

Jenată de privirea sa insistentă, Valerie preferă să schimbe subiectul.

– N-am vorbit încă despre tine. Pentru un francez, vorbești englezește foarte bine.

– În Franța, se consideră că vorbesc perfect franceza, pentru un american. Părinții mei au divorțat când eram foarte tânăr. Am locuit cu mama, care este americană și mi-am făcut studiile la Philadelphia.

– Dar...

– Acum, mă simt acasă, în Franța.

Evident, nu dorea să spună mai mult. De altfel, întreabă imediat:

– Ne putem întoarce în laboratorul tău?

Chipul îi reluase o expresie rece. Ei bine, cu atât mai rău! Sau mai degrabă, cu atât mai bine! Deoarece, oare nu era asta dovada că demonstrația lui Valerie fusese convingătoare? Fără nici o îndoială, Paul îi va cumpăra parfumurile acum când văzuse succesul Petalei lunii, la Toodle Lou.

O ajută să se ridice și Valerie îl rugă s-o aștepte din nou, cât timp se ducea să se schimbe iar. Desigur, făcu în așa fel încât să-și ascundă agitația. Trebuia cu orice preț să dea impresia unei femei calme și abile. Și totuși, cât de mult și-ar fi dorit să-i pună alte întrebări, în timp ce se întorceau la magazinul ei! Potolindu-și nerăbdarea, Valerie îl urmă și, când ajunseră la magazin, el o duse imediat în fața alambicului. Acolo, puse mâna pe una din copiile pe care le realizase ea, după parfumul de la Annabelle. O miroși și dădu din cap.

– Copiile tale sunt foarte fidele, să știi, Valerie. În anumite cazuri, ai îmbunătățit chiar originalul. Un artist trebuie să se arate foarte prudent. Reușind să copiezi, nu mai ajungi să creezi.

Rănită în amorul propriu, Valerie exclamă:

– Dar nu fac doar copii! Eu...

– Oricum, nu asta este problema. Annabelle este concurenta noastră. După cum știi, St. Etienne n-a mai creat de ani de zile un parfum.

Tânăra femeie nu se putu stăpâni să nu-l corecteze, asta fu mai tare decât ea:

– De zece ani.

Fluturând flaconul semnat Annabelle, declară:

– Imaginează-ți că acest parfum era al nostru. Annabelle a dobândit formula recent.

– Cum au reușit s-o procure?

– N-are nici o importanță.

– Dacă formula este prezentată, poate face cu ea ce vrea. Pe de altă parte, creatorul vostru de parfumuri a păstrat probabil o dublură.

– Tocmai, n-a făcut-o. Iar casa Annabelle este gata să lanseze parfumul pe piață.

– În acest caz, de ce n-a făcut-o încă?

– Ne dă o ultimă șansă: cea de a fuziona cu ei.

Valerie scrută îndelung chipul lui Paul, pe care se vedea mânia.

– Bineînțeles, vei refuza această soluție, nu-i așa? Totuși, gândindu-ne, propunerea nu este stupidă, chiar dacă mă costă s-o mărturisesc; casa voastră are o reputație bine stabilită, iar Annabelle dispune de banii necesari și de entuziasmul tinereții. Se vor folosi de voi pentru a-și îmbunătăți imaginea de marcă. Dar și voi veți câștiga o altă clientelă.

– Niciodată!

În tonul său, era o hotărâre îndârjită.

– Niciodată, mă auzi?

Ce ușurare! Oare nu aceste cuvinte erau cele pe care Valerie își dorea să le audă din gura lui Paul? În sfârșit, venise momentul să-l manipuleze, pentru a ajunge la scopurile ei.

– Vezi, atunci ai nevoie de parfumurile mele! Sunt gata și ți le țin la dispoziție. Annabelle va semna un parfum clasic. Și voi veți pune pe piață o gamă modernă, nouă. Annabelle trebuie bătută pe propriul teren.

Pe chipul lui Paul apăru o expresie mai blândă.

– Nu pot, murmură.

– Vrei să spui că nu vrei.

– Valerie, știi cât costă lansarea unui parfum? Patruzeci de milioane de dolari! St.Etienne nu-și poate permite această fantezie.

– Nu-ți voi cere această sumă extravagantă. Ceea ce vreau, este să-mi prezinți creațiile la casa St.Etienne.

Paul se așează aproape de ea, în fața alambicului, îi luă mâinile în ale sale și-i vorbe cu multă răbdare.

– Ai talent. Un real talent. Poate că, mai târziu, cu ceva mai multă experiență, vei dori să schimbi natura creațiilor tale, să te orientezi spre un parfum mai complex, mai amețitor.

– Un parfum care s-ar asemana celor de la St.Etienne? Să știi, nu sunt o începătoare. Se fac mai mulți bani de când îmi lansez creațiile. N-am început în această dimineață, la cererea ta.

Dând capul pe spate, Paul izbucni în râs, apoi exclamă:

– Ah! Valerie, în cazul în care am putea pune în sticlă hotărârea ta, am fi foarte bogați!

Așadar, își bătea joc de ea! Pentru că era blondă, o considera fără îndoială o începătoare aiurită, mărunță și neînsemnată. Nu trebuia să fii o brunetă sublimă, pentru a fi luată în serios. O dată în plus, Valerie avu confirmarea.

Văzându-i mina înciudată, Paul încercă s-o înveselască.

– Haide, nu fi supărată! Am să-ți cer o favoare.

– Despre ce este vorba?

– Femeia aceasta de la casa Annabelle, chiar mă plictisește.

– Este brunetă?

– Poftim?

Cum o privea fără să înțeleagă, Valerie scutură din cap.

– Nu, nimic. Continuă, te rog.

– Vreau o copie a acestui parfum. Nu cer perfecțiunea, ci pur și simplu o copie destul de bună pentru a înșela pe cineva fără experiență. Ai început să lucrezi pe acest parfum și ai rezultatele analizei. Așa că, mă gândesc că ești în stare să-mi dai satisfacție.

– De ce ai nevoie de o imitație, atunci când ești în posesia unei mostre?

Își punea această întrebare încă de la început. Oare Paul fusese răspunzător de formulă și se temea să mărturisească la St.Etienne că o pierduse?

După o ușoară ezitare, Paul răspunse:

– Aș dori să comand un parfum la Sublimaroma. Chiar pe acesta. Trebuie oare să-mi explic motivele?

Firește că nu! Drept cine o lua? Încurcată, Valerie răsfoi prin hârtii, scoase un formular și, luând un creion, se pregătea să scrie, la dictarea lui Paul.

– Ei bine, ce cantitate? îl întrebă.

– Nu fi furioasă împotriva mea, Valerie.

– Furioasă? De ce aș fi furioasă?

– În acest caz, acordă-mi un zâmbet.

N-avea nici cea mai mică dorință s-o facă. Nu dorea câtuși de puțin să-i dea ceea ce cerea. Și totuși, zâmbi. Pentru că avea un fel de a o privi care o tulbura.

Fără să-și dea seama de emoția pe care o făcea să se nască în ea, Paul trecu la mărturisiri.

– Să știi că sunt foarte necăjit. Femeia aceasta de la Annabelle mă hărțuiește în asemenea măsură, încât aș vrea...

– Să-i trimiți un litru din propriul parfum, într-un flacon somptuos.

– Exact.

– Un flacon care să curgă, bineînțeles, adăugă Valerie. Povestea să-i dea o migrenă serioasă... Contează pe mine. Mă ocup eu de tot. Acest mic joc mă va amuza foarte mult.

În sfârșit, înțelesese ce aștepta Paul de la ea! Ușurată și încântată, Valerie schimbă cu el o privire complice.

– Foarte bine, declară Paul, ridicându-se. Îți dau, să zicem, o săptămână.

Tânăra femeie dădu din cap, în timp ce el adăugă:

– Până atunci, voi vizita celelalte magazine St.Etienne de pe acest continent. Încearcă să-ți procuri sticla cea mai impresionantă care există.

Dacă nu spunea nimic, va saluta. O va saluta și va pleca, era sigură. Și Dumnezeu știe când îl va revedea! Trebuia să-l rețină cu orice preț. Luând mostra de la Annabelle, exclamă:

– Parfumul acesta conține civetă. Eu n-am folosit-o ca fixator pentru că procedeul este secreția unei glande a unei pisici etiopiene. Nu-mi place ca să se folosească animalele pentru a crea cosmetice.

– Presupun că nu porți nici blănuri?

– Nu, nu port. De altfel, la Houston, anotimpul rece nu durează decât trei zile. Inutil să fie masacrate sărmenele animale, pentru a-ți fi cald atât de puțin timp.

Oare ghicise că nu-i vorbea decât pentru a-l reține? Oricum, Paul întrebă:

– Te deranjează dacă mă așez alături de tine, pentru a te privi lucrând?

Bineînțeles că o deranja, dar pentru că asta îi permitea să mai împartă încă un timp cu el, cum să refuze? Îi întinse un scaun.

– Sunt sigur că există fixatoare sintetice la fel de eficiente ca civeta, îi spuse.

– Ai dreptate. Dar nu voiam să le folosesc fără să te avertizez.

Valerie începu din nou să dozeze amestecurile și să le miroasă.

– Unde se află magazinele St.Etienne, Paul?

– La Montreal, Palm Beach, Scottsdale și Miami.

Firește, orașe populate de pensionari, cu excepția Montrealului! Valerie se feri totuși să facă observația.

– Avem de asemenea magazine mai importante la Hong Kong și Abu Dhabi, reluă Paul.

– Impresionant.

– Saudiților le plac materialele țesute cu fir pe care le folosim la rochiile noastre de seară.

„Le place de asemenea parfumul amețitor pe care m-am însărcinat să-l copiez“, gândi Valerie. După ce scufundă o bucată de sugativă în amestec, i-l dădu lui Paul s-o miroase.

– Ce crezi?

– Îi lipsește încă nota dominantă, cred. Dar nu este rău. Ai un talent natural.

– Mai ales am muncit foarte mult pentru a-mi dezvolta mirosul.

– Intenționezi să mai lucrezi, pentru a-l dezvolta și mai mult? Valerie scufundă o nouă bucată de sugativă în alambic.

– Evident, cu condiția de a fi sigură că asta mă ajută în carieră.

– De ce nu faci un stagiu într-o casă de renume? Asta ți-ar permite apoi să-ți găsești o slujbă oriunde.

– Am deja o slujbă.

– Voiam să spun, o slujbă de creatoare de parfumuri.

Cu un gest exasperat, Valerie aruncă bucata de sugativă pe birou și exclamă:

– Sunt deja creatoare de parfumuri. Ce crezi? De ce ar trebui să lucrez pentru altcineva? Obiectivul meu nu este să-mi petrec viața într-un laborator, pentru a face ceva. Îmi plac parfumurile și tot ce ține de domeniul parfumeriei. Nu numai mirosurile. Însuși actul de creație ține de magie.

Paul o ascultase în tăcere. Aplecându-se spre ea, murmură:

– Ei bine, gândește-te la toate avantajele pe care ți le va aduce o funcție de creatoare de parfumuri într-o casă de prestigiu.

– Știu. De aceea încerc să-mi dezvolt afacerea. Într-o zi, Sublimaroma îi va face concurență lui St.Etienne. Îți promit.

– Da, repetă Paul, cu o voce ciudat de indiferentă. Poate într-o zi va reuși asta.

Ridicându-se, o privi îndelung, înainte de a o saluta.

– La revedere, Valerie.

Capitolul 5

Paul îi lipsea teribil, și nu reușea să înțeleagă de ce. La urma urmei, de-abia îl cunoștea. Totuși, destul de bine pentru a-și aminti că se simțise feminină, în prezența sa. Poate era doar acel sentiment de a fi „altfel“, cel care-i lipsea?

În principiu, Paul nu trebuia să se întoarcă înainte de câteva zile, dar Valerie dorea să termine cât mai repede cu copia pe care i-o comandase. Umpluse deja mai multe flacoane cu amestecuri de care era departe de a fi mulțumită, toate nefiind decât imitații palide ale amestecului parfum de la Annabelle. Pentru a evita risipa, i se păruse judicios să înceapă prin folosirea de ingrediente ieftine, înainte de a îndrăzni să utilizeze materiale mai scumpe.

– Valerie, privește această sticlă!

Melody tocmai intrase în laborator. Încântată de această diversiune, Valerie se duse să arunce o privire în cutia pe care asociata sa i-o așezase pe masă.

Era rândul lui Melody să-și petreacă ziua la Sublimaroma. Îmbrăcată într-o fustă lungă neagră și o bluză albă, cu părul lung strâns pe ceafă cu o clamă din baga, părea la fel de deplasată în magazin ca prietena sa de la Floreal.

– Este ceea ce am găsit mai mare.

Valerie măsură cu o privire critică recipientul pătrat, care amintea ușor de flaconul celebrului parfum Chanel nr.5 și scutură din cap.

– Nu. Îmi trebuie ceva mult mai mare, Melody.

Arătând o sticlă de pe etajeră, adăugă:

– Ceva de această dimensiune.

– Dar este sticla de apă de Seltz!

Melody părea îngrozită.

– N-are nici măcar dop! remarcă. Evident, i-am putea totuși fabrica unul, dar nu garantez că nu se va sparge.

Observația sa o făcu pe Valerie să zâmbească. Melody puneă întotdeauna totul la inimă. Încă acolo, se gândea la cel mai bun mijloc de a procura un recipient de mare dimensiune care să nu le greveze prea mult bugetul. O sticlă de suc de mere ar putea rezolva problema. Această propoziție nu stârni deloc entuziasmul asociatei sale, iar Melody îi supuse o altă idee:

– Și dacă i-am cere unui sticlar să ne fabrice un flacon pe măsură?

– Cunoști un sticlar? întrebă Valerie, uluită.

– Cunoscut unul. Participă la Festivalul Renașterii. Știu unde să-l găsesc: locuiește acolo tot anul.

– Genial! Melody, ești absolut genială!

– I-am vorbit deja despre asta. Va fi pregătit să facă o sticlă de dimensiunile pe care le dorești. Dar m-a prevenit: gâtul unui asemenea recipient va fi foarte fragil. Și dacă dopul nu este mănuit cu multă prudență, s-ar putea să se spargă. Iată de ce, m-am gândit că nu-ți va conveni.

– Dimpotrivă! exclamă Valerie încântată. Repede, dă-mi numărul de telefon al acestui bărbat. Vreau să-l sun imediat.

– Dar ce vrei să faci?

– Ceea ce i-a făcut Josephine lui Napoleon, când a părăsit-o. A împrăștiat mosc în apartamentele imperiale. Napoleon detesta parfumul de mosc și, spre ghinionul lui, este unul din mirosurile cele mai persistente.

Evident, Melody nu înțelegea nimic. Cu ochii mari de uimire, o întrebă:

– Și?

– Și datorită minunilor chimiei moderne, vom pune în cea mai mare sticlă provizii de mosc din toate timpurile!

Așadar, câteva zile mai târziu, sticlarul veni să livreze la Sublimaroma o sticlă superbă, cu dopul sculptat în petale de trandafir alb. Ce idee excelentă avusese Valerie punând să fie reprodusă firma St.Etienne! Va fi un bobârnac la adresa vicepreședintei de la parfumurile Annabelle, de fiecare dată când va încerca să scape de fluxul copleșitor de mosc.

Până atunci, copia nu era încă în întregime pusă la punct. Și fiecare încercare îi amintea lui Valerie mirosul persistent care domnea în camera lui Paul, când descoperiseră mostra. La acea amintire, o copleșea un acces de furie. Valerie știa că

parfumul de la Annabelle era destinat să devină un clasic de prestigiu, iar acest gând o deprima profund. Deoarece era convinsă că propriile creații, Strălucirea soarelui și Petala lunii, ar fi convenit de minune clientei de la Annabelle. Păcat că Paul se opusese cu încăpățănare modernizării de la St.Etienne.

Exact în clipa în care formula aceste gânduri, sună telefonul. Era chiar Paul, care suna pentru a afla vești despre munca sa. Puțin dezamăgită că nu se interesase mai întâi de ea, îi răspunse:

– Sunt aproape gata să încerc esențele rare.

– Mai ales să nu grăbești lucrurile. Îți mai rămân câteva zile. Sunt blocat de zăpadă.

– Unde asta? La Palm Beach sau la Miami?

Un hohot de râs izbucni la celălalt capăt al firului și-l auzi exclamând:

– Valerie, ești foarte nostimă. Sunt la Montreal și aproape toate zborurile au fost anulate.

– Sper că vei profita de asta pentru a face o bătaie cu bulgări de zăpadă.

– Tocmai mă antrenez, deoarece dacă Houston trebuie să beneficieze de aceleași condiții climaterice la întoarcerea mea, vreau să te pot bate.

– Imposibil. Suntem în plină perioadă a Crăciunului și voi fi mult prea ocupată ca să mă joc.

– Dimpotrivă, Valerie, nu este moment mai bun pentru a te juca, decât Crăciunul. De altfel, te voi lăsa să alegi tu însăși jocul.

– Paul...

– Dacă refuzi, voi alege eu. La revedere.

Declic. Închisese.

Gânditoare și descumpănită, Valerie puse receptorul la loc, întrebându-se ce voise să spună Paul. Și dacă pur și simplu își bătea joc de ea? Dacă o considera drept o ambițioasă fără minte, incapabilă să progreseze în meseria sa, la ce i-ar folosi să continue să lucreze pentru el? Subit, nu mai simți nici o dorință de a continua încercările de copiere a faimosului parfum de la Annabelle. Posomorâtă, se îndreptă spre rafturile pe care erau expuse propriile creații, în flacoane somptuoase de cristal și se opri pentru a le admira.

În acea clipă, o auzi pe Natașa murmurând:

– În sfârșit, s-a hotărât să intre.

Indicând cu capul o femeie elegantă, care împingea ușa magazinului, tânăra asistentă adăugă:

– Asta este cel puțin a treia oară când se oprește în fața vitrinei.

Spre marea surpriză a lui Valerie, clienta se îndreptă direct spre ea, spunând:

– Sunteți proprietara magazinului, nu-i așa?

– Într-adevăr, sunt Valerie Simpson.

– Caroline Waite, spuse femeia, întinzându-i mâna.

Era înaltă, sculpturală, cu un superb păr brunet. Într-un cuvânt, sublimă.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Este vorba mai curând de un ajutor reciproc, răspunse tânăra femeie, pe un ton enigmatic.

Intrigată, Valerie căută în memorie ce-i amintea numele de Caroline Waite. În zadar. Nu-i amintea nimic. Chiar nimic.

– Nu înțeleg prea bine, murmură.

Femeia nu-și ascunse surpriza.

– Paul nu v-a vorbit despre mine?

Ei bine, nu. Paul nu rostise nici o clipă numele Carolinei. Valerie era sigură de asta. După o ezitare, care nu-i scăpă cu siguranță nou-venitei, răspunse:

– Nu, îmi pare rău.

– Oh, Dumnezeule! Poate n-ar fi trebuit...

Femeia își mușcă buzele. Apoi, punând mâna pe brațul lui Valerie într-un gest rugător, continuă:

– Vă rog, nu spuneți nimănui că am venit... Nu mi-am dat seama că Paul... Dumnezeule, ce gafă din partea mea! Dacă am face ca și când n-am intrat decât pentru a cumpăra unul dintre parfumurile dumneavoastră? Este oare posibil?

Incredibil cât de jenată părea dintr-o dată.

– De ce nu? replică Valerie. De altfel, poate asta era adevărata dumneavoastră intenție?

Sincer, voia s-o facă să se simtă bine. Și probabil reușise, deoarece Caroline îi adresă un zâmbet prietenos.

– Mulțumesc foarte mult.

– Cum l-ați cunoscut pe Paul?

Valerie își regreta deja întrebarea. Dacă această Caroline o credea gelosă?

– Suntem colegi.

Așadar, Paul lucra cu această femeie? În acest caz, de ce nu-i vorbise despre ea? Ciudat! Într-adevăr ciudat...

– Vindeți doar copii? Întrebă Caroline.
– Nu, vând și propriile mele creații. Iată ultimele două parfumuri: Strălucirea soarelui și Petala lunii. Dacă vreți să le încercați...

Caroline mirosi una după alta cele două mostre pe care i le întinse Valerie. În ciuda eleganței rafinate, nu semăna cu clientela tradițională de la St.Etienne. De altfel, Valerie ar fi jurat că hainele sale purtau altă marcă, deoarece jupa îi descoperea genunchii. Ori, era bine știut, St.Etienne nu descoperea niciodată un genunchi.

– Sunt foarte plăcute, declară Caroline aranjând mostrele în poșetă. Cine le realizează?

– Eu.

– Natural! Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunteți creatoarea. Voi fi foarte onorată dacă ați inventa un parfum special pentru mine.

„Din ce în ce mai ciudat“, gândi Valerie. Era evident, Caroline nu-și dorea să dezvăluie adevăratul motiv al prezenței sale aici. Și dacă fusese trimisă de Paul în misiune, pentru a testa capacitățile lui Valerie? Da, desigur! Voia s-o pună la încercare. Ei bine, în acest caz, mai bine să nu-și ascundă deloc talentele.

Politicoasă, Valerie o făcu pe vizitatoare să se așeze în fața micului alambic destinat demonstrațiilor.

– Pentru început, vă voi prezenta câteva acorduri, pentru a vedea care vă convin.

– Acorduri?

– Astfel numesc eu amestecurile de la mai multe creme, care reprezintă baza parfumurilor mele. Vom vedea ce vă place.

Caroline mirosi, una după alta, micile bucăți de sugativă îmbibate cu amestecurile pe care i le întindea Valerie, respingându-le de fiecare dată cu o grimasă. Nici o esență florală nu-i convenea. Același refuz pentru pielea de Rusia și pentru mosc. Valerie începuse să-și piardă răbdarea, când Caroline o întrebă:

– Nu aveți să-mi propuneți ceva mai ușor?

– Strălucirea soarelui este un parfum foarte ușor. V-am dat o mostră din el adineaori.

– Ah, da, într-adevăr. Dar aş vrea în același timp... cum să vă explic? Ceva...

– Ceva stimulator și dulce în același timp?

– Da! Exact așa ceva! Asta corespunde pe deplin personalității mele. Oare cum ați ghicit? Mă întreb dacă psihologii au făcut studii pentru a ști de ce o anumită persoană alege un anumit parfum.

– Trebuie să fie un subiect pasionant de studiat, murmură Valerie.

Și în acea clipă înțelese că o detesta pe Caroline. Ceea ce n-o împiedică să o întrebe cu cea mai desăvârșită amabilitate:

– Aveți intenția să participați cu Paul, la seminar?

– De data aceasta, nu! Dar mi-ar plăcea foarte mult să-mi explicați cum vi-l imaginați.

Ce poate fi mai entuziasmant, decât să vorbești despre ceea ce ți-e drag? Valerie nu se lăsă rugată, menționând o mulțime de amănunte destinate să dea planurilor sale o dimensiune, cu siguranță destul de departe de realitate. Dar ce erau rău în a înfrumuseța adevărul, dacă asta era pentru o cauză bună?

Caroline trebuia să-i raporteze, cu orice preț, lui Paul ceea ce auzise aici, pentru a-i da dorința de a participa la seminar. Și pentru asta, trebuia s-o impresioneze mai întâi pe ea.

– Știți probabil că Paul se interesează mult de acest seminar, spuse Valerie.

O expresie de surpriză apărură pe chipul Carolinei. O expresie trecătoare, totuși.

– Oh, Paul! Dacă ar trebui să ai încredere în toate capriciile sale!

Teribil de ofensată, Valerie replică:

– Acesta nu este un capriciu. Paul și cu mine am făcut deja planuri împreună.

– Adevărat?

– Adevărat.

Caroline scutură din cap.

– Valerie, mi-ai făcut o favoare. Lasă-mă să ți-o înapoiez. Nu te încrede în promisiunile lui Paul. Nu spera nici un ajutor financiar de la St.Etienne. Nici unul.

– Și de ce?

– Pentru că Paul este cel care are nevoie de ajutor. Se află într-o situație financiară dramatică.

Lovitura era dură. Valerie încercă să-și ascundă stupefacția.

– În acest caz, de ce își propune să sponsorizeze un tânăr creator de parfumuri? exclamă. Voi organiza un concurs în cadrul seminarului, iar câștigătorul va face un stagiu în laboratoarele de la St.Etienne.

În zâmbetul pe care Caroline i-l adresează când răspunse, se citea mila:

– Nu știu ce ți-a promis Paul. Dar te pot asigura că, în afară de susținerea morală, nu-ți va aduce nimic. Îmi pare rău că am pus capăt iluziilor dumitale.

Oare de ce o fi făcut Paul promisiuni pe care știa că nu le va putea ține? Prin mintea lui Valerie trecu un gând groaznic și dacă această Caroline era superioara ierarhică a lui Paul? Dumnezeu! Această afacere devenea un coșmar. Încercă un ultim argument.

– A spus că-și va putea asuma răspunderea lansării parfumurilor tânărului creator câștigător.

– Că „își va putea”, făcu observația Caroline. Asta nu angajează cu nimic. Știi, St.Etienne este o afacere de familie. Și sunt foarte mândri de ea. Până acum, nici un străin nu a fost admis în clanul lor.

Oare ce voia să spună? Că Paul se jucase cu Valerie promițându-i cerul și pământul, știind totuși că nu vor fi niciodată pe picior de egalitate? Dar cine era Caroline pentru a-și permite asemenea insinuări?

– Pentru St.Etienne și dumneata ești o străină, nu-i așa? întrebă Valerie.

Caroline se ridică, dădu capul pe spate și replică:

– Da, dar nu pentru mult timp.

Capitolul 6

— M-a mințit!

Valerie nu mai putea. Erau două zile de când o cuprinsese mânia. Și până la urmă, izbucni, trebuia să se întâmple. Din fericire, în acea clipă, în magazinul Floreal nu se afla nici un client.

Valerie tuna și fulgera. Melody își privi asociata cu surprindere dar, abținându-se de la orice comentariu, îi întinse un coș plin de săculețe de dantelă.

— Cu mentă, cu iarbă-neagră, cu caprifoi... îi spuse. Mă poți ajuta să le leg cu panglici? Le vei găsi acolo, pe etajeră.

— De ce m-a mințit Paul? De ce? Te întreb!

Această întrebare, Valerie i-o pusese în timp ce desfășura automat un ghem de panglică pastel.

Cu sângele-rece obișnuit, Melody o interogă:

— Te-a mințit într-adevăr? În legătură cu ce?

— Se pare că St.Etienne se află pe punctul să dea faliment. În acest caz, cum va putea să sponsorizeze un tânăr creator? Nu-i pot nici măcar plăti lui Paul un bilet de întoarcere în Europa.

Această remarcă o cufundă pe Melody într-o mare uimire. Pentru a-și da timp de gândire, începu să șteargă de praf sticlele de suc de fructe, umplute cu lapte hidratant. Simpla vedere a acelor recipiente improvizate o deprimă profund pe Valerie și începu să regrete că se rezezise în prăvălia asociatei sale în timp ce n-avea nimic de făcut acolo în acea zi. Da, dar cum să rămână singură mai mult timp și să țină în ea acea furie ce-o copleșise de la vizita Carolinei?

Paul îi plăcea enorm. Nu putea admite că este în stare de o asemenea ipocrizie. Lângă el, Valerie se simțea recăpătându-și energia. Îi plăcea totul la el: inteligența, mintea sa deschisă. Curtoazia făcea de asemenea parte din farmecul său. Și iată că insinuările Carolinei stricaseră totul! Cum oare să creadă că manierele amabile ale lui Paul erau sincere și nu dictate de calcule meschine? Și nu era umilitor să se lase dusă cu zăhărelul, fie și de acest bărbat atât de seducător?

Melody începu să vorbească, scoțând-o din aceste reflecții triste:

– Ce s-a întâmplat? A semnat oare cecuri fără acoperire?

– Bună întrebare. Dar nu i-am cerut un cec.

– În acest caz, exagerezi! Dacă eu eram cea care lăsa un client să plece fără să plătească, te-aș fi auzit țipând.

– Este cu totul altceva.

Melody afișă un aer sceptic și-și reluă curățenia

– Este cu totul altceva, te asigur! insistă Valerie.

Credea asta. Elegantul Paul St.Steven n-avea nimic de-a face cu clientela de la Floreal. Totuși, să facă o asemenea remarcă în fața asociatei sale, risca s-o rănească. Așa că Valerie preferă să continue conversația în alt domeniu.

– Singurul lucru de făcut era să dau telefon și să verific dacă există într-adevăr magazine St.Etienne acolo unde a spus Paul.

– Ei bine?

– Ei bine, există.

– În acest caz, nu văd unde este problema.

Valerie oftă. Își jurase să nu-i vorbească asociatei sale despre vizita Carolinei Waite, dar era peste puterile ei să păstreze această taină prea mult timp. Povesti așadar totul, știind că putea conta pe discreția lui Melody. Aceasta își ascultă prietena cu multă atenție și în final exclamă:

– Pentru ce motiv i-ai acorda mai multă încredere acestei femei, decât lui Paul? Ce rol joacă exact în întreprinderea St.Etienne?

– N-am nici o idee.

– Pe scurt, nu cunoști nimic despre ea, nu-i așa?

Melody scutură cârpa de praf, o puse la loc și, cu mâinile în șolduri, o măsură cu gravitate pe Valerie.

– Mă miră un lucru, reluă. Această faimoasă Caroline n-a ezitat să te pună la curent cu greutățile prin care trece întreprinderea sa. Să-ți faci ție, unei străine, confidențe! Iată ce mi se pare foarte curios. Cât despre Paul, poate are intenția să-ți cumpere parfumurile.

Străduindu-se să înnoade o panglică roz pe un ultim săculeț de dantelă, Valerie murmură:

– Da, dar nu mai am intenția să i le vând acum, când îi cunosc problemele cu resursele disponibile ale societății.

– Prudența ta mi se pare justificată. Și cum este imposibil să verifici spusele Carolinei... În calitate de întreprindere particulară, St.Etienne nu este supusă acelorași reglementări ca celelalte societăți.

Iată o remarcă ce părea surprinzătoare din partea lui Melody! Valerie nu-și credea urechilor.

– Este practic imposibil să cunoști cifrele de profit ale unei firme particulare, pentru că nu ține să le facă publice, continuă Melody. Legea este astfel făcută...

De data aceasta, Valerie rămase mută de uimire. Văzând-o pe Melody făcând ordine liniștită pe etajeră, o întreabă în cele din urmă:

– Cum de știi aceste lucruri?

– Ben mi-a vorbit despre ele.

Soțul său? Hotărât lucru, Valerie mergea din surpriză în surpriză.

– Îl interesează dreptul afacerilor?

– Da. Studiază cursuri de piață bursieră, pe calculatorul său.

– Ben are un calculator?

Era ultimul lucru pe care și l-ar fi imaginat Valerie. Ben, blândul visător, se interesa de informatică.

– Da, are un calculator. I-am cerut să facă cercetări despre St.Etienne, acum câteva zile. Dar ei nu apăreau pe fișierele de informații. Cu siguranță, pentru că s-au întemeiat în Franța.

– Dacă ai un calculator... începu Valerie.

– Nu este al meu. Este al lui Ben.

– N-are importanță. Aș vrea doar să știu de ce nu te folosești de el pentru contabilitatea voastră.

– Pentru că tu ești cea care se ocupă de toate acestea.
– Nu știam că aveți un calculator, altfel... Oare de ce nu mi-ai spus?

– Ben l-a cumpărat pentru copii. Apoi a învățat să-l folosească. Este atât de important?

O cută adâncă, verticală, se săpă pe fruntea lui Melody. O cută pe care Valerie n-o știa.

– Aș putea să-l învăț pe Ben să țină contabilitatea magazinului vostru. Treaba asta îmi ia foarte mult timp.

– Inevitabil, complici întotdeauna totul.

– Dacă petreceai ca mine ore întregi înșirând cifre, ai fi văzut că nu este atât de simplu.

În timp ce Valerie simțea sporindu-i proasta dispoziție, Melody își păstra sângele-rece obișnuit.

– Apropo, Valerie, ai remarcat că am schimbat așezarea produselor pe rafturi? Am preferat să le regroupez pe tipuri de parfumuri. Și mă felicit, deoarece cifrele de vânzări au sporit.

– Formidabil! Cu cât au crescut?

– Greu de spus... Am constatat doar că toți clienții mei cumpără mai mult decât înainte.

Melody, care orna un coș de săpunuri mici de toaletă din zmeură, îl lăsa să cadă pe jos.

– Ce neîndemânare! Vezi, este suficient să mă gândesc la cifre, pentru ca să fac prostii.

Oftând, Valerie își ajută prietena să-și repare stângăcia. Hotărât lucru, Melody nu se va schimba niciodată.

– În acest caz, să nu ne mai gândim la asta. Pentru că am făcut-o întotdeauna, voi continua.

– Ben nu este de părerea ta. Și are dreptate. Presupune că vei încheia o afacere interesantă cu Paul. Vei avea alte lucruri mai importante, decât să ne ții nouă contabilitatea.

– Pe tine și pe Ben nu vă voi părăsi niciodată.

– Nu ne datorezi nimic, Valerie.

– Ba da, și pe bună dreptate. Voi m-ați învățat totul. Dacă nu v-aș fi întâlnit, n-aș fi avut niciodată ideea de a deveni creatoare de parfumuri.

– Iar noi, fără tine, n-am fi putut practica niciodată meseria care ne place. Dar știi că ai multe visuri și dacă Paul te poate ajuta să le realizezi, nu vreau cu nici un preț să-ți fiu un obstacol în drum.

Ultimele cuvinte ale asociatei sale o urmăriră pe Valerie tot timpul drumului înapoi la Sublimaroma. Visuri? Da, Valerie avea visuri. Dar soarta își făcuse uneori o plăcere răutăcioasă din a-i transforma cele mai frumoase visuri în coșmaruri. Poate mai târziu va reuși să se separe de asociata sa? Asta ar însemna că, în acea zi, Ben și Melody ar suferi o adevărată transformare. Pentru că vor deveni ambițioși. Ca ea.

Din păcate, Melody avea toate șansele să rămână Melody. O prietenă încântătoare, idealistă, fără ambiții, întotdeauna mulțumită. În definitiv, de ce oare voia cu orice preț să transforme oamenii pe care-i iubea?

Ea, dimpotrivă, voia să facă lucrurile să se miște, să se lupte și să câștige. De ce era așa de greu? Din cauza taxelor, a prețurilor materiilor prime, care creșteau în fiecare an. În nouă ani, afacerile nu progresaseră deloc. Și dacă ar vorbi cu Ben? Pentru că-l interesa informatica, poate ar fi gata să ia parte mai activ la gestiune?

Cu aceste ultime gânduri, Valerie își parcă mașina în Moll și porni spre magazin pe aleea care dădea direct spre vitrină. Astfel, se punea în situația clienților care descopereau Sublimaroma, printre celelalte magazine. Și va putea răspunde la întrebările pe care se întâmpla să și le pună: fațada era destul de luminată? Avea oare nevoie de o decorare mai elaborată? Va atrage privirea trecătorilor în căutarea unui cadou de Crăciun?

În fața ușii, Valerie se opri, îndrăznind o privire în spatele geamului. Și brusc, inima începu să-i bată foarte puternic. În spatele tejghelei, aplecat deasupra alambicului pentru demonstrații, Paul St.Steven, îmbrăcat într-un costum de-o eleganță ireproșabilă, făcea testări de mostre de parfum pentru două cliente cu părul alb.

Așadar, se întorsese. Și acest lucru o umplea pe Valerie de o imensă bucurie, în ciuda îndoielii pe care i-o semănase în suflet vizita Carolinei.

Dumnezeule, cât era de seducător! Mai mult decât în amintirea ei. Avea părul puțin mai lung decât cerea moda, iar această pieptănătură îi stătea foarte bine. Trăsăturilor feței, evidențiate, le lipsea regularitatea pentru a fi calificate drept frumoase. Deoarece frumusețea lui Paul nu corespundea canoanelor clasice de frumusețe. „Bărbătesc“. Acesta era calificativul care i se potrivea. Observându-l, Valerie simți dispărând toată mânia pe care o nutrise împotriva lui. Paul înclină capul, caută registrul de comenzi și-l deschise imediat, ca și când se afla în magazinul său. Oare ce făcea Natașa? Valerie așteptă un timp, dar cum asistenta sa nu apărea, preferă să intre.

– Bună ziua, Valerie. Încântat să te văd.

Paul o salutase cu un entuziasm care părea sincer. Apoi, întorcându-se spre cele două cliente, continuă:

– Doamnelor, v-o prezint pe Valerie Simpson, proprietara acestui magazin. Vă va putea răspunde la toate întrebările la care eu nu am putut răspunde.

Abordând cel mai fermecător zâmbet, Valerie își luă locul obișnuit în spatele teighelei, dar cele două femei nu-i acordară nici o atenție. Ce importantă avea? Valerie își cunoștea meseria.

– Care este parfumul dumneavoastră preferat? le întrebă.

Una dintre cele două femei se întoarse spre Paul. Și, ca și când Valerie nu exista, i se adresă direct lui.

– Dar dumneavoastră? Pe care-l preferați?

Acesta își luă cea mai caldă voce pentru a răspunde:

– Este secret.

Se aplecă spre doamnele care roșiseră de jenă, le privi drept în ochi și continuă:

– Îmi plac parfumurile care îmi amintesc de femeile iubite. Acesta de exemplu...

Scoase dopul unui flacon, eliberând o adiere de parfum de gardemia, care se răspândi în magazin.

– De fiecare dată când îl inspir, mă gândesc la mama, spuse.

Cea mai puțin timidă dintre cele două femei îi dădu o palmă ușoară peste braț, maimuțărindu-se.

– Mare noroc pe mama dumneavoastră să aibă un asemenea fiu.

Un ușor resentiment o copleși în acea clipă pe Valerie. Așadar, Paul flirta cu clientele! Iar ea se vedea redusă la rolul de figurantă, în propriul magazin. I se întâmplase deseori să fie luată drept vânzătoare, nu putea să nege asta, dar găsisese întotdeauna mijlocul de a restabili situația. Iar acum, era hotărâtă să nu se lase lipsită de autoritate.

– Iată un parfum care ar trebui să se potrivească foarte bine, afirmă ea, deschizând un flacon care conținea o compoziție florală foarte dulce.

Osteneală zadarnică. Ignorându-i remarca și eșantionul care li se oferea, cele două cliente îl urmară pe Paul la celălalt capăt al teșghelei, fără să-l scape din ochi.

Îngrozitor de ofensată, Valerie se prefăcu interesată de registrul de comenzi. Simțea cum, treptat, mânia o cuprindea din nou. Și când îl auzi pe Paul laudând calitățile parfumului pe care tocmai îl propusese ea, fu gata să se sufocă de furie.

– Vreți să notați, domnișoară Simpson: două flacoane din culoarea roz a dimineții, exclamă Paul.

Părea că se amuză. Valerie l-ar fi palmuit cu plăcere. Totuși, imediat îi apărură ridicolul situației: era geloasă pe cele două doamne care i-ar fi putut fi bunice! Și, cum afacerile rămâneau afaceri, fără să spună vreun cuvânt, notă conștiincios ceea ce îi ceruse Paul să noteze.

Fermecate încă, cele două cliente nu păreau grăbite să plece.

– Se poate încerca și acesta? întrebă una dintre ele.

Când o văzu arătând cu degetul Strălucirea soarelui, Valerie se simți răzbunată. Dar sentimentul de datorie îi fu de

scurtă durată. Deoarece Paul nu găsi nimic altceva mai bun de făcut decât să-și suflece mânecile cămășii și să vaporizeze câteva picături din creația ei preferată pe încheietura mâinii sale. După care, întinse brațul sub nasul bătrânelor doamne, care exclamă la unison:

– Oh nu! Nu este deloc plăcut!

Evident! Un parfum de damă pe o piele de bărbat nu putea suscita un entuziasm delirant!

Experiența avu cel puțin avantajul să le hotărască pe cele două cliente să plece, după ce își plătiră cumpărăturile. Conducându-le la ușă, Paul se înclină politicos în fața lor, spunând:

– Rămânem la dispoziția dumneavoastră. Când veți vrea să reveniți....

Se lăsa o tăcere apăsătoare, în timpul căreia Valerie le privi pe cele două doamne traversând aleea, după care remarcă tăios:

– Ai uitat să le urezi o zi bună.

– S-ar putea să nu fie decât o impresie, dar s-ar crede că ești supărată pe mine.

– Unde este Natașa?

– Erau niște solduri puțin mai departe. A plecat să vadă dacă nu găsește ceva interesant.

– Ah bun!

Cum tonul lui Valerie trăda o profundă supărare, Paul consideră că e bine să se justifice.

– A spus că, la această oră a după-amiezii, clienții sunt rari. Mamele se duc să-și ia copiii de la școală, iar oamenii care muncesc n-au părăsit încă birourile. Eu i-am propus să păzesc magazinul, dacă avea de făcut cumpărături.

Își însoți cuvintele cu un zâmbet călduros pe care Valerie nu simți nici o dorință să i-l întoarcă. Încă de la început, Paul acționa ca și când Sublimaroma nu era decât o mică afacere fără importanță și Valerie considera această atitudine ca pe un afront personal.

– Îmi reproșezi că aceste două doamne n-au catadicsit să țină cont de prezența ta, nu-i așa? Este chiar atât de grav asta?

– Scutește-mă de condescendența ta.

– Ce vrei să spui?

– Cu ce drept te amesteci în treburile mele?

– Nu pune prea mult lucrurile la inimă, Valerie. Ce este rău să faci pe vânzătorul? Sunt obișnuit, să știi.

– Am deja o vânzătoare. Nu ți-am cerut niciodată s-o înlocuiești pe Natașa.

Paul luă o expresie îngrijorată.

– Sper că n-o vei concedia din cauza asta?

– Este o problemă care nu mă interesează decât pe mine.

– Ar fi teribil de nedrept s-o faci să plătească niște consecințe ale acțiunii mele.

Încercând să-și păstreze sângele-rece, Valerie replică:

– Dacă aș intra într-unul din magazinele St.Etienne și aș acorda o oră liberă angajaților, care ar fi reacția ta față de ei? Sunt sigură că nu ar rămâne nici un minut în plus în serviciul tău.

De data aceasta, atinsese punctul sensibil, deoarece Paul rămăsese fără grai.

Oare cum va ieși din această situație delicată? Tocmai când Valerie își puna întrebarea, intră Natașa, fluturând o vestă roșie, din piele de căprioară.

– Priviți ce am găsit la Toodle Lou! Este o afacere excepțională! Lou mi-a făcut o reducere de șaptezeci și cinci de procente, numai pentru că franjurile erau puțin deteriorate. Le voi scurta și nimeni nu va observa nimic.

Cum Valerie o privea cu un aer sever, Natașa se întoarce spre Paul, brusc descumpănită.

– Mi-ați spus că puteam să lipsesc și că nu mi se va spune nimic.

– Ei bine, m-am înșelat, replică Paul.

Dar tânăra fată își regăsise deja buna dispoziție

– Oh! Cu Valerie, momentele de furie nu durează niciodată foarte mult timp. Așteptând să-și revină, mă voi duce să tai niște franjuri. Foarfecele sunt în laborator.

Învârtindu-se în jurul ei, Natașa dispăru în încăperea din spatele magazinului.

Stânjenită să rămână singură față în față cu Paul, Valerie sugeră:

– A venit timpul să încheiem afacerea noastră, ce crezi despre asta?

– Bună idee.

Tânăra femeie îl precedă pe Paul în laborator și-i ceru asistentei să se întoarcă în magazin. Ceea ce Natașa făcu cu plăcere.

– Valerie...

Paul se apropiase și-i pusese timid mâna pe umăr, atingându-i ușor ceafa. Valerie se înfioră. Cât i-ar fi plăcut să se cuibărească lângă el, să nu se mai gândească la nimic, să-și uite grijile! În schimb, se contractă și atitudinea încremenită păru că-l descumpănește pe însoțitorul său.

– Iartă-mă, continuă acesta. Am greșit. N-ar fi trebuit niciodată...

– Presupun că ai crezut că faci bine.

– Asta nu este o scuză.

– Nu ești singurul vinovat. Natașa n-a gândit mai mult decât tine. Dar o iert, pentru că este o vânzătoare excelentă.

– Iată-mă liniștit în privința sorții ei! Mărturisesc, mă simt mult mai bine.

În acea clipă, Valerie consimți să zâmbească.

– Când vei miroși ceea ce am preparat pentru tine, te vei simți complet bine, spuse.

Îl conduse pe Paul în fața alambicului mare.

– Am să-ți propun patru versiuni de parfumuri de la Annabelle, continuă Valerie. Totuși, n-am fost în stare să reproduc exact originalul, trebuie să mărturisesc asta. Tu vei alege. Te las să le încerci.

Părăsi laboratorul, puțin neliniștită, în ciuda certitudinii că se achitase bine de sarcina pe care i-o încredințase. Doar un expert ar fi capabil să distingă copia de original. De obicei, făcea imitații deoarece clienții îi cereau parfumuri ieftine și în acest caz, nu folosea decât ingrediente care costau puțin. Dar aici, folosisse substanțe rare. La prețul de cost, va trebui să-l adauge pe cel al ambalajului; un parfum de această calitate nu se putea prezenta decât într-un flacon de lux, care să fie el însuși o operă de artă. Socotind promovarea, marca magazinului, taxele de licență, prețul final va ajunge la două sute de dolari uncia, din care jumătate erau beneficii.

Valerie oftă, aproape regretând că nu aparținea casei Annabelle, care va lansa acest parfum. De fapt, oare cum se va numi noua lor creație?

– N-ai etichetat flaconul acesta.

În picioare, în ușă, Paul o scoase din gândurile sale.

– Nu este necesar, răspunse Valerie. Este cel pe care l-ai ales?

Inspiră o adiere din amestecul pe care i-l întinse Paul și dădu din cap.

– Alegerea ta se potrivește cu a mea. Este cel în care am folosit o concentrație mai puternică de uleiuri.

Valerie vru să intre în laborator, dar Paul îi bară drumul, obligând-o să rămână în cadrul ușii, aproape de el.

– Cum ai făcut? o întrebă. Și atât de repede?

– Să copiezi parfumuri este o artă specială, care se aseamănă cu orchestrația unei simfonii. Imaginează-ți o melodie. Dacă este executată de corn, muzica ia alte rezonanțe decât dacă este cântată de trompetă. Fiecare instrument aduce o vibrație diferită. Cu parfumurile, se produce exact același lucru. Pot asocia aromele în sute de moduri diferite. Rămâne de descoperit ceea ce a folosit creatorul parfumului. Sunt naturale, sunt sintetice?

Forțând trecerea, Valerie reuși să intre în laborator. Acolo, luă flaconul original de la Annabelle, îl miroși și declară:

– Acesta nu conține nici o bază sintetică. Anumite ingrediente sunt complet căzute în desuetudine astăzi. Trebuie să fie o formulă foarte veche.

– Într-adevăr, datează dinainte de al doilea război mondial.

Brusc, Paul părea încordat și Valerie consideră de preferat să nu mai insiste asupra acestui subiect.

– Nu ți-am arătat încă sticla, Paul.

Cu gesturi febrile, coborî de pe o etajeră un pachet pe care-l desfăcu imediat.

– Eu am conceput modelul și i-am cerut unui sticlar să-l realizeze. Astfel, dacă parfumul nu este original, recipientul va fi.

Ca fascinat de dopul sculptat în petale de trandafiri, Paul murmură:

– Splendid! St.Etienne ar trebui să pună pe piață un flacon ca acesta. Oare de ce nu m-am gândit?

Cu un zâmbet malițios, Valerie răspunse:

– Trebuie să te avertizez totuși că gâtul este foarte fragil. Dacă se manipulează dopul fără precauție, recipientul explodează. Presupun că înțelegi ce vreau să spun.

Paul nu numai că înțelegea, dar aluzia părea să-l încânte. Cu ochii scânteind de bucurie, exclamă:

– Valerie, te ador! Ești o femeie extraordinară! Ar trebui să lucrăm împreună.

– Este ceea ce nu încetez să-ți repet. Un singur cuvânt din partea ta și, Strălucirea soarelui și Petala lunii îmi vor aduce mie glorie și pentru St.Etienne, avere.

– Imposibil. Nu ne putem permite să-ți cumpărăm parfumurile.

– În acest caz, la ce te gândești când îmi propui să lucrez cu tine? Ai o slujbă să-mi oferi?

Paul reflectă o clipă, privind-o cu intensitate.

– Ai accepta să uiți de seminarul tău și să vii să studiezi în laboratoarele noastre?

Ce să răspundă? Niciodată Valerie nu avusese de luat atât de repede o hotărâre.

– Eu... Nu doresc să abandonez Sublimaroma.

– Nici un creator de parfumuri din lume n-ar refuza să lucreze în laboratoarele de la St.Etienne.

Evident, numele St.Etienne avea cum să răstoarne convingerile cele mai profund înrădăcinate. Dacă n-ar fi fost intervenția nenorocită a Carolinei, Valerie ar fi considerat această ofertă ca pe o șansă nesperată. Cu dificultăților lor financiare, oare cum o vor plăti?

– Îmi câștig bine existența, aici, Paul.

– Banii! Dar de ce să ne legăm numai de bani? „Numele bun este mai scump decât aurul“. Fără îndoială, cunoști proverbul?

– El nu mă împiedică să nu trăiesc cu aer în acel timp.

Pe un ton amuzat și în același timp exasperat, Paul replică:

– Dacă înțeleg bine, te pregătești să primești o altă provocare. Obiectivul tău este să-ți faci un nume prin forțe proprii, nu-i așa?

– Exact. Așa că, răspunsul la propunerea ta, depinde de ceea ce-mi oferi cu adevărat. Casa St.Etienne va fi gata să mă recunoască în calitate de creatoare de parfumuri cu drepturi depline, sau așteptați de la mine să-mi sacrific propriile creații pentru a face copii care să poarte marca voastră?

– Oricine ar fi fost măgulit să participe la strălucirea casei St.Etienne. Oricine, în afară de tine. În acest caz, n-are rost să mă mai gândesc mult timp la o colaborare profesională cu tine... Ceea ce nu ne va împiedica să ne orientăm relațiile într-o altă direcție.

Valerie nu dorea să-l asculte mai mult timp. Începuse s-o enerveze cu aluziile sale. Pierzându-și răbdarea, lăsa să izbucnească proasta sa dispoziție.

– Contrar ție, eu sunt convinsă că nu este exclus să lucrăm împreună, Paul. Dar nu în întreprinderea St.Etienne. Aici. La mine. Te-am văzut la lucru în această după-amiază, în rolul de vânzător. Excelezi în materie. Pentru sărbătorile de Crăciun, Sublimaroma va avea nevoie de unul suplimentar. Dacă dorești, postul este al tău.

Se îndreptă cu multă demnitate și, cu brațele încrucișate pe piept, îl măsură pe Paul. Acesta își stăpânea cu greu furia.

– Dacă slujba pe care ți-am propus-o nu te interesează, este suficient să refuzi. Nu aveai nici un motiv să mă insulti în mod deliberat, cum tocmai ai făcut-o.

– Tu ești cel care m-a insultat tratându-mă ca pe o începătoare. Închipuiește-ți că am acțiuni în propria societate.

– Și eu.

Surpriza o țintui pe Valerie pe loc. Paul era oare mai mult decât vicepreședinte? Ideea n-o atinsese deloc.

– Ce vrei să spui? îl întreabă în șoaptă.

– Casa St.Etienne îmi aparține.

Capitolul 7

Paul St.Steven. Se prezentase sub numele de St.Steven, nu visase!

Valerie se pregăti să spună ceva, apoi se răzgândi. Dacă i-ar fi căzut cerul pe cap, n-ar fi fost mai șocată.

El o observă cu un aer amuzat, ca și când îi citea gândurile.

– Am folosit întotdeauna versiunea americanizată a numelui de familie. Chiar de când eram copil. În principiu, oamenii nu se înșală. Toată lumea stabilește apropierea între St.Steven și St.Etienne.

Toată lumea, în afară de Valerie! Îngrozitor de jenată, tânăra femeie nu mai știa ce atitudine să adopte.

– Știam că Etienne este echivalentul lui Steven, pentru francezi. Dar eram departe de a-mi imagina... Cum să mă mir după asta, că nu m-ai luat în serios?

– Te consider fermecătoare și plină de prospețime, replică Paul râzând.

O manieră elegantă de a-i face observația că nu era decât o mică provincială naivă! Își bătea încă o dată joc de ea. Indignată, tânăra femeie nu-și putea stăpâni mânia.

– Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme cine ești!

– Cum ai fi reacționat dacă te-aș fi informat că eram nepotul lui Maurice St.Etienne?

– Maurice St.Etienne! L-aș fi putut avea la seminarul meu pe nepotul lui Maurice St.Etienne!

Valerie părea gata să facă o sincopă.

– Nimic nu este pierdut. Vei organiza seminarul și voi participa. Promit.

– Promiți? reluă Valerie fără să pară că înțelege.

– Cu condiția să mă ierți.

Revenindu-și în fire, tânăra femeie începu să protesteze.

– N-am nimic să-ți iert. Eu am fost proastă. Când mă gândesc că ți-am oferit o slujbă de personal suplimentar!

– S-ar putea să am nevoie de ea.

Înțelegea oare prin asta că se afla în pragul falimentului, cum pretinsese Caroline?

– Am auzit spunându-se că St.Etienne trăiește momente dificile, exclamă Valerie.

Paul o privi grav și dădu din cap.

– Într-adevăr, destul de dificile.

Oare îi va face confidențe? Valerie aștepta urmarea, ținându-și respirația. Dar Paul tăcea. În consecință, îl încurajă.

– Nu suntem prieteni? Poți să-mi vorbești cu toată încrederea. Nu știu nimic nici despre tine, nici despre familia St.Etienne.

– Oh! familia St.Etienne! Îi interesează un singur lucru: să-și încaseze dividendele. Dar se feresc să investească banii în societate.

Ca și când nu voia să se oprească mai mult timp asupra acestui subiect, Paul își adânci privirea în cea a lui Valerie și murmură:

– Păcat că femeile din familia noastră nu-ți seamănă. Îmi plac independența și spiritul tău întreprinzător.

– Uimitor din partea nepotului lui Maurice St. Etienne. Acestea sunt calități pe care familia ta nu pare să le aprecieze la o femeie.

– Nu mă confunda cu societatea.

Cu ce ton făcuse Paul această remarcă! Valerie detesta să fie tratată ca o puștoaică.

– Imaginează-ți că am douăzeci și nouă de ani! exclamă.

– De ce-mi spui asta?

– Am fost luată drept o fetiță. Poate nu am aerul, dar am experiență.

– Hotărât lucru, s-ar putea spune că adun stângăcii. Iartă-mă. Părea atât de pocăit, încât Valerie se hotărî să râdă.

– Dacă am merge să mâncăm? Toate aceste emoții mi-au făcut foame. Cunosc un mic restaurant mexican ieftin...

– De ce „ieftin”? Necazurile mele financiare nu sunt atât de grave încât...

– Așteaptă să vezi factura pe care ți-o voi prezenta pentru copia parfumului de la Annabelle!

După ce-l amenințase cu degetul, Valerie îl luă pe Paul de braț și-l conduse afară din magazin.

Cina ajunsese la sfârșit. Se desfășurase într-o ambianță destinsă, prietenească. Astfel, Valerie aflase că Maurice St.Etienne nu cunoștea greutățile financiare ale asociației sale și că nepotul voia cu orice preț să-l scutească de acest șoc. Aflase de asemenea că Paul avea treizeci și opt de ani și că, de mult timp, conducea firma. Contrar a ceea ce credea ea, tatăl lui Paul nu murise. Divorțat doar după câțiva ani de căsătorie, trăia înconjurat de o curte de admiratoare. Această viață superficială îi era suficientă pentru a fi fericit și nu simțea nevoia să-și întâlnească fiul. Așa că, era foarte ușor de înțeles de ce Paul era atât de legat de bunicul său.

– El este cel care ți-a fost tată, nu-i așa? întrebă Valerie.

– Într-adevăr. Mama insista să-mi petrec vacanțele de vară în familia tatălui.

Paul evocase această amintire fără emoție aparentă. Termină ceașca de cafea, plăti nota și o ajută pe Valerie să se ridice de la masă.

Tânăra femeie îi propuse să-l conducă la hotel, cu mașina sa. În timp ce conducea, îi observa profilul în întuneric.

Paul declară brusc, rupând tăcerea:

– Să nu crezi cumva că ți-am povestit viața mea cu intenția de a fi compătimit, sau de a-mi atrage simpatia ta. Vreau pur și simplu să înțelegi motivele care-mi dictează comportarea în afaceri.

Cum Valerie nu reacționează, continuă:

– Copilăria mea seamănă cu scenariul unui film prost. Mai bine apreciază: mai întâi, mama m-a însoțit în Franța. Apoi, am călătorit complet singur, fără să știu vreodată cine va veni să mă aștepte la aeroport, nici dacă cineva va fi acolo. În acea perioadă, cunoșteam foarte puțin limba franceză și când soseam la castel, nimeni nu știa ce poate face cu mine. Practic, nu mi-am întâlnit niciodată tatăl acolo.

Făcu o pauză, marcată de un râs ușor. Apoi reluă:

– Culmea ironiei, frații și surorile mele vitrege, americani, erau invidioși din cauza vacanțelor pe care le petreceam în Europa.

– Așadar, mama ta s-a recăsătorit?

– Nu ți-am spus? Acest eveniment mi-a dat peste cap viața de copil.

Cât resentiment tainic ascundea această mărturisire! Mașina se opri la un stop. Așa că Valerie avu răgazul să spioneze expresia însoțitorului său. O expresie gravă, aproape dură. Evident, mai mult decât tatăl său, mama era răspunzătoare de copilăria irosită.

– În acel moment am început să-mi schimb numele în St.Steven, mărturisi Paul.

Stopul se făcu verde. Valerie accelerează.

– Până când am descoperit laboratoarele bunicului. Am înțeles că acolo se afla adevărata mea casă. Maurice St.Etienne a fost un bărbat extraordinar. Îmi povestea tinerețea sa, lupta în Rezistență, în timpul războiului.

– Un erou! exclamă Valerie. Așadar, nu este atât de fragil cum lași să se înțeleagă. Sunt sigură că este încă destul de puternic pentru a afla adevărul pe care ții să i-l ascunzi.

– Fragil? N-am pretins niciodată că era fragil. Dar mândru, da, cu disperare. În timpul războiului societatea ajunsese la faliment. A reconstruit St.Etienne, complet singur. Și în condiții grele. În timpul luptelor fusese rănit la cap. Fuseseră necesare mai multe operații, dar din nenorocire, își pierduse parțial mirosul. Imposibil de lucrat în laborator cu acest handicap. Și-ar fi putut lua un asistent. Dar nu, a preferat să renunțe la parfumerie.

– Acum înțeleg de ce St.Etienne n-a mai semnat un parfum nou de foarte mult timp. Și firește, astăzi, o casă de modă nu supraviețuiește fără o parfumerie.

– Tocmai ai făcut un rezumat exact al situației, admise Paul. Îi făcea confidențe. Oare nu era măgulitor? Valerie își jură să nu-l facă niciodată pe Paul să regrete că o luase drept confidentă.

– Contezi pe seminarul meu, pentru a întâlni un creator de parfumuri pe care bunicul tău îl va forma, asigurând în acest fel un succesor. Astfel, ai fi putut lansa pe piață un parfum fără să rănești mândria bunicului.

Încă o dată, înțelesese exact. Paul nu putu decât să recunoască asta.

– Dar acel străin pe care-l va primi în laboratorul său, va observa în mod sigur handicapul lui Maurice St.Etienne, remarcă Valerie.

– Nu neapărat. Bunicul este un foarte priceput simulator. Ani întregi a reușit să mă înșele.

– Dacă ai fi fost creator de parfumuri, ai fi descoperit imediat înșelătoria.

– N-am fost singurul. Dacă cineva a descoperit adevărul, nimeni n-a vorbit despre asta, niciodată.

Ajunseseră în fața hotelului. Valerie își parcă mașina. Opri motorul și se întoarse spre Paul.

– Mi-ai cerut acea copie după parfumul de la Annabelle pentru a-mi testa aptitudinile, nu-i așa?

– Da.

– În plus, această copie va dovedi concurenților noștri că trebuie să țină seama încă de bunicul tău?

– Oare asta te-ar deranja?

– Să fiu confundată cu celebrul Maurice St.Etienne? Dumnezeule, nu! Aș fi mai curând flatată, dar nu prea liniștită asupra viitorului meu profesional.

Paul zâmbi.

– Asta ar putea să-i tulbure foarte mult pe oamenii de la Annabelle: se vor întreba dacă am păstrat formula.

– Știi, Paul, aș fi încântată să pun Annabelle în încurcătură. Numai că, dacă flaconul se sparge, le va fi greu să analizeze parfumul și să constate cât de apropiată este copia de original.

– Esențialul este s-o știi eu. Ai mult talent, Valerie. Bunicul ar face din tine o mare creatoare de parfumuri.

Valerie, studiind în laboratorul unui creator legendar! În Franța! Aproape de Paul... La acest gând, simți crescând în ea un val de bucurie. Și apoi, entuziasmul îi scăzu brusc.

– Ambiția mea nu este să devin un al doilea Maurice St.Etienne. Sunt Valerie Simpson și asta doresc să rămân.

– Te înțeleg.

Cu ceafa rezemată de spătarul scaunului, Paul părea, brusc, foarte obosit. Valerie simți instinctiv nevoia de a-l alina.

– Nu te îngrijora. Vom găsi împreună creatorul de parfumuri de care ai nevoie. Voi organiza seminarul. Nu-ți poți prelungi sejurul în Houston? Ne-ar da timp să ne gândim la asta.

– Vorbești serios?

– Ghicește!

Paul o observă un timp, în întuneric, apoi se aplecă spre ea. Cu un gest de o încântătoare tandrețe, o sărută. Curios, Valerie nu fu surprinsă să se afle în brațele lui. Ochiul îi se întâlnește și pasiunea pe care o descoperi în privirea lui Paul, o tulbură profund pe Valerie. El îi mângâie părul. Îl lăsa s-o facă, străbătută de un fior. Mângâierea ușoară se opri pe gât și, tot fără o vorbă, îi cuprinse talia. Îi simți răsuflarea pe ceafă, apoi îi atinse ușor cu buzele, umărul.

– Valerie, îi șopti, n-am întâlnit niciodată o femeie care să-mi placă atât de mult ca tine.

Aceasta ar fi putut spune același lucru despre el. Dar n-avea putere. Gurile li se întâlneau din nou. Se sărutară îndelung, subjugăți de aceeași dorință care-i unea. Sub mâinile tremurătoare ale lui Paul, Valerie se lăsa purtată de o ameteală de nespus. Nu-și mai aparținea. Dacă nu s-ar fi aflat în locul strâmt al mașinii, cu siguranță și-ar fi dus plăcerea până la capăt. La acest gând, o copleși un sentiment de frustrare.

Apoi, brusc, în timp ce însoțitorul său o strânse mai puternic, Valerie avu o tresărire de luciditate.

– Ce se întâmplă? Întrebă Paul, deja neliniștit.

Punându-și părul în ordine, tână femeie șopti:

– Am decis ca relațiile noastre să rămână strict profesionale.

– Și eu. Dar ce importanță are, deoarece ne-am schimbat părerea amândoi în același timp?

Capitolul 8

Îi făcea curte. O curte demodată cu care bărbații pe care-i cunoscuse până atunci nu o obișnuise. Atât de fermecată pe cât putea fi de manierele lui politicoase, Valerie nu știa ce atitudine să adopte față de Paul. Oare era sincer, sau atenția lui făcea parte dintr-un joc subtil? Această întrebare nu înceta s-o frământa.

În timpul săptămânii care urmă, își consacră timpul organizării seminarului. Spre deosebire de Paul, care-și investise toată energia în această afacere, Valerie nu reușea să se concentreze asupra muncii sale. Petrecea zile întregi închisă în laborator, visând. Și oare la cine visa, dacă nu la Paul?

Într-o după-amiază, acesta sosi la Sublimaroma cu un aer extraordinar de mulțumit. Societatea internațională a parfumurilor îi acordase un ajutor financiar substanțial, care-i permitea să realizeze un proiect la care ținea foarte mult: să facă o expoziție în Moll, paralel cu seminarul.

În câteva zile, formalitățile fură rezolvate. Cu toate că se feliită pentru rezultatul demersurilor sale, Valerie nu resimțea mai puțin sentimentul de gelozie față de Paul. Ce noroc să porți un nume care deschidea toate ușile! Dacă ea s-ar fi numit St.Etienne, de mult timp talentul i-ar fi fost recunoscut în lumea întreagă. Se ferea cu orice preț să-și exprime acest resentiment și, pentru a sărbători succesul lui Paul, îl invită să bea o cupă de șampanie la ea. De obicei, după ziua lor de muncă, se duceau să cineze într-o cafenea mică, pe care Paul avusese darul s-o descopere. Pentru că închiriasse o mașină, o conducea apoi pe Valerie până la apartamentul său. Și acolo, după un ultim sărut, o lăsa la ușă. În acea seară, pentru prima dată ritualul nu va fi respectat.

Învârtind cheia în broască Valerie observă că-i tremurau mâinile. Văzându-i tulburarea, Paul închise ușa în urma lor și imediat o luă în brațe pe tânăra femeie. Spotan, aceasta îi oferi buzele, dar în loc s-o sărute, Paul o ridică și o transportă până la sofa, unde ea se lăsa să cadă, ca o păpușă din cârpe. Când o strânse cu pasiune lângă el, nu opuse nici cea mai mică rezistență. Închizând ochii, se înfioră sub mângâierea degetelor care îi atingeau fața, gâtul și îi trezea în trup senzații încântătoare.

– Paul, șopti Valerie, Paul, sărută-mă.

Când gurile lor se uniră cu înfrigurare, avu impresia că lumea întreagă se opri și că singura realitate devenea numai plăcerea sa. O sărutase deseori. Îi cunoștea gustul buzelor, căldura respirației, parfumul, tremurul trupului. Și modul în

care înclina capul spre al său, apoi de a-l ridica brusc, întrerupând acea clipă încântătoare pentru a o privi cu un zâmbet tandru, care parcă ascundea un regret.

De data aceasta, sărutul lor era altfel. Părea că-i poartă pe amândoi într-o spirală fără sfârșit. Impresie îmbătătoare și totodată dureroasă, care o tulbura pe Valerie și-i făcea aproape frică.

Cu un geamăt voluptuos, se prinse de Paul ca de un colac de salvare. Dar el, în loc s-o îmbrățișeze strâns, o îndepărtă pe Valerie cu mare blândețe și o contemplă ca și când n-o văzuse niciodată înainte.

— Vezi, Valerie, îi murmură, vezi forța pe care o pot lua relațiile noastre?

— Eu...

— Ssst! Nu spune nimic înainte de a reflecta. Va trebui să iei foarte repede o hotărâre. Și mai ales, nu uita: între noi, va fi totul sau nimic.

Paul se ridică, și după ce îi adresă o ultimă și lungă privire, se îndreptă spre ușă.

— Bună ziua!

Paul așeză pe tejghea în fața lui Valerie un superb trandafir roșu, apoi salutând-o pe Melody la rîndul său, intră direct în laborator.

– Așadar, este ceva serios?

Melody privea rând pe rând trandafirul și pe Valerie. Acesteia îi venea greu să-și ascundă stânjeneala. Ce să răspundă la întrebarea prietenei sale? Că între Paul și ea va fi totul sau nimic? Pentru asta, ar fi trebuit să cunoască exact sensul cuvintelor care o obsedau. „Nimic“ avea o semnificație foarte precisă. Dar „totul“? Ce ascundea acest „totul“?

Valerie preferă să schimbe conversația.

– Știi că am primit răspunsuri din lumea întreagă, pentru seminar? Oamenii vor veni de foarte departe.

– Ah, bun!

Melody nu părea extraordinar de emoționată de această informație. În acest caz, nu avea rost să se ocupe mai mult de acest subiect, cu atât mai mult cu cât gândurile lui Valerie rățăceau deja în altă parte. Paul vorbise despre o hotărâre. Ce fel de hotărâre va avea oare de luat?

– Îmi pare rău, am întârziat.

Natașa tocmai năvălise în magazin.

Oprindu-se brusc în fața lui Valerie, tânăra fată exclamă:

– Un trandafir roșu! Cât de romantic! Exact ca în filme. După părerea mea, nu va întârzia să urmeze colierul de diamante. În cazul în care nu va fi mantoul de vizon... Dar înainte, mi se pare că ar trebui să fie un superb buchet de trandafiri și mai frumoși decât acesta, cu tija foarte lungă și un inel de logodnă la mijloc. Desigur, după aceea, eroul o scoate pe doamnă din minți și o duce pe o insulă pustie, unde vor trăi multă vreme fericiți.

Dumnezeule! măcar să fie Paul ocupat la telefon, ca să nu audă elucubrațiile Natașei! Altfel, Valerie ar muri de rușine. Din fericire, sosirea unei cliente puse capăt flecăreliei Natașei care se grăbi spre nou-venită.

Melody se apropie de asociata sa, cu un aer curios.

– Poate Natașa n-a greșit... Chiar ai intenția să te căsătorești?

– Melody! Paul și cu mine ne ocupăm de seminar și de nimic altceva. Relațiile noastre sunt strict profesionale. Vâră-ți asta în cap, o dată pentru totdeauna!

– Am impresia că îi placi foarte mult, reluă Melody, urmărindu-și ideea.

– Și el îmi place. Ca și ție, de altfel.

– Da, îmi place mult.

Melody se duse să aranjeze niște flacoane pe o etajeră, înainte de a încerca din nou:

– Ce se va întâmpla, când veți termina cu organizarea seminarului? Veți continua să vă vedeți? Te-ai gândit la asta?

Dacă Valerie se gândise la asta! Nici un minut, nici o secundă, nu înceta să-și pună întrebări asupra acestui subiect. Își afundă capul în mâini, descumpănită.

– Nu știi ce se va întâmpla. Nu știi! Deloc.

– Îl iubești chiar așa de mult?

– Nu!

Strigătul îi izbucnise cu violența disperării. Îndrăznind în sfârșit să înfrunte privirea asociatei sale, Valerie încercă să se calmeze.

– Oare de ce nu m-am îndrăgostit de un membru de la Camera de comerț din Houston? șopti. Spune-mi, Melody! Totul ar fi fost cu mult mai simplu!

– Așadar, îl iubești. Aveam dreptate.
– Nimic nu este încă jucat. Încă pot să-l uit. Nu trebuie să-l iubesc pe Paul, înțelegi Melody, nu trebuie!

– Dar de ce?

– Pentru că... Îți imaginezi ce înseamnă să iubești pe cineva? Asta înseamnă să te căsătorești, să trăiești împreună. Și să trăiești unde? Aici, în micul meu apartament, sau în Franța, în castelul familiar St.Etienne? Ar trebui să-mi părăsesc prietenii, țara, identitatea. Și cine se va ocupa de Sublimaroma? Tu?

În fața aerului stânjenit al prietenei sale, Valerie se grăbi să adauge:

– Iartă-mă, cu toată bunăvoința ta, ai suficient de muncă în propriul magazin și nu-ți reproșez asta.

– I s-ar putea încredința Sublimaroma Natașa.

– Mai este o problemă, Melody. Paul îmi detestă parfumurile. Și n-aș vrea pentru nimic în lume să îmbrac o haină St.Etienne. Dacă ne vom căsători, oare cum aș putea să scap de această obligație? Mi-o poți spune?

Valerie luă trandafirul roșu și-i inspiră parfumul. Ridicând capul, declară brusc, cu fermitate:

– Căsătoria aceasta nu va avea loc. Refuz să mă îndrăgostesc de Paul. Cel puțin nu înainte de-a reuși să vând Strălucirea soarelui și Petala lunii. Contez foarte mult pe seminar pentru a stabili legături, pentru a mă face cunoscută în străinătate.

– Da, dar seminarul nu va avea loc decât în primăvară.

– N-are importanță. El reprezintă șansa vieții mele.

– Trebuie să fie o decizie greu de luat, să alegi între bărbatul pe care-l iubești și carieră.

Melody nu știa cât de bine spunea! Dragostea, sau reușita profesională? Oare Paul avusese aceste idei fundamentale când îi vorbise de „totul sau nimic“. În zadar se întreba Valerie, nu va găsi răspunsul.

Natașa avusese dreptate: a doua zi dimineată, fu livrat un splendid buchet de trandafiri purpurii, cu tije imense.

– Ți-am spus eu! exclamă tânăra asistentă. N-a pierdut timpul. Privește aceste minuni! Sunt cel puțin...

Începu să numere cu entuziasm florile. Cu o mână nervoasă, Valerie luă cartea de vizită care însoțea buchetul și citi cu voce tare:

– Un trandafir pentru fiecare zi care a trecut de când te-am întâlnit.

– Douăzeci și opt! exclamă triumfătoare Natașa.

Orice altă femeie ar fi leșinat de fericire în fața unui buchet de douăzeci și opt de trandafiri roșii, care-i era destinat. Orice femeie, în afară de Valerie. Dumnezeule, oare de ce avea subit chef să izbucnească în plâns, ca o fetiță? Lupta cu disperare împotriva lacrimilor din ochi, când o voce caldă o făcu să tresară:

– Aceste sărmane flori mor de sete.

– Paul! exclamă Valerie

Continuă cu un zâmbet forțat:

– Mi-e teamă că nu am o vază destul de frumoasă.

– Încearc-o pe asta.

Puse pe tejghea o vază de cristal cizelat.

– Oh! Te gândești la toate.

– Chiar și la masa de dimineată. Am rezervat o masă la patiserie.

Paul se duse în laborator, umplu vaza cu apă proaspătă și când se întoarse, puse florile delicat, una câte una.

Valerie, care-l privea, îi admiră gesturile elegante și inima i se strânse. Oare era demnă de Paul? Va îndrăzni într-o zi să înfrunte clanul St.Etienne? Oh! dar de ce să se frământa dinainte pentru niște lucruri care, poate, nu se vor întâmpla niciodată? Nu era mai bine să trăiască de pe o zi pe alta? Și apoi, Paul vorbise despre masa de dimineată; mai bine să se ducă acolo imediat și să uite restul.

Așezându-se la masa care le fusese rezervată, Valerie își stăpâni o mișcare de iritare: în fața tacâmului său fusese pus un trandafir roșu, catifelat. Încă unul! De ce oare această nouă atenție în cursul unui dejun care nu trebuia să fie decât o masă de afaceri, ca altele? Se hotărâse Paul să strice totul?

Nimic nu se compara cu o indispoziție, pentru a-i tăia lui Valerie pofta de mâncare. Consultă meniul și hotărî brusc să nu mănânce decât un desert. Ignorând schimbarea dispoziției sale, Paul se aplecă spre tânara femeie, îi luă mâna și-i mângâie palma cu vârful degetelor.

– Pielea ta este la fel de moale ca petalele acestui trandafir, îi murmură.

Valerie îi simți inima bătând mai repede, în timp ce o cuprindea un sentiment de jenă. Din fericire, chelnerul veni

să le aducă acele clătite cu ciocolată pe care le comandase ea și cafeaua pentru Paul. După ce bău o înghițitură de cafea, acesta din urmă scoase din buzunar o cutie capitonată cu catifea, pe care o așeză în fața însoțitoarei sale.

– Binevoiește să accepți această modestă mărturie a sentimentelor pe care le am pentru tine.

Complet descumpănită, Valerie deschise cutia și rămase cu gura căscată. Paul îi oferise un splendid colier de diamante! Așadar, tot ceea ce prevăzuse asistenta sa, devenise realitate. De fapt, ce trebuia să urmeze după asta? În urechi îi răsunară cuvintele Natașei: „Și apoi, bineînțeles, eroul o scoate din minți pe doamnă și o duce pe o insulă pustie...” Chiar în acea clipă, Paul etală în fața ei, două plicuri, purtând semnul distinctiv al unei agenții de călătorii.

– Să plecăm împreună, Valerie. Imediat.

Visul devenea coșmar. Nu, nu va suporta această situație mai mult timp. Era evident, flecăreala Natașei nu-i scăpase lui Paul. Și simțea o plăcere răutăcioasă să-și bată joc de Valerie.

Îndrăznind în cele din urmă să ridice ochii spre el, aceasta izbucni:

– Mizantropule! Nu ești decât un mizantrop! Ai auzit toate reflecțiile stupide ale Natașei, pariez!

Paul izbucni în râs, dând din cap.

– Ai merita să-l păstrez, continuă Valerie, împingând bijuteria în fața lui.

– Nu văd nici un inconvenient.

– Este un fals! Acum înțeleg.

– În nici un caz. Sunt diamante veritabile.

În acea clipă, Valerie desfăcu cele două plicuri. Erau goale.

– Mulțumit de glumă, Paul? Oricum, dacă voiai să-mi strici masa, bravo, ai reușit!

– Mă văd în situația de a-mi părea rău. Dar nu este totul pierdut. Termină-ți clătita. Am să-ți vorbesc.

Oare de ce o privea cu acest aer ciudat? Auzise și conversația ei cu Melody? Tot mai descumpănită, Valerie se supuse și luă furculița.

– Nu fi atât de nervoasă! Lasă-mă să-ți explic: când un bărbat îi oferă unei femei un trandafir roșu, gestul său are o semnificație foarte exactă. O știi mai bine decât mine. De altfel, nu te-ai înșelat, nu-i așa?

Tânăra femeie lăsa, roșind capul în jos.

– Valerie, n-avem timp, înțelege! În condiții normale, ar fi trebuit să ne vedem în fiecare sâmbătă seara, timp de șase luni. Din nefericire, nu dispun decât de câteva săptămâni. De aceea a trebuit să trec peste anumite etape.

Îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

– Valerie, n-aș vrea pentru nimic în lume să văd legăturile care ne unesc destrămându-se după câteva nopți de pasiune.

Vorbe de expert, cu siguranță! Oare câte femei o fi cunoscut înaintea ei? De câte amante își amintea? Orice ar fi, Paul avea dreptate. O legătură, oricât de tumultuoasă ar fi fost, ar fi însemnat sfârșitul iubirii lor. Valerie își mânca liniștită clătita.

– Am să-ți cer ceva, declară Paul.

O intonație specială din vocea sa o alertă pe Valerie. „Totul sau nimic“. Imediat, laitmotivul reveni obsedant, insuportabil. Și ca pentru a o chinui și mai mult, Paul continuă cu autoritate:

- Trebuie să iei o hotărâre.
- Nu! Această decizie nu făcea parte din planurile mele.
- Nu făcea parte nici din ale mele.

Văzându-l zâmbind, Valerie se calmă și bău o înghițitură din cidrul pe care chelnerul tocmai i-l turnase în pahar. Lichidul efervescent o făcu să tușească și-i aduse lacrimi în ochi. Cât se detesta că se dădea astfel în spectacol în fața lui!

– În ciuda aparențelor, am totuși niște noțiuni de a ști să mă port în societate, termină de spus, între două accese de tuse.

– Am remarcat. Oricum, nu dau nici o importanță acestor semne exterioare de „bună educație“.

– Mincinosule!

– Sunt sincer, Valerie. Dar să trecem la lucruri serioase: totul este pregătit pentru seminar. Acum câteva zile, am trimis cui știi copia parfumului de la Annabelle. De atunci, acea persoană nu s-a mai arătat. În consecință, misiunea mea s-a încheiat. A venit timpul să mă întorc în Franța. Valerie...

Întrerupându-se, Paul își mușcă buzele. Dumnezeu, ce-i va mai cere? Părea atât de jenat...

Pentru că-l întreba din priviri, Paul se hotărî să-și încheie fraza:

– Valerie, vino în Franța cu mine.

Ea își încrucișă mâinile pe genunchi, ațintindu-și privirea asupra feței de masă. Inutil să mai încerce să mănânce. Cu coada ochiului, îl văzu pe Paul făcându-i semn chelnerului să vină să debaraseze masa. Se lăsă o lungă tăcere. O tăcere pe care Valerie o rupse prima.

– Privește-mă, Paul, îi ceru roșind. N-am nimic ce i-ar putea plăcea unui bărbat de rangul tău. Nu sunt nici înaltă, nici brunetă, nici sublimă.

– Nici o blondă mică și cu energie inepuizabilă nu este lipsită de farmec.

– O crezi cu adevărat?

– De ce ții atât de mult să fii înaltă și brunetă?

– Pentru a putea purta haine St.Etienne, fără să par ridicolă.

– Mai ai timp. În cincizeci de ani, vom face o încercare.

Izbucniră amândoi în râs. Îi plăcea să-l vadă astfel, bucuros și relaxat. De fapt, nu întâlnise niciodată un bărbat atât de surprinzător. I-ar fi fost oare suficientă o viață întreagă alături de el, pentru a-i permite să treacă în revistă multiplele fațete ale personalității sale?

Tânăra femeie își reproșă că avea gânduri atât de periculoase. Gânduri care o aduseră iar la dilema „totul sau nimic“. Oare Paul își dădea seama de tulburarea ei? Era atât de senin pe cât părea?

– Mi-ar plăcea să te iau acasă, să-ți prezint casa mea de modă, Valerie.

– Acum?

– În câteva zile. Doar pentru o vizită. Ți-l voi prezenta pe bunicul.

– El mi-ar putea aprecia parfumurile?

– Parfumurile, cu siguranță nu. Dar pe tine, sunt sigur că te va plăcea.

– Și eu sunt sigură că-l conving pe Maurice St.Etienne că Strălucirea soarelui și Petala lunii sunt creații foarte interesante.

Paul îi luase deja mâinile și le strângea cu toată puterea. Cu chipul radiind de bucurie, exclamă:

– Accepți, Valerie? Ce fericire! Mă voi ocupa de toate formalitățile. Ai un pașaport valabil?

– Paul, nu te pot însoți acum!

– De ce?

– Pentru că...

„Pentru că era prea periculos“. Iată ce ar fi trebuit să răspundă. Dar consideră mai prudent să se mulțumească aducând cu totul alt argument.

– Pentru că se apropie Crăciunul.

– Nu vei lipsi mult timp. Doar câteva zile. Te vor înlocui Melody, Natașa și sora ei. Sunt în stare să se descurce fără tine.

Paul nu se înșelase. Argumentele lui Valerie nu erau decât false pretexte. Și totuși, aceasta insistă.

– S-ar crea multe probleme lăsând magazinul acum...

– Dar la problemele mele, te-ai gândit? Am mai multe decât îți imaginezi. Și totuși, n-am ezitat să le uit, pentru a te ajuta să-ți organizezi seminarul. Am preferat să acord prioritate legăturii care ne unește. Legătură rară și prețioasă.

Cât de mult ar fi vrut Valerie să-și deschidă inima și să-i explice ceea ce o reținea. Dar ar putea oare Paul să înțeleagă adevăratul motiv al reticențelor ei? Într-adevăr, problema nu consta în acele câteva zile de absență, ci în ceea ce ar urma. Să presupunem că Valerie, după vizita la St.Etienne, n-ar mai dori să se întoarcă? În acest caz, ce s-ar întâmpla? Cum să se gândească să părăsească tot ceea ce făcuse în viață? Se apără încă o dată, cu energia disperării.

– În timpul perioadei Crăciunului, realizez cele mai mari beneficii: șase procente din venitul anual!

– Nu-ți cer decât câteva zile, Valerie. Doar câteva zile.

În fața tăcerii sale încăpățănate, mânia lui Paul izbucni:

– Dacă ai vrea, ai putea veni. O știi sigur. Dar nu te interesează propunerea. M-am înșelat asupra sentimentelor pe care le aveai față de mine.

Uluită, Valerie rămase tăcută. Cum oare să iasă din această situație imposibilă?

– Îndrăznești să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic între noi? continuă Paul. Ai avea cutezanța să afirmi că tu mă lași de marmură, iar eu îți sunt indiferent?

Tânăra femeie îndrăzni să murmure timid:

– Am nevoie de ceva mai mult timp.

– Cât?

Câtă vehemență în vocea lui Paul, când îi puse această întrebare! Valerie fu rănită în amorul propriu.

– Refuz să plec imediat cu tine. În ziua în care voi hotărî să merg în Franța, nu voi avea nevoie de nimeni. Voi merge în numele meu. Un nume recunoscut în lumea întreagă drept cel mai mare creator de parfumuri.

Paul își recăpătase calmul:

– Asta s-ar putea să-ți ia ani de zile, făcu remarcă.

– Acum, mai puțin. Maniera în care am organizat seminarul îmi va oferi toate șansele.

– Să presupunem că te înșeli, că seminarul nu-ți va deschide drumul pe care-l speri... Să presupunem că nu-ți oferă nici un contract... Ce vei face?

– Voi obține acest contract. Nu te neliniști.

Cu ce aplomb rostise Valerie aceste cuvinte! Ca și când ar fi vrut să se convingă pe ea însăși de reușită.

Paul rămase tăcut un timp, apoi, luând mâna lui Valerie în a sa, o strânse cu putere.

– Dacă înțeleg bine, hotărârea ta este luată, îi murmură.

Trandafirii înmiresmaseră magazinul. Inspirându-le parfumul delicat, Valerie se gândea la refuzul pe care-l opusese invitației lui Paul. Un bărbat nu oferă fără motiv unei femei douăzeci și opt de trandafiri roșii. Fără să-i mai numere pe ceilalți doi. Poate ar fi trebuit să-l însoțească în Franța? În definitiv, ce risca? Nu-i vorbise nici o clipă de căsătorie. În acest caz, de ce se temea atât de mult că se va afla prizonieră într-o cușcă de aur? Gândindu-se bine, Valerie nu se temea decât de ea însăși. De slăbiciunea sa în fața bărbatului pe care-l iubea. Ajunsă în Franța, se va lăsa dusă cu zăhărelul de familia St.Etienne, cu siguranță. Gândul îi fu atât de nesuportat, încât în acea clipă se felicita pentru decizia luată.

Această fericită stare de spirit, fu înlocuită totuși curând de un sentiment de frustrare. Se apropia ora mesei de prânz și Paul nu trecuse încă pe la magazin. N-o încânta deloc să meargă singură la restaurant. De altfel, astăzi nu părea să o încânte nimic. Niciodată nu i se păruse lui Valerie vreo zi mai anostă.

Cum privea prin vitrină, oftând de plictiseală, tânăra femeie o văzu sosind pe Caroline de Waite. Imediat, inima îi tresări în piept. Ce căuta intrusa la Sublimaroma? Oare o trimisese Paul? Era o vizită „oficială”? Sau Caroline venea pur și simplu pentru a-și lua parfumul pe care-l comandase?

– Bună ziua! Sunt Caroline Waite. Am mai fost aici acum câteva săptămâni.

Strângând mâna pe care i-o întinse vizitatoarea, Valerie răspunse:

– Într-adevăr, îmi amintesc. Lucrați pentru Paul.

Caroline păru descumpănită. Dădea impresia că voia să spună ceva, fără să știe de unde să înceapă.

– Sunt încântată să vă revăd. Tocmai am observat că nu aveam nici adresa, nici numărul dumneavoastră de telefon. Și aveam să vă pun niște întrebări referitoare la gusturile dumneavoastră în materie de parfumuri.

Văzând-o pe Caroline pălind sub fard, Valerie se grăbi să adauge:

– Răspunsurile m-ar fi ajutat să vă onorez comanda. Mi-ați cerut să creez un amestec special pentru dumneavoastră, nu mă înșel?

– Ah da, este adevărat.

Ușurată că găsisese o intrare în subiect, Caroline deschise poșeta și scoase mostrele de Strălucirea soarelui și Petala lunii și le așeză în fața lui Valerie.

– În legătură cu asta, țin să vă spun că parfumurile dumneavoastră îmi plac foarte mult. Sunt complet adaptate femeii americane de astăzi.

Valerie își ținu respirația: să fi reușit oare Caroline, acolo unde ea dăduse greș? Datorită celei pe care o considera o rivală, Paul și-o fi schimbat părerea despre creațiile sale?

– Strălucirea soarelui și Petala lunii ar însoți perfect o linie de îmbrăcăminte tinerească și modernă, reluă Caroline.

– Este exact ceea ce am încercat să-l fac pe Paul să accepte. Ar fi trebuit să vă vorbesc înainte.

– Așadar, ideea mea nu vă displace?

– Dimpotrivă.

– În acest caz, sunt sigură că ne vom înțelege. Am să vă fac o propunere.

La aceste cuvinte, o agitație de nestăpânit puse stăpânire pe Valerie.

– Să mergem în birou, vom fi mai liniștite, propuse.

După care îi recomandă Natașei să n-o deranjeze sub nici un pretext.

Ce încăpățânat acest Paul! La fel de încăpățânat ca Valerie. Nevrând să-și piardă prestigiul, considerase bine să i-o trimită pe Caroline. Nu era mai înțelept astfel? Era de preferat să separe afacerile de sentimente, mai ales când era vorba de sentimente foarte speciale. Dar în acest caz... deoarece lucrurile luau o nouă întorsătură, călătoria în Franța devenea posibilă!

La acest gând, Valerie o invită pe Caroline să ia loc și, cu atenție susținută, o ascultă pe tânăra femeie descriindu-și proiectele în termeni entuziaști. Era vorba de a lansa o nouă linie de parfurmuri în timpul vânzărilor promoționale în magazinele foarte elegante, cu cine și cu spectacole. Toate

acestea în anul care venea. În cazul de față, alegerea se îndrepta spre Strălucirea soarelui și Petala lunii. Oferta era dintre cele mai atrăgătoare.

– Dacă accept, voi fi acreditată în calitate de creatoare de parfumuri în mod oficial? întrebă Valerie.

– Bineînțeles.

– Acreditarea va fi specificată pe ambalajele parfumurilor și afișele publicitare?

– Evident.

După câteva întrebări de amănunt, Valerie se întoarse la punctele care i se păreau esențiale.

– Mi-ar plăcea să fiu consultată în legătură cu linia de îmbrăcăminte care va însoți lansarea parfumurilor mele.

– Aveți experiență în modă?

– Doar în calitate de clientă. Dar nu vreau ca numele să-mi fie asociat cu al vreunui croitor fără succes.

– Creatorii cu care colaborăm sunt toți de talent, o asigură Caroline pe un ton categoric. Aveți încredere în mine.

Fără să știe de ce, în acea clipă Valerie simți nevoia s-o privească mai atent pe Caroline și brusc, aceasta îi apărui într-o lumină nouă. Să aibă oare încredere în această femeie? Cu zâmbetul său lacom? Nu, niciodată! Cine-i putea garanta lui Valerie că nu avea în față o rivală gata de orice pentru a-l seduce pe Paul? În timpul primei sale vizite, nu pretinsese oare că nu va rămâne mult timp o străină pentru domnul St.Etienne?

– Pretind ca numele să-mi apară cu litere la fel de mari ca ale croitorului de lux și vreau un procentaj din vânzări, declară Valerie.

– Sunteți foarte lacomă.

– Maurice St.Etienne primește taxele de autor. Eu de ce nu?

Ia te uită, Caroline s-ar putea spune că-și pierduse siguranța. Cu un aer foarte încurcat, începu să se bălbâie.

– Mă... tem că... mă tem că a avut loc o neînțelegere. Eu nu lucrez pentru casa St.Etienne, să știți.

– De ce ați pretins că erați colaboratoarea lui Paul? Singură ați spus-o când ați venit prima dată, n-am inventat-o eu!

O panică îngrozitoare puse stăpânire pe Valerie. Oare era din nou obiectul unei glume regretabile?

– La drept vorbind... reluă Caroline șovăind, în acest moment reprezintă o altă firmă de modă și de parfumuri.

Stupefacția o lăsă pe Valerie mută. Caroline însă, își regăsise îndrăzneala.

– Îmi pare rău că v-am provocat această decepție, domnișoară Simpson. Dar sunt de asemenea fericită că am putut ajunge la un acord. Căci vom lucra împreună pe viitor, nu-i așa?

– Dar...

Dar ce? Lui Valerie îi fu greu să-și termine fraza, atât de mare îi era dezamăgirea.

Caroline se ridică liniștită și, pe un ton aproape superior, mai spuse:

– Gândiți-vă la ceea ce tocmai v-am propus. Și amintiți-vă: când vă vom lansa parfumurile, veți fi celebră.

Scoase din poșetă o carte de vizită pe care i-o întinse lui Valerie și pe care era scris cu cerneală cafeniu-închis, un singur cuvânt: Annabelle.

Capitolul 9

Bineînțeles, Valerie nu pierdu ocazia să-i povestească asociatei sale întrevederea cu Caroline și, cum Melody rămase tăcută, o întreabă:

- Tu ce crezi?
- Mi se pare ciudat că societatea Annabelle îți propune să-ți lanseze parfumurile tocmai acum.
- De ce ciudat? Strălucirea soarelui și Petala lunii sunt parfumuri extraordinare.
- Da, dar pentru ce motiv au ales să-ți facă această ofertă acum? În momentul în care tocmai ai realizat acea copie după creația lor, când voiau să fuzioneze cu întreprinderea lui Paul?
- Simplă coincidență, fără îndoială.
- Cu toate acestea, Caroline n-a ezitat să te mintă pentru a-și atinge scopurile.

Valerie deschise în mod reflex carnetul de comenzi, apoi îl închise imediat.

– Vezi, Melody, spuse, singurul lucru care mă interesează este că îmi voi putea realiza în sfârșit visul vieții. După toți acești ani de muncă, de așteptare... Imaginează-ți ce reprezintă pentru mine această propunere!

– Când trebuie să le dai răspunsul?

– În principiu, am o întâlnire cu avocații lor după-amiază, pentru a discuta contractul.

– În principiu? Ce vrei să spui?

– Nu știu dacă doresc cu adevărat să merg acolo. Să accept să colaborez cu Annabelle, n-ar însemna să-l trădez pe Paul? Chiar dacă îmi realizez visul datorită Carolinei, nu pot uita că această femeie a transformat viața lui Paul într-un adevărat coșmar.

– L-ai informat despre situație?

– Nu încă.

Oftând, Valerie aruncă o privire nostalgică trandafirilor care înfloriseră în vaza de cristal.

– Am încercat să-l găsesc, fără rezultat, îi explică.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Paul în persoană își făcu intrarea în magazin. Fără să piardă o secundă, Melody puse mâna pe o cutie cu flacoane pe care le preparase și părăsi cu discreție Sublimaroma.

– Am avut o zi foarte interesantă, ieri, declară Paul fără nici o introducere, cu o intonație ciudată în voce.

– Și eu.

Oare nu asta era intrarea în subiect visată, pentru a-i relata vizita Carolinei? Dar Paul nu-i dădu timp lui Valerie să continue.

– Am primit un mesaj de la Annabelle, reluă acesta. Doreau să mă întâlnească imediat și ghicește unde? La Dallas!

– Dallas nu este la capătul lumii! În patruzeci și cinci de minute ești acolo, cu avionul.

– Și drumul pentru a ajunge la aeroport? Și timpul pierdut la coadă, pentru a cumpăra biletul? Fără a pune la socoteală drumul cu taxiul pentru a merge în centrul orașului și apoi am petrecut două ore așteptând să binevoiască să mă primească. Și de ce tot acest deranj? Pentru a-mi înmâna asta...

Scotocind în buzunar, Paul scoase o cutie pe care o deschise în fața lui Valerie. Printre cioburile de sticlă, tânăra femeie recunoscuse dopul sculptat cu petale de trandafiri, care închidea flaconul destinat lui Annabelle.

– Formidabil! Rezultatul a depășit speranțele noastre! exclamă Valerie.

Paul nu părea să-i împărtășească entuziasmul.

– Poate. Dar de ce au ales Dallasul pentru a-mi întinde aceste relicve? Cineva probabil avea un avantaj în a mă îndepărta de aici.

Caroline! Nu putea fi vorba decât de Caroline. Știindu-l pe Paul departe de Houston, avea câmp liber pentru a-i supune lui Valerie afacerea. La acest gând, se simți și mai vinovată față de Paul. Trebuia neapărat să-i vorbească. Dar nu în magazin. În particular, departe de urechile interesate ale Natașei.

– Să mergem în birou, îi propuse, vom putea discuta mai liniștiți.

În sfârșit, erau singuri. Fără să piardă o secundă, Paul declară:

– Așadar, știi ceva...

– Am primit vizita Carolinei Waite.

– Vicepreședinta de la societatea Annabelle? Ea este cea pe care trebuia s-o întâlnesc la Dallas!

Paul părea stupefiat.

– N-am aflat despre legătura sa cu Annabelle decât la sfârșitul întrevederii, mărturisi Valerie. Până atunci, credeam că lucra pentru voi.

Cu un gest furios, Paul aruncă pe birou cutia care conținea dopul de sticlă.

– Ai întâlnit-o deja, mai înainte, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus?

– Insistase să păstrez secretă această întâlnire.

– Și asta nu ți s-a părut ciudat?

– Caroline părea că se teme de mânia ta, dacă-ți vorbeam despre asta.

– Avea dreptate! Pentru că sunt foarte mânios să te știu complotând cu vicepreședinta de la Annabelle, în spatele meu. Ar fi fost mai elegant din partea ta să mă avertizezi.

– De unde să știu că domnișoara Waite era vicepreședintă acolo? Mai întâi, tu nu i-ai menționat niciodată numele. Și apoi, în mintea mea, o persoană care lansează pentru St.Etienne sau Annabelle, trebuia să fie în mod obligatoriu franceză.

Paul începu să măsoare încăperea în lung și-n lat.

– Nu-mi vine să cred! exclamă. Cum a putut să-și procure adresa ta?

Și brusc, se lovi peste frunte.

– Ah, da! Acum înțeleg: acea masă întreruptă la restaurant – îți amintești? – i-ai cerut șefului de sală să-i trimită cartea ta de vizită. Iată de unde a avut coordonatele tale! De fapt, ce voia exact?

– O interesează parfumurile mele. În special Strălucirea soarelui și Petala lunii. De fapt, mi le va cumpăra.

Paul se opri din mers și se întoarse spre ea cu fața albă ca varul. În acea clipă, Valerie regretă că-i anunțase această veste fără menajamente. Prea târziu pentru a da înapoi. De acum, trebuia să meargă până la capăt.

– Annabelle are reputația unei întreprinderi moderne. Oare nu asta este ceea ce se potrivește cu linia mea de parfumuri? Vor lansa Strălucirea soarelui și Petala lunii în cursul anului care vine.

Uluit, Paul se prăbuși pe un scaun și-și aținti privirea pe un perete.

– Oare ce idee poate avea în minte? murmură ca pentru el însuși.

– Caroline Waite merge în pas cu vremea. Obiectivul său este să-și facă o clientelă tânără, spre deosebire de alte case de modă, care rămân cu încăpățănare întoarse spre trecut.

– Nu fi ridicolă. Cine cunoaște numele de Valerie Simpson? Nimeni.

– Va fi ocazia de a-l face cunoscut. Imaginează-ți că va apărea în întregime pe reclamele și ambalajele parfumurilor.

– Imposibil! Nu vor accepta niciodată să-ți acorde această favoare.

– Au făcut-o deja.

Cu bărbia ridicată, Valerie aruncase aceste cuvinte ca pe o sfidare. Dar Paul replică imediat:

– Ai semnat un contract?

– Nu încă. Am întâlnire cu avocații lor în această după-amiază.

– Citește bine contractul!

– Mulțumesc pentru sfat, o voi face în mod sigur.

Apropiindu-se de Valerie, Paul își adânci privirea în a sa.

– Ai măcar vreo idee de ceea ce te așteaptă?

Iată că începea să vorbească asemenea lui Melody! Valerie ridică enervată din umeri.

– Avere și gloria.

– Ascultă-mă, Valerie, nu-i cunoști pe acești oameni. Sunt niște rechini! Adevărați rechini!

– Hotărât lucru, ai talentul de a strica totul! Gelozia este un sentiment demn de dispreț, domnule St.Etienne.

– Formula aceea, a cărei copie ai realizat-o era un cadou al bunicului, pentru femeia pe care o iubea. O femeie care n-a ezitat să-l trădeze, căsătorindu-se cu Gerard Courmont, fondatorul lui Annabelle.

Valerie rămase un timp tăcută, meditănd la această informație.

– Dacă ceea ce spui este adevărat, de ce n-au comercializat parfumul înainte?

– Pur și simplu pentru că Chantal – marea iubire a lui Maurice St.Etienne – a păstrat această formulă pentru ea. Când a murit, anul trecut, a fost găsită printre hârtiile sale.

- Este o poveste foarte tristă...
- Da. Bunicul a adorat-o pe bunica, dar Chantal fusese prima lui dragoste. A fost șocat aflând de moartea sa. Toată viața a vrut s-o facă să-și regrete alegerea, de unde eforturile pentru a face din St.Etienne o casă de renume mondial. Astfel se răzbuna pe rivalul său. Deoarece Gerald Courmont reprezenta un serios concurent în afaceri.
- Îmi scapă un lucru: de ce casa Annabelle dorește să fuzioneze cu St.Etienne?
- Gama lor de produse se vinde mai ales în străinătate. Folosindu-se de numele nostru, și-ar asigura o clientelă franceză. Îi cunosc, Valerie, sunt toți niște vulturi. Mi-au oferit, mai întâi, să cumpăr formula. N-aveam mijloace pentru asta. Atunci mi-am propus să mă asociez cu ei. Nici asta nu pot. Dacă eram singur, mi-aș fi asumat situația, așa dificilă cum era. Dar există bunicul. M-a iubit ca pe fiul lui. Îi datorez totul. Acum eu sunt cel care are grijă de el. De el și de casa pe care a creat-o.
- Mai emoționată decât voia să admită, Valerie nu știu ce să răspundă. Apoi, alegându-și cu grijă fiecare cuvânt, se hotărî să-și exprime cele mai profunde gânduri.
- Loialitatea de care dai dovadă, față de bunicul tău, te onorează, Paul. O înțeleg. Dar trebuie să mă înțelegi și tu: datorită ofertei lui Annabelle, îmi voi realiza în sfârșit visul vieții.
- Aproape șoptind, adăugă:
- Un vis pe care l-am fi putut împărți. Acum, te-aș fi putut însoți în Franța.

Oare ce se întâmpla? Paul părea că se transformase într-o statuie de marmură. În acea clipă, Valerie strigă:

– Așadar, nu fericirea mea te interesează? Nu-ți pasă de reușita mea? Oare ce te interesează pe lumea asta, în afară de propria persoană?

– Tu, Valerie. Tu și cu mine. Succesele, prietenii și dușmanii noștri. Asta este ceea ce doresc cu înflăcărare. Te implor, nu accepta propunerea de la Annabelle.

– Ai una mai interesantă să-mi faci?

– Nu.

Acel „nu“, pocni ca o împușcătură. Văzând-o pe tânăra femeie uluită, Paul reluă cu o voce mai blândă:

– Crezi că Annabelle va lansa pe piață parfumuri create de soția directorului de la St.Etienne?

Soția? Valerie își scotoci în memorie și nu găsi nici o amintire a unei cereri în căsătorie. În fața privirii sale malițioase, Paul își pierdu continuitatea.

– N-am prevăzut... Nu este chiar momentul potrivit pentru... Totuși, speram că a venit timpul... după ce-ți voi arăta casa... Oh! și apoi, cum să spun...? Fă un efort și pune-te în locul meu, Valerie! Conduc o firmă în pragul falimentului. Îmi este imposibil să te ajut să-ți realizezi visul. Îți dorești ca St.Etienne să-ți cumpere parfumurile și ideile. Iar eu, tot ceea ce-ți pot oferi, este inima mea. Oare nu este suficient?

Pe scurt, reveniseră la „totul sau nimic“.

– Paul, murmură Valerie pe un ton jalnic.

Ar fi vrut ca el s-o ia în brațe, s-o sărute, s-o dezmierde. În loc de toate astea, încercă s-o convingă:

– Uită de Annabelle! Vino cu mine în Franța.
– Nu! Oare ce fel de om ești? Nu înțelegi nimic!
– Înțeleg că ești pe punctul de a face cea mai mare prostie din viața ta. Și-ți interzic să accepți oferta Carolinei Waite.

– Îmi interzici? Și cu ce drept?
– Te previn, dacă te duci la această întâlnire și dacă semnezi contractul, nu vom mai avea nimic să ne spunem. Niciodată!

Îți interzic! Îndrăznise să-i vorbească astfel! Când vor fi căsătoriți, oare ce-i va mai interzice? Asta nu prevestea nimic bun pentru viitor. În câteva luni, Valerie Simpson nu va mai exista, nu va mai exista decât o doamnă St.Etienne, supusă cu totul soțului ei. Un sentiment de furie o cuprinsese pe Valerie. Reuși totuși să și-l stăpânească și, calmă, replică:

– Această afacere nu mă privește decât pe mine, Paul. N-ar trebui să se interfereze cu sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt. Nu-mi cere să aleg între tine și cariera mea.

Deja se îndrepta spre ușă.

– Valerie, te iubesc.

Surpriza și emoția o ținutură pe loc și simți că i se moaie picioarele.

– Armele pe care le folosești nu sunt cinstite, Paul.

Oare auzise cuvintele pe care tânăra femeie le murmurase fără să vrea? Paul străbătu încăperea și se opri în spatele lui Valerie. Respirația lui caldă îi mângâia ceafa și aceasta se lupta pentru a nu se întoarce să i se arunce în brațe. Dacă făcea aceste gesturi, se termina cu Valerie Simpson. Adio lansare de parfumuri! Adio glorie!

Înarmându-se cu curaj, Valerie deschise ușa și privi drept în față.

– Dacă mă iubești, urează-mi noroc, exclamă.

Paul o lăasă să plece fără un cuvânt de rămas-bun. Valerie urcă în mașină, cu inima strânsă și porni motorul. Caroline Waite și avocații săi o așteptau. Greu să mergi la o întâlnire de afaceri, când mintea îți este atât de tulburată. Și toate astea, din cauza unui bărbat care pretindea să-i dicteze comportamentul. Cu ce drept, Dumnezeuule, cu ce drept? Nu, nu-și va distruge viața din cauza unui bărbat cu aere de superioritate! De altfel, era sigură că făcuse alegerea bună. Singura favorabilă. Acea care o va salva din ghearele celor de la St.Etienne și-i va permite să-și păstreze independența și identitatea.

Toate aceste gânduri reușiră s-o ametească. Din fericire, ajunsese. Turnul imens din sticlă, care adăpostea birourile avocaților societății Annabelle, se înălța la câțiva metri în fața ei, modern, impresionant. Valerie parcă mașina și-și privi ceasul: mai avea de așteptat o oră! De ce să nu se ducă să mănânce un sandviș într-un bar și să bea o ceașcă bună de ceai? Va găsi cu ce să-și recapete forțele la subsol.

În ceea ce privește barul, era doar un salon pustiu, cu câteva distribuitoare de sandvișuri și băuturi. Pe scurt, nimic foarte ispititor. Un suc de portocale, poate? Valerie strecură o monedă în mașina care eliberă o sticlă destul de rece. Căutând un loc unde să se așeze, zări într-un colț un bărbat care citea o revistă. De departe, recunoscuse imediat Revista trimestrială a creatorilor de parfumuri. Acest bărbat era, sigur, creatorul de parfumuri de la Annabelle, convocat și el, fără îndoială, în biroul avocaților. După o clipă de ezitare, Valerie se îndreptă spre necunoscut și-l abordă:

- Scuzați-mă, domnule, nu sunteți creatorul de parfumuri
- consilier de la societatea Annabelle?

Acesta lăsa în jos revista, descoperindu-și fața, un chip destul de tânăr, cu ochi de culoare deschisă în spatele ochelarilor cu rame negre.

- Unul dintre ei, răspunse ridicându-se.
- Valerie îi întinse mâna.
- Sunt Valerie Simpson.
- Alain Brun. Presupun că numai oamenii din profesia noastră citesc această revistă.

Accentul franțuzesc foarte pronunțat o făcu pe Valerie să zâmbească. În timp ce bărbatul închidea revista, ea se așeză, invitându-l să ia loc.

- Amândoi am venit mai devreme, remarcă Valerie.
- Mi s-au povestit atâtea grozăvii despre circulația din Houston, încât am preferat să plec mai curând.

Oare Alain Brun remarcase nervozitatea lui Valerie? Mai degrabă simți nevoia s-o liniștească.

- Nu vă îngrijorați. Mi s-a cerut să vin numai pentru a verifica dacă nu ne veți vinde o formulă de ketchup sau de detergent de vase...

– Este prima dată când îmi vând creațiile unei firme și totul s-a întâmplat atât de repede! Caroline mi-a afirmat că îmi vor lansa parfumurile în cursul anului următor. De aceea sunt puțin... emoționată. Este cu adevărat o aventură formidabilă! Voi fi autorizată să le dau părerea mea asupra alegerii flacoanelor, ambalajelor... Nu este minunat?

Oare ce se întâmpla? Alain Brun, cu capul în jos, îi evita privirea. Valerie îndreptă conversația spre alt subiect, în timp ce se întreba despre atitudinea interlocutorului său.

– Ați auzit vorbindu-se despre seminarul meu? Dădusem un anunț în numărul de primăvară al Revistei trimestriale. Dar a trebuit să-l anulez. Totuși, nu definitiv. Va avea loc anul viitor. V-ar interesa să participați la el? Va fi și un reprezentant de la St.Etienne.

Rostind acest nume, Valerie își dădu seama că tocmai numise cel mai serios concurent al celor de la Annabelle. Cum oare să repare această nouă lipsă de tact?

– Vreau să spun că... reluă șovăind, totul va depinde de contractul meu cu Annabelle. Dacă au nevoie de mine în acea perioadă, evident, seminarul nu va avea loc.

Alain se întoarse spre Valerie, adresându-i o privire stranie, care o puse în încurcătură. Apoi, consimți să zâmbească.

– Cred că mă veți vedea la seminarul dumneavoastră. Proiectul mi se pare foarte interesant.

– Dacă Annabelle pune în mișcare producția parfumurilor mele, vor avea nevoie și de dumneavoastră și de mine. În aceste condiții proiectul de seminar nu va putea prinde viață.

– Să știți, munca mea se va limita la prepararea unui singur flacon din fiecare parfum al dumneavoastră și atât. De altfel, voi începe imediat ce contractul va fi semnat.

– Un singur flacon! Nu așa era prevăzut. Caroline mi-a spus că voi fi consultată pentru ambalaje, publicitate...

Alain o măsură cu un aer indulgent.

– Domnișoară Simpson, sunteți foarte tânără și foarte entuziasată...

Curios. Începea să vorbească la fel ca Melody și ca Paul. Când oare vor înceta s-o considere o fetiță?

– Mă tem ca speranțele să nu vă fie înșelate, Valerie, reluă Alain. Ai o anumită idee despre afacerea pe care o vei trata. Prin forța împrejurărilor, ea nu corespunde realității.

– Dar contractul...

Bărbatul ridică din umeri. Gest obișnuit la Paul.

– Nu știu despre el mai mult decât dumneata. Dar avocatul dumitale te va sfătui în acest domeniu.

Valerie nu se clinti, dar o mare agitație puse stăpânire pe ea. Nu se gândise nici o clipă să-și informeze avocata despre această afacere. Ce prostie! Totuși, Paul o avertizase. De ce refuzase să-l asculte? Din mândrie. Pentru că nu voia să datoreze nimic nimănui, mai ales unuia de la St.Etienne. Fulgerător, înțelese adevărul. Pentru un motiv sau altul, Caroline se va folosi de ea. Cum să iasă din această capcană? Cum să-i înfrunte pe acești „rechini“, acești „vulturi“, cum îi numea Paul.

– Mergem? exclamă Alain. Este timpul să urcăm.

Alain îi zâmbi cu prietenie. Fără nici o îndoială, îi înțelegea descumpănirea, pentru că și el o încercase. Ridicându-se, îl urmă până la ascensor.

Caroline părea în mare formă. Fără să piardă în zadar timpul cu amabilități, îi înmână lui Valerie mai multe impri-mate, spunând:

– Iată contractul dumitale. Dacă-l citești, vei constata că este în acord cu înțelegerea noastră. În acest timp, Alain va arunca o privire peste formulele dumitale.

Valerie despătură foile cu o mână tremurătoare și începu să citească, în timp ce Alain studia compoziția parfumurilor.

Minutele treceau. Textul din contract conținea un mare număr de termeni a căror semnificație Valerie n-o cunoștea. În ciuda acestei dificultăți, reuși totuși să înțeleagă că producția și marketingul parfumurilor sale, reprezentau două operații total diferite. Dacă Alain n-ar fi pus-o în gardă, fără îndoială n-ar fi găsit această clauză anormală. Dar acum, nu avea încredere în nimic.

– Foarte interesantă această compoziție florală, declară Alain. Am observat recent că se revine la ingrediente naturale. Ai mult talent.

Încurajată de complimente, Valerie își recăpătă încrederea. Rareori avea ocazia să schimbe idei cu un coleg.

– Am ținut cont în special de influența soarelui asupra parfumurilor. Esențele pe care le folosesc rezistă bine la schimbările atmosferice.

Înapoiindu-i hârtiile pe care i le încredințase, Alain o felicită din nou.

– Bravo! Felicitările mele!

Pentru prima dată, se simțea recompensată pentru munca sa înversunată. Nu-și pusese niciodată cu adevărat la îndoială aptitudinile, dar ce putea fi mai stimulator decât să le vezi recunoscute de un străin? În acea clipă, fără să știe de ce, se gândi la Paul. Își va negocia primul contract și el nu era aici.

Cât de mult i-ar fi plăcut să trateze această afacere amândoi și nu cu Annabelle! Dar viața te poartă într-un vârtej pe care nimeni nu-l poate stăpâni. Cum să construiască un viitor luminos? Un viitor în doi?

Valerie îl iubea pe Paul cu o dragoste profundă. N-avea rost să nege asta mai mult timp. Și când te gândești câtă energie risipise pentru a lupta împotriva atracției pe care o simțea pentru el! Acum, această luptă absurdă se termina! Neînțelegerile și cuvintele mânioase pe care le schimbaseră, erau uitate! O semnătură jos, pe o foaie și destinul se va împlini cu bucurie. Deoarece nimic n-o mai putea împiedica pe Valerie să-l însoțească pe Paul în Franța.

Încordarea lui Valerie scăzu brusc, în timp ce trecea în revistă aceste gânduri. În acea clipă observă că vicepreședinta îi zâmbea și îi zâmbi la rândul său.

– Ei bine, Valerie, dacă ești pregătită....

– Înainte de a semna, mi-ar plăcea să-mi consult avocata.

– Perfect. Când trebuie să sosească această persoană?

– Nu poate să vină. Voi lua un exemplar din acest text, pentru a i-l arăta.

– Valerie, nu putem relua această formalitate în altă zi. Ar fi trebuit să te preocupi de asta înainte. Ne trebuie răspunsul imediat.

– Îmi pare rău.

Caroline avea dreptate. Valerie făcuse o greșeală de neiertat. O greșeală teribilă, care putea compromite totul. Neștiind cum să iasă din încurcătură, mărturisii:

– Nu-mi închipuisem că acest contract va fi atât de lung și atât de complicat.

– Îți cumpărăm parfumurile pentru suma indicată la articolul 5.

Caroline arată cu degetul jos, pe o foaie și adăugă:

– Nu este nimic altceva de înțeles.

– Mi-ar plăcea totuși să lămuresc niște puncte.

– Care?

– Ei bine...

Oare cum să-și apere interesele fără să-l compromită pe Alain? Valerie îi aruncă o privire pe furiș colegului său. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i cauzeze vreun prejudiciu. Dar în definitiv, Paul ar fi putut, la fel de bine ca el, să-i divulge secretele firmei Annabelle. Așa că fără să-și facă scrupule, Valerie continuă:

– Am auzit spunându-se că aveți intenția să puneți pe piață un alt parfum. În aceste condiții, nu văd cum veți putea lansa Strălucirea soarelui și Petala lunii în cursul anului viitor. Pe de altă parte, n-am văzut nimic în acest contract, care să amintească ceea ce am discutat împreună.

– Anumite înțelegeri sunt greu de așternut pe hârtie.

– Îi voi cere avocatei mele să se ocupe de asta.

Când Valerie părea că vrea să plece, Caroline se grăbi să intervină.

– Iartă-mă dacă insist. Dar această afacere trebuie reglată imediat. Gândește-te, Valerie, o mică semnătură și vei părăsi acest birou cu un cec de o sută de mii de dolari în buzunar. O sută de mii de dolari!

Atâta insistență, ajunse să fie dubioasă. Valerie se întoarse și își aținti privirea în ochii Carolinei.

– De ce ești atât de grăbită?

Spre marea sa uimire, cel care răspunse fu Alain:

– Pentru a nu-ți putea vinde parfumurile nimănui altcuiva.

Cu o privire furioasă, Caroline îl făcu să tacă pe creatorul de parfumuri-consilier. Prea târziu. Valerie ghicise, în sfârșit, adevăratele obiective ale Carolinei Waite.

– În sfârșit, s-a lămurit totul! exclamă. Este vorba despre Paul! Îmi cumperi parfumurile numai pentru a nu cădea în mâinile lui Paul St.Etienne!

– Ce te interesează motivele noastre? răspunse Caroline. Îți cumpărăm creațiile, nu este suficient?

La dezamăgirea lui Valerie se adăugă o adevărată greață. N-avea decât o dorință: să părăsească aceste locuri nesănătoase cât mai repede și să nu se mai întoarcă niciodată. Fără o vorbă, se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă!

Vocea poruncitoare a Carolinei o opri în prag.

– Oricare ar fi prețul de la St.Etienne, îți ofer dublu.

Un hohot de râs nervos, nestăvilit, puse stăpânire pe Valerie. Singura ofertă de la St.Etienne, era o cerere în căsătorie! Dar Caroline nu știa, altfel s-ar fi abținut să-i propună acel târg ridicol. Exista și un alt amănunt pe care vicepreședinta de la Annabelle nu-l știa: casa St.Etienne căuta un creator de parfumuri. Cu atât mai rău pentru ea. Valerie nu avea intenția s-o informeze.

– Ar trebui să te gândești. În mai puțin de un an St.Etienne se va declara falită.

La această ultimă atenționare a Carolinei, Valerie răspunse:

– Vom vedea...

Apoi ieși, conștientă că de acum putea s-o numere printre dușmani.

Să se calmeze! Să se calmeze mai ales înainte de a urca la volan. Valerie respiră adânc. Își reproșa că nu-l ascultase pe Paul. Și brusc, nimic nu-i păru mai important decât prezența sa. Așa că se duse direct la hotel. Acolo, se grăbi spre ascensor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, când ajunse la etajul unde locuia el.

Ușa apartamentului rezervat de Paul era deschisă și o femeie de serviciu dădea cu aspiratorul în salon. Surprinsă, Valerie parcurse cu privirea camera pustie. Nici o haină, nici o carte, nici un bagaj. La picioarele patului, un rând de pat curat, împăturit cu grijă.

Paul St.Steven plecase.

Capitolul 10

Portarul hotelului îi confirmă lui Valerie ceea ce știa deja. Paul plecase. Și totuși, refuza s-o creadă.

De ce o fi luat această hotărâre, când tocmai îi mărturisese dragostea? Desigur, era foarte furios când îl părăsise. Și cunoștea temperamentul impulsiv al lui Paul. La fel de impulsiv ca al ei! Acționase sub imperiul unei fapte necugetate și probabil își regreta deja gestul. De altfel, nu va întârzia s-o sune la magazin. Ar fi mai bine să se ducă imediat acolo.

Din păcate, speranțele îi fură spulberate încă de când deschise ușa de la Sublimaroma: Natașa o aștepta cu un plic pe care Paul îl lăsase pentru ea.

Plicul conținea un cec, însoțit de o carte de vizită pe care erau scrise câteva cuvinte: „Datoria pentru copia pe care ți-am comandat-o. În cazul în care consideri suma insuficientă, binevoiește și informează-mă. Cu distinsele mele salutări“.

Șocul o lăsă pe Valerie complet dezorientată. Îl pierduse pe Paul și această constatare o rănea mai mult decât ipocrizia

Carolinei Waite. Fără să-și poată desprinde privirea de pe mesajul laconic ce-i strângea inima, o auzi pe Natașa întrebând-o:

– S-a întors în Franța, nu-i așa?

– Mi se pare că da, îi răspunse. A dat vreo explicație?

– Nu, dar am simțit că dorea să stea de vorbă. Mi-a pus fără încetare întrebări despre planurile mele. Mi-a făcut chiar complimente despre stilul meu, felul de a mă pieptăna, de a mă îmbrăca. Ah da, uitasem: m-a sfătuit, de asemenea, să-mi reiau studiile. I-am răspuns că detest școala.

În fiecare dintre cuvintele asistentei, Valerie căuta un răspuns la întrebările care o obsedau. Pentru ce motiv hotărâse Paul să părăsească Houstonul? Era oare această decizie definitivă și gândită cu maturitate? În acest caz nu era nici o șansă să-și schimbe părerea la aeroport. La acest gând se simți cuprinsă de o mare răceală. Fără să-și dea seama de disperarea lui Valerie, Natașa continua să flecărească:

– Melody a fost de asemenea pe aici. A sosit comanda de tămâie și mirt.

– Au vorbit amândoi?

– Da, dar nu despre tine.

– În acest caz, despre ce au vorbit?

– Paul a sfătuit-o pe Melody să nu facă aceeași greșeală ca el.

– Ce greșeală?

– Exact aceeași întrebare i-a pus-o Melody.

– Și?

Natașa încetă să șteargă teigheaua de praf și se încruntă într-un efort de a-și aduna amintirile.

– A spus ceva foarte ciudat. Nu-mi mai amintesc foarte bine... Ah, ba da! A spus: „uneori trebuie să știi să te transformi dacă nu vrei să vezi lucrurile schimbându-se în jurul tău“. Tu înțelegi ce voia să spună?

– Asta înseamnă că era de preferat să mă aștepte!

– Ei bine, s-ar spune că războiul este declarat!

– Să spunem mai degrabă că suntem la fel de încăpățânați și unul și celălalt. Vom reuși să ne punem de acord, printr-un compromis.

Totuși, Valerie făcu un efort să se gândească la asta. Paul fusese cel care stricase totul, fixându-i un ultimatum. Cu atât mai rău pentru el! Pentru că preferase să acorde timpul său mai degrabă Natașei și lui Melody decât ei, că plecase în Franța! Nu va mișca nici un deget pentru a-l împiedica.

Într-o dispoziție execrabilă, Valerie intră în laborator, se așeză la birou și citi încă o dată cartea de vizită de la Paul. Apoi privirea îi căzu pe cecul a cărei sumă încă n-o verificase. Paul se arătase generos. Suma plătea din plin munca prestată de Valerie. Dar oare nu era jenant să primească bani de la bărbatul pe care-l iubea?

Deoarece îl iubea cu pasiune, chiar dacă nu-i înțelegea întotdeauna modul de a acționa. Paul nu semăna deloc cu bărbații pe care-i frecventase înainte. O ființă unică, tainică, derutantă și complicată, care o cucerise. Drumurile nu li se vor mai încrucișa, mai bine să se obișnuiască de acum cu această idee. Totuși, Dumnezeu știa cât îi va fi de greu să reușească! Doar dacă... Da, va putea să-l contacteze, datorită

seminarului, singura lor legătură. Nu mai avea nici un minut de pierdut! Scoțând dintr-un sertar un blocnotes, tânăra femeie începu să scrie:

„Am hotărât să nu dau urmare propunerii de la Annabelle. În acest fel, dispun de tot timpul meu și de libertate pentru seminar. Vreau să fie un succes nemaipomenit pentru amândoi. Prezintă-i respectele mele bunicului tău. Valerie“

Recitind scrisoarea, se felicita că găsisese niște termeni care nu-l puteau pune în încurcătură pe Paul, în cazul în care secretara lua cunoștință de această corespondență.

Când misiva fu expediată, Valerie se înarmă cu răbdare și așteptă. Cu siguranță, Paul nu va întârzia să-i telefoneze. Se înșelă. Exact cu cinci zile înainte de Crăciun, sosi o scrisoare. O scrisoare care o descurajă pe Valerie prin răceala conținutului:

„Dragă Valerie, îi scria Paul, ai luat o decizie promptă în ceea ce privește Annabelle. Sunt foarte ocupat. Noroc pentru seminar. Voi lua legătura cu tine îndată ce voi fi în măsură să-ți spun dacă voi participa la el. Salutările mele, Paul“

Așadar, poate seminarul se va desfășura fără el? Imposibil! Valerie se va face luntre și punte pentru a-l obliga să vină. Și pe cuvânt de onoare va veni!

– Ce faci în spatele acelei vitrine?

– Încerc să atrag clienții.

Melody îi aruncă o privire indignată lui Valerie.

– De ce? exclamă. Găsești că nu am destui clienți? După părerea mea afacerile merg mai degrabă bine.

– Și eu cred că astfel îmbrăcată în roșu, vitrina ta va avea mai multă eleganță.

Evident, satinul roșu în vitrina de la Floreal, putea să socheze pe amatorii de produse naturale, dar pentru ziua de Sf.Valentin, era permisă orice fantezie. Valerie aranjă pentru ultima dată cutele materialului și se alătură asociatei sale, care îi întinse o ceașcă de ceai. Melody avea întotdeauna băuturi calde de oferit prietenilor și chiar clienților, care gustau astfel cu plăcere aromele sale diferite, dar deseori plecau fără să cumpere nimic.

– Îmi place la nebunie ceaiul de portocală, spuse Valerie... De fapt, nu mi-ai spus părerea ta în legătură cu vânzarea prin corespondență.

– Ce vânzare prin corespondență?

Cu un aer exasperat, Valerie ridică ochii spre tavan și oftă. Ce laș era Ben! Totuși, îi promisese să-i vorbească despre asta soției sale! Ei bine, cu atât mai rău, pentru că n-o făcuse, o va pune ea la curent pe Melody cu acest proiect.

– Ideea vine de la Ben și de la mine. Vei continua să-ți ții magazinul, să-ți primești clienții, dar în timpul liber te vei instala la birou și te vei ocupa de comenzi. Ce crezi?

– Că asta înseamnă foarte multă muncă.

– Copiii tăi sunt mari și te vor putea ajuta. De altfel, catalogul este gata.

– Catalogul? Dar, cum... Ah, înțeleg! Fotograful! Credeam că făcea fotografii pentru broșurile seminarului tău.

– Pentru seminarul meu și pentru catalogul tău în același timp.

Valerie aproape își manifesta bucuria, convinsă că își liniștise asociata. Dar spre marea sa stupoare, aceasta roși brusc.

– Oare cum ai îndrăznit să iei aceste măsuri, fără să-mi vorbești despre ele?

Melody furioasă? Era o premieră. Valerie nu-și revenea.

– Voiam să-ți fac o surpriză, Melody.

– N-are rost să-mi spui povești! Te cunosc. M-ai ținut la distanță de acest proiect, pentru că nu doreai să fiu împotriva lui.

– Te asigur, Melody, Ben și cu mine n-am vrut să te indispunem.

– Ei bine, ați dat greș! Pentru că sunt foarte, foarte indispusă!

La vederea chipului palid al lui Melody, lui Valerie îi veni greu să creadă.

– Ascultă-mă, Melody, am încercat să găesc un mijloc de a-ți spori vânzările....

– Lasă-mi vânzările în pace și ocupă-te de treburile tale. Apropo, când trebuie să iei legătura cu Paul?

Melody, blânda Melody, tocmai lovise cu putere și atinsese un punct sensibil. Încă o decepție pentru Valerie! Până acum, se sprijinise întotdeauna pe asociata sa, căreia îi aprecia echilibrul și seninătatea. Iar acel proiect de vânzare prin

corespondență era, într-un fel, un mod de a-i mulțumi. Ce ironie! Valerie nu adunase decât mânie și ranchiună.

– Oare mai are intenția să participe la seminar?

Știa Melody că-i învârtea cuțitul în rană? Valerie încerca să-și stăpânească lacrimile. Dar izbucniră și se rostogoliră pe obraji.

– Oh! Valerie...

Ce schimbare neașteptată în atitudinea lui Melody! Ascultându-și doar inima, se grăbi spre prietena sa. Cu o mișcare bruscă, Valerie se desprinsese din brațele ei.

– De ce și-ar fi schimbat părerea?

– Dacă nu ești sigură, n-ar fi trebuit să povestești peste tot că St.Etienne ți-a promis că participă.

Valerie se pregătea să-i replice, când în fața magazinului se opri o camionetă.

– Ia uite, o livrare... Curios. N-am comandat nimic, remarcă Melody.

Valerie se repezise deja înaintea comisionarului. În câteva minute, în ciuda protestelor asociatei sale, împinse biroul și înghesui rafturile. Și în timp ce angajatul stivuia o cantitate incredibilă de cutii în spațiul eliberat, Valerie inventaria conținutul cu o plăcere evidentă, care reînsufletea artăgul lui Melody.

– Oare cât ne va mai costa asta? izbucni.

– Trebuie să știi să investești în afaceri. Pentru un seminar de mare clasă, trebuie niște broșuri de lux.

– Trebuia să comanzi atât de multe?

– Zece mii. Nici mai mult, nici mai puțin. Calmează-te, pentru această cantitate am obținut un preț foarte avantajos.

– Zece mii de broșuri? Ai înnebunit, pe cuvânt! Îți imaginezi că vei primii zece mii de persoane?

– Pentru Dumnezeu, Melody, calmează-te și ascultă-mă. Broșurile astea sunt destinate să fie înserate în Revista trimestrială a creatorilor de parfumuri. Acum, înțelegi? Și nu este tot. Privește!

Deschizând un pachet mai mare decât celelalte, Valerie scoase o revistă groasă.

– Catalogul tău! îi spuse cu mândrie. Sunt două cutii pline.

– Cu cât le-ai plătit?

– Destul de scump. Dar nu exista vânzare prin corespondență fără catalog.

– Ben și cu tine ați uneltit totul împreună!

– Admite că nu este o idee proastă.

– Ați fi putut să-mi cereți părerea!

– Ai oroare să te ocupi de amănunte. Întotdeauna eu mă ocup de ele.

– Amănunte? Îmi dai viața peste cap și numești asta amănunt!

Melody tremura de indignare. Pentru prima dată de când se cunoșteau, Valerie simți nevoia s-o îmbrățișeze.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun, este adevărat. Acum, să nu mai vorbim despre asta.

– Oare nu putem trimite aceste cataloage înapoi?

– Te rog, Melody, uită-le!

– Și restul? Tot restul?

Arătând cutiile care umpleau magazinul, Melody dădu încă o dată frâu liber furiei:

– Pe cuvânt, totul pentru seminarul tău!
– Când organizez o asemenea manifestare, vreau să fie o reușită.

– Și cutia aceasta ce conține?

Melody, care răscolea într-unul din colete, scoase de acolo o factură pe care își aruncă privirea. Deveni lividă.

– Cum poți să cheltuiești atâția bani? Și cine va plăti? Eu! Cu beneficiile din vânzările prin corespondență! Acum înțeleg de ce ai avut ideea asta nenorocită. Ah! Se poate spune că seminarul nu va costa scump! Și nici măcar nu ești sigură ce vei trage vreun folos din el, pentru că Paul St.Etienne al tău nu va participa.

– Melody!

Strigătul îi scăpase lui Valerie, un strigăt care exprima consternare și regret. Nici un seminar nu merita să-i sacrifice o prietenie de lungă durată. În plus, Valerie era tulburată s-o vadă pe Melody într-o asemenea stare. S-o liniștească. Înainte de orice, s-o liniștească.

– Nici o problemă, Melody, iau toate cheltuielile asupra mea.

În aceste condiții, cu siguranță situația financiară a lui Valerie se va afla într-o poziție precară. Dar n-ar fi fost pentru prima dată.

– Sunt aici, Melody.

Ben se afla în ușă, cu fața crispată. Cu siguranță urmărise scena din apartamentul situat la etajul întâi, exact deasupra lui Floreal. Luându-și soția de mână, o ajută să suie scara.

- Urcă în casă și bea o ceașcă cu ceai. Am pus apă la încălzit. Ca o copilă, Melody se prinse de brațul soțului. Acesta se întoarse spre Valerie.
- Cobor imediat. Trebuie să vorbim, continuă pe un ton obosit.

O depresie nervoasă? Melody suferea de o depresie nervoasă? Oare cum era posibil? De obicei, această boală nu se declanșa de pe o zi pe alta. Avea niște semne care o anunțau. Întotdeauna se crezuse răspunzătoare pentru asociata sa. Culmea ironiei, Melody credea că ea era cea care avea grijă de Valerie! Le trebuise ani de zile pentru a crea legături bazate pe o încredere totală și reciprocă. Cu toate acestea, erau de-ajuns câteva zile pentru a le distruge. O ruptură atât de brutală? Valerie nu și-ar fi imaginat niciodată asta. Oare un divorț lăsa același gust amar ca sfârșitul unei frumoase prietenii? Tânăra femeie își pusese deseori întrebarea.

Melody și familia sa se vor instala în locul Festivalului Renașterii, unde vor locui pe viitor ocupându-se de magazinul lor și de vânzarea prin corespondență. Din fericire, Melody acceptase în cele din urmă această metodă de lucru și demonstră chiar grațitudine față de Valerie pentru inițiativa sa. După o matură chibzuință, prietenii săi erau nerăbdători să se mute și să înceapă o nouă viață.

Pentru a nu cădea la rândul său în melancolie, Valerie se consacră în întregime pregătirii seminarului Cine știe dacă nu acolo va întâlni succesul? Și poate pe Paul?

Așezată în depozit printre cutiile de broșuri, se gândea la cele mai bune mijloace de folosit. De data aceasta, nu-și putea permite nici cea mai mică greșeală. Cu o plăcere aproape senzuală, mângâie hârtia glasă. Tipograful făcuse minuni. Numele Sublimaroma și St.Etienne, subtil asociate, vor atrage în mod sigur privirile și poate vor atrage admirația lui Paul.

Un claxon o scoase pe Valerie din gânduri. Era camioneta care tocmai livrase broșurile. Rămăsese să aștepte pentru a se duce la sediul Revistei trimestriale a creatorilor de parfumuri.

Acum trebuia să expedieze invitațiile pentru seminar. Natașa se va ocupa de asta. Totuși, Valerie preferă să se ocupe ea însăși de cele destinate invitaților de marcă.

Cu cine să înceapă, dacă nu cu directorul casei St.Etienne? Un mod ca oricare altul de a-l obliga pe Paul să reacționeze. Deoarece va fi obligat să răspundă, chiar dacă nu ar fi decât din politețe. Fără să piardă timpul, Valerie începu să muncească.

Trecuseră câteva săptămâni. Ben și Melody se instalaseră în noul lor apartament, situat pe două etaje, cu scară interioară, care ținea în același timp și loc de magazin. Se hotărâseră să păstreze Floreal, transformată în depozit pentru vânzarea prin corespondență. Valerie se bucură de alegerea aceasta care-i dădea posibilitatea să nu rupă complet legăturile cu prietena ei.

În acea zi, Melody venise la Sublimaroma să ia niște flacoane care-i aparțineau. Cu aceeași ocazie îi aduse corespondența care se strecurase printre hârtiile lui Ben, când acesta reglase problemele administrative cu Valerie.

– Nu uita să păstrezi timbrele pentru băieți. Fac colecție, îi recomandă Melody, punând scrisorile pe un raft.

– Le vor avea, promit solemn!

– Nu uita nici să deschizi scrisorile. Le-am pus acolo, lângă șampanie.

– De acord.

– Va trebui s-o faci imediat, altfel nu te vei mai gândi la ele.

Valerie se încruntă. De ce oare această insistență din partea lui Melody? Curios! Ca și când nimic nu se întâmplase, prietena sa își lega pachetele cu sfoară, cu un aer indiferent. Intrigată, Valerie se apropie de etajera unde, alături de flacoane, era stivuit un vraf de plicuri. Imediat, inima începu să-i bată cu putere. Recunoscuse, bine pus în evidență de Melody, plicul care purta antetul de la St.Etienne.

În sfârșit, Paul răspunsese! Dumnezeu! Oare ce hotărâre luase! Într-o secundă, plicul sidefiu fu desfăcut. Mai degrabă rupt!

„Draga mea Valerie, aș avea multe lucruri să-ți spun, dar prefer să aștept pentru a ți le împărtăși. Până atunci, nu pot decât să-mi exprim regretul că nu voi putea reprezenta casa St.Etienne la seminarul tău. Respectele mele. Paul“.

Citind aceste cuvinte, Valerie era gata să izbucnească în plâns. Paul îndrăznise! Îndrăznise s-o abandoneze, s-o facă să piardă orice șansă de succes!

– Nu!

Strigățul tinerei femei o făcu pe Melody să sară în picioare și să se grăbească spre prietena sa.

– Ce s-a întâmplat, Valerie?

Rănită în suflet și în amorul propriu, Valerie nu putut decât să strige din nou:

– Nu!

Speriată, Melody îi smulse scrisoarea din mână și o citi la rândul său, în timp ce Valerie începu să măsoare încăperea în lung și-n lat.

„Respectele mele!“ N-avea ce face cu respectele lui. Ceea ce voia era prezența sa și nimic altceva! Albă ca varul de furie, Valerie se repezi la telefon și, cu o mână tremurândă, formă numărul de la St.Etienne. Fiind nevoită să încerce să-l găsească pe Paul, când încă nu-l cunoștea, reușise să-l învețe pe dinafară.

Soneria se auzi doar de două ori, înainte să i se răspundă, de o voce care vorbea în franceză.

– Paul St.Etienne, este acolo? întrebă Valerie în engleză.

Tot în franceză, fu rugată să repete. Și o făcu tot în engleză, până în clipa în care se mulțumi să recite ca pe o litanie: „Paul St.Etienne. Paul St.Etienne“... Încăpățânarea îi fu răsplătită, deoarece o altă voce, de data aceasta într-o engleză ireproșabilă îi răspunse:

– Domnul St.Etienne nu vă poate vorbi acum. Îmi pare rău.

– Spuneți-i că sunt Valerie Simpson.

Tăcere.

– Spuneți-i.

O nouă tăcere, înainte ca o a treia voce să se facă auzită.

– Sunt Jeannette Poulenc, secretara domnului St.Etienne.

El nu este aici.

– Atunci, duceți-vă și căutați-l!

– Imposibil, doamnă. La această oră, practic nu este nimeni în birou. Aici, este seară.

Decalajul orar! Valerie și-ar fi dat palme că uitase acest amănunt. Cu mâna înțepenită pe receptor, rămase mută. Secretara lui Paul reluă:

– Sunteți ziaristă?

– Nu.

Valerie reuși să explice că trebuie neapărat să ia legătura cu Paul, din cauza seminarului, deoarece timpul o presa.

– Așteptați, spuse secretara, îi voi consulta agenda.

Un zgomot de pagini răsfote în receptor, apoi din nou vocea Jeannettei Poulenc:

– Îmi pare cu adevărat rău, dar domnul St.Etienne mai lipsește încă un timp. Mi-e teamă că nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

– Unde este?

– În străinătate.

– În Statele Unite?

– Nu mi-a precizat exact unde se duce. Dar pot să-i las un mesaj din partea dumneavoastră.

– Inutil, spuse Valerie. N-ar folosi la nimic. Iertați-mă că v-am deranjat.

Închise, furioasă. Să nu mai audă vorbindu-se despre acest seminar! Să facă bucăți documentația pregătită cu răbdare, zi după zi, și care trebuia să ducă la un succes formidabil! În locul gloriei, proiectul său se îndrepta spre dezastru! Oare Melody citise pe chipul prietenei sale aceste gânduri disperate? Se repezi spre Valerie, încurajând-o cu căldură:

– Nu te nelinești. Nu ești singură. Te voi ajuta pentru seminar. Sunt atât de fericită de noua mea viață, departe de Houston, încât mă simt plină de energie. Pentru că vin în fiecare zi în oraș pentru a-i conduce pe băieți, asta nu-mi va provoca un deranj în plus.

Atât de mare era dezamăgirea lui Valerie, încât nu protestă și se lăsa alinată de aceste cuvinte liniștitoare. Totuși, încă de a doua zi, începu din nou să fie muncită de gânduri negre. Paul îi lipsea tot mai mult. În zadar se agita la Sublimaroma între magazin și laborator, nu reușea să se concentreze asupra muncii. În acea zi, Melody, fidelă promisiunii, ajunse dimineața în același timp cu poștașul. Acesta aducea o scrisoare al cărui antet Valerie îl recunoscuse imediat. Antetul de la St.Etienne. Pentru a citi liniștită scrisoarea, se duse să se închidă în laborator. Unde Melody, încă îngrijorată, o urmă.

– „Maurice St.Etienne acceptă cu plăcere invitația dumneavoastră...” citi Valerie, cu voce tare.

– Maurice? Ești sigură?

– Este ceea ce scrie aici, privește tu însăși.

– Maurice St.Etienne va asista la seminarul tău? Dar este fantastic, Valerie!

Agitată ca niciodată, Valerie își sărută prietena într-un exces de tandrețe.

– Fantastic! exclamă. Trebuie anunțați oamenii, ca să știe toată lumea. Dar mai întâi, voi telefona la hotel, să le spun să rezerve mai multe camere. Imaginează-ți puțin îmbulzeala de la seminarul tău, când vor afla că Maurice St.Etienne... Valerie! Mă crezi, Valerie?

– Eu... hm... asta înseamnă...

– Haide, haide, revino-ți! Știi ce vom face? Vom organiza o superbă recepție în onoarea bătrânului domn! Asta ne va da un pretext pentru a expedia alte invitații.

Melody, transformată, construia planuri de bătaie, în timp ce Valerie se prăbuși pe un scaun! Într-adevăr, lumea era cu susul în jos!

– Nu te simți bine, Valerie?

– Ba da... Dar vestea mi-a produs un șoc. Cred că totul s-a terminat cu Paul. Desigur, casa St.Etienne va fi reprezentată la seminar. Ar trebui să fiu fericită. Dar dacă Paul s-a lăsat înlocuit de bunicul său, înseamnă că nu mai dorește să mă vadă!

– Nu fi atât de pesimistă! Poate nu este totul pierdut. În locul tău, l-aș uita pe Paul, pentru a mă consacra seminarului. Trebuie să fie un succes! Și apoi, când totul va fi terminat, mi-aș lua bilet de avion pentru Franța și l-aș lua prin surprindere pe Paul, pe propriul său teren.

O criză de lacrimi întâmpină această sugestie, totuși de bun-simț. Și Melody trebui să facă apel la Natașa pentru consolarea prietenei sale. Mult mai târziu, Valerie consimți să zâmbească, apoi se apucă de treabă.

Cu două săptămâni înainte de data fatidică, deschidea corespondența, înregistrând răspunsurile la invitații. Brusc, Valerie păli. În teancul de scrisori, tocmai zărise un plic sidefiu, pecetluit cu un sigiliu din ceară aurie, gravat cu un trandafir. Un parfum cunoscut îi ajunse la nări. Deschizând scrisoarea, avu confirmarea lucrului de care se temea:

„Societățile Annabelle și St.Etienne au plăcerea să vă anunțe fuziunea lor, în același timp cu punerea în vânzare a unui nou și minunat parfum, creat de legendarul Maurice St.Etienne. În schimbul prezentării acestei cărți de vizită la raioanele de parfumerie ale marilor magazine, vă va fi înmănat un eșantion din ultima lor creație: Chantal“.

Literele deveniră confuze. Valerie inspiră profund parfumul amețitor care impregna scrisoarea și se răspândea în jurul ei. O mulțime de amintiri îi veniră în memorie. Începu să plângă.

Capitolul 11

– Această rochiță neagră îți vine de minune.

Lui Valerie nu-i plăceau complimentele, chiar dacă veneau de la Melody. Dar în acea seară, era mult prea nervoasă și prea preocupată pentru a le da importanță.

Dintr-o privire lungă, cuprinse mulțimea care se înghesuia în sala imensă. Ce șansă extraordinară să fie prima care-l primea oficial pe Maurice St.Etienne, de când casa sa anunțase fuziunea cu Annabelle! Ziariștii se puseseră în mișcare pentru recepția organizată în onoarea bătrânului domn. La fel și directorii marilor reviste. Până și editorii de la Vogue și Harper's Magazin, ținuseră să nu lipsească de la eveniment! Fotografii se îmbulzeau în sală. Valerie ar fi trebuit să radieze de fericire. Dar îi lipsea Paul. Și această absență, în special astăzi, o făcea să sufere cumplit.

Tânăra femeie acceptă distrată o cupă de șampanie pe care i-o întinse un chelner, dar uită să-și moaie buzele în ea.

Gândurile i se îndreptau spre bărbatul pe care-l iubea. Ce suferință pentru Paul că trebuie să se supună pretențiilor Carolinei! Mai ales că prea acaparase afacerea, pentru a face titluri cu litere groase. Sfârșitul imperiului St. Etienne și lansarea prin Annabelle a parfumului Chantal... Nu era de mirare că Paul preferase să rămână la distanță.

Valerie ținuse să organizeze recepția în sala de bal a hotelului, a cărei decorare o concepușe personal, alegând culorile piersicii și auriul, care puneau în valoare, în mod subtil, tenul femeilor. Tot ea avusese ideea să invite o orchestră de harpiști de mare talent. Vibrațiile coardelor însoțea rumoarea vocilor. În jurul lui Valerie se vorbeau mai multe limbi străine. Dovadă că seminarul său va avea un impact internațional. Nu era oare mai frumos decât în visurile sale? Pe plan profesional, succesul nu-i putea fi contestat. Dar în plan afectiv, ce eșec!

Scuturând capul pentru a-și alunga gândurile negre, Valerie încercă să-și amintească discursul pe care-l pregătise pentru Maurice St.Etienne.

– Valerie! Așteptăm de trei sferturi de oră. Știi dacă bunicul lui Paul a sosit?

Era Melody care se neliniștea.

– Mi s-a spus că era în camera sa, că se odihnea, răspunse Valerie.

Și imediat, prinzându-se de brațul prietenei sale, exclamă:

– Dumnezeule!

În ușă se afla un bătrân domn, mic de statură, de o eleganță fermecător de demodată. Se făcu liniște deplină, urmată

curând de un tunet de aplauze. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Maurice St.Etienne, care salută adunarea. Toți ochii, în afară de cei ai lui Valerie. Fascinată, nu-și putea desprinde privirea de la celălalt bărbat, cel care-l însoțea pe eroul serbării.

Paul își conduse bunicul până la un fotoliu, în care îl așează. Valerie văzu clar mulțimea năpustindu-se spre Maurice St.Etienne, apoi ochii i se încetoșară. Trebui să se prindă de marginea unei mese pentru a nu se clătina. Din fericire, Melody îi oferi brațul.

— Nu este momentul să te dai în spectacol, șopti ea la urechea lui Valerie. Revino-ți! Voi cere șefului de sală să servească aperitivele.

Obrajii lui Valerie își recăpătaseră culoarea. Puterile îi reveniră. Totuși, în loc să se apropie de Maurice St.Etienne, după exemplul celorlalți invitați, rămase la distanță, observându-i pe bunic și pe nepot. Maurice n-avea nimic din bătrânul vulnerabil și puțin plăpând pe care și-l imaginase. Dimpotrivă, părea că se bucură din plin de omagiul care i se adusese și răspundea râzând întrebărilor ce i se puneau. Dacă fericirea exista, trebuia să aibă chipul său.

Și Paul? Valerie nu-i vedea decât profilul. Imposibil să ghicească ce simțea. Avea oare acea expresie preocupată care-i întuneca uneori fruntea?

Acesta întoarse capul și privirile li se întâlniră. Porni imediat spre ea.

Picioarele lui Valerie se muieră. Va leșina, sau va plânge, sau poate va striga! Printr-un suprem efort de voință, reuși

să-și păstreze stăpânirea de sine. Paul era lângă ea și reușise să salveze aparențele.

– Bună seara, Valerie, îi murmură.

În gura lui, numele său avea blândețea unei mângâieri.

– De ce? șopti Valerie. De ce?

– Ssst, îți voi expolica mai târziu. Vino. Bunicul își dorește enorm să te cunoască.

Luând-o pe tânăra femeie de mână, Paul o trase după el, croindu-și drum printre convivi.

Clipa mult așteptată sosise. Maurice St.Etienne se ridicase și stătea în picioare în fața ei. Luându-i mâinile, le duse la buze și le sărută, ceea ce o făcu pe Valerie să roșească. Ochiul bătrânului, vioi și malițios, se ațintiră rând pe rând asupra lui Paul și a lui Valerie. Și brusc, luând-o pe tânăra femeie în brațe, o sărută pe amândoi obraji.

– Draga mea copilă, spuse în cele din urmă, mă bazez pe dumneata să-mi faci nepotul fericit.

Oare ce să răspundă la această declarație, mai mult decât neașteptată? Valerie nu se întrebă mult timp, deoarece Maurice St.Etienne o împinse spre Paul, adăugând:

– Nu spune nimic, nu spune nimic. Cu el trebuie să vorbești.

Și se lăsă pe scaunul său, gata deja să schimbe amabilități cu admiratorii săi. Totuși, Paul ar fi putut interveni pentru a prelungi această întrevvedere! Dar nu deschisese gura. Nici măcar nu i-o prezentase pe Valerie bunicului! Ce lipsă de tact! Dezamăgirea se citea probabil pe fața tinerei femei, deoarece Paul îi spuse la ureche:

– Era foarte nerăbdător să te cunoască. Îl vom vizita împreună puțin mai târziu, departe de această agitație.

Datorită emoțiilor, nervii îi cedară în cele din urmă! Cu siguranță, nu era nici locul, nici momentul să izbucnească în lacrimi. Și totuși, Valerie, asta făcu.

– Nu plânge, te rog. Ține.

Paul îi întinse o batistă. Ascultătoare, Valerie își tamponă ochii și își urmă însoțitorul într-un mic salon din vecinătatea sălii de bal. Acolo, se ghemui pe o canapea din catifea roșie.

– Nu mă așteptam să te văd aici, mărturisi.

Paul se așeză alături.

– Probabil ai fost teribil de decepționată aflând de fuziunea noastră cu Annabelle.

– Într-adevăr. La fel de decepționată ca de maniera în care m-ai părăsit.

– Eram furios.

– Și eu. Detest să mi se interzică, indiferent ce. Și-mi interzisesesi să semnez primul contract al vieții mele.

– Am tendința de a fi autoritar. Bunicul m-a făcut să recunosc asta, recent.

– Bunicul tău este un fin psiholog.

– Spune-mi, Valerie... Din cauza mea ai renunțat la acel contract?

– Din cauza ta, da. Imaginează-ți că acești oameni fără scrupule voiau să-mi cumpere parfumurile doar ca să nu cadă în mâinile voastre.

La amintirea acelei întâlniri penibile, Valerie își înăbuși un suspin și întoarse capul. Paul îi ridică bărbia cu un gest tandru, obligând-o să-l privească.

– Parfumurile tale interesau Annabelle, pentru că sunt de o excelentă calitate, afirmă. Și din nici un alt motiv. O cred cu putere, Valerie, așa cum cred în tine și în talentul tău.

– De ce nu mi-ai telefonat? Am așteptat în fiecare zi un apel de la tine!

Ce ton de reproș în vocea tinerei femei! Paul o contemplă, cu un aer dezolat. Și ca pentru a se face iertat, o luă în brațe și o strânse cu putere, murmurând:

– Îmi trebuia timp să mă gândesc, Valerie. Atâția oameni au trecut prin viața mea, pentru a dispărea pentru totdeauna! Pe tine, refuz să te pierd. Am înțeles imediat că te doream în același timp ca soție și ca asociată.

– Și eu, m-am gândit la același lucru, în ceea ce te privește.

– Știu. Dar mi-a trebuit timp să-mi dau seama. Când m-am întors în Franța, bunicul a observat imediat că ceva nu merge. I-am povestit întâlnirea noastră, relațiile și dificultățile noastre. Mi-a spus că, în dragoste, nu trebuie să impui nimic, nici sentimente nici condiții. Vorbea în cunoștință de cauză. Comportându-se în acest fel, a pierdut-o pe Chantal.

– Și a aflat despre fuziunea cu Annabelle?

– Aveai dreptate. Un bărbat cu temperamentul său nu trebuie protejat. Imediat ce a aflat că s-a găsit formula parfumului lui Chantal, a decis să-l comercializeze. Nu mi-aș fi imaginat niciodată o asemenea reacție din partea sa. Crezi că-i cunoști bine pe ei pe care-i iubești și-ți rezervă niște surprize inimaginabile.

Iată exact ceea ce gândea și Valerie!

– Tu, de exemplu, îi spuse. Nu te așteptam astăzi. Fusesem anunțată de participarea bunicului tău la seminar. Nu de a ta!

– Prezența mea aici, n-are nimic oficial. Am venit cu titlu personal. St.Etienne și Annabelle au fuzionat pentru a crea o societate nouă, în care nu am nici o responsabilitate.

– Cum?

Se eliberase din îmbrățișarea lui Paul, dându-se înapoi pentru a-l privi mai bine. Evident, ceea ce tocmai aflase o tulbura.

– Caroline Waite și bunicul vor împărți conducerea afacerii, reluă Paul.

– S-a îndrăznit să ți se ceară să demisionezi?

– Nimeni nu mi-a cerut nimic. Am luat această decizie de bunăvoie.

– Dar... Pentru ce motiv?

Reluând-o pe Valerie lângă el, Paul îi mângâie tandru părul.

– Pentru a avea mai mult timp să-ți consacr. Să conduci o întreprindere atât de importantă, pretinde o incredibilă investiție de energie. Chiar cu mijloacele moderne. De fapt, nu știi încă, dar St.Etienne a abandonat tehnicile arhaice, pentru a adopta sisteme mai adaptate epocii noastre. M-am ocupat personal de instalarea calculatoarelor în toate magazinele noastre. Asta fac de două luni, de când n-am mai pus piciorul în birou. Am părăsit Montrealul ca vântul, pentru a mă duce la Paris să-l iau pe bunicul și să-l aduc până aici. Inutil să precizez că am dormit destul de puțin în aceste ultime zile.

- Cel puțin ai mâncat?
- Un sandviș aseară.
- Oh, Dumnezeuule, probabil ești mort de foame.

Valerie îi privi chipul, neliniștită. Avea o tentă palidă și cearcăne sub ochi! Paul era epuizat și Valerie nu-i bănuise oboseala. Ce monstru de egoism era!

– Repede, Paul, trebuie să mănânci și să te odihnești imediat.

Eliberându-se din brațele sale, îl luă de mână pentru a-l ajuta să se ridice, dar el protestă.

– Nu înainte de a-ți pune o întrebare foarte importantă. Valerie, vrei să fii soția mea?

Cu ce intensitate o privea! Tânăra femeie avu impresia că plutește între cer și pământ. Închise ochii, se cuibări lângă Paul.

- Doresc asta din toată inima. Te iubesc, Paul.
- Și eu te iubesc, murmură el.

Lent, foarte lent, ca într-un vis, gura sa puse stăpânire pe gura lui Valerie. Tandre și atât de blânde, apoi brusc pasionale, buzele lui Paul ștergeau amintirile urâte, promițând o fericire pe care n-o mai credea posibilă.

- Valerie, tremuri! Cum tremuri!
- Sunt atât de fericită și am pierdut atât de mult timp înfruntându-ne! Din vina mea! Îmi era atât de teamă că-mi pierd identitatea...

Paul zâmbi.

– Ei bine, liniștește-te, eu sunt cel care mi-am pierdut-o. Dar nu pentru mult timp.

Slăbind îmbrățișarea, Paul se îndepărtă ușor și pe un ton confidențial, se explică:

– Am deja planuri pentru amândoi. Mai întâi, să deschid un magazin pentru a vinde haine create de tineri stilisti...

– Fantastic! Am deja localul: fostul magazin al lui Melody. Îți voi explica ce s-a întâmplat. Acum servește de depozit. Doar provizoriu. Este un loc minunat de bine situat pentru o casă de modă. Oh! Paul! Văd deja magazinul nostru: foarte luminos, cu vitrine imense pentru a lăsa lumina să treacă și cu oglinzi peste tot. Se va numi „Palatul de cristal“. Iar eu, voi lansa un parfum nou în fiecare sezon, pentru fiecare din colecțiile tale, dacă nu vezi nici un inconvenient.

– Oare ce crezi? Că te voi lăsa să te odihnești?

– Întreprinderea Annabelle-St.Etienne va trebui de acum să țină seama de un concurent serios!

– Să ne aflăm în concurență cu bunicul și cu Caroline Waite, este mai curând stimulator, nu găsești?

Caroline! Ce ipocrită! Valerie ar fi preferat să uite de existența sa. Dar Paul avea dreptate: la ideea de a-i putea dovedi rivalei că o creatoare de parfumuri necunoscută putea deveni celebră în lumea întreagă, simțea că-i cresc aripi.

– Mă grăbesc să începem! exclamă ea.

– Știi la ce mă gândesc? Dacă Sublimaroma s-ar putea dispensa de serviciile Natașei, i-aș încredința cu plăcere o misiune la „Palatul de cristal“: acela de a descoperi creatori tineri și talentați.

– Este o idee genială! Natașa are mult fler! Datorită ei, vom oferi femeilor cele mai frumoase colecții din lume! Oh! Paul! Să plecăm de aici. Avem atâtea lucruri de făcut!

Valerie se ridică dintr-o săritură, trăgându-l pe Paul de braț.
– Dacă părăsesc acest loc, va fi pentru a mă duce la culcare, te previn.

– Dumnezeu! Am uitat că ești extenuat. Vino, te conduc în camera ta.

Paul era în picioare, în fața lui Valerie, atât de aproape! Ridicând fața spre el, aceasta îi citi în ochii de culoare închisă violența dorinței. Cuibărindu-și capul pe umărul său, își înnodă brațele în jurul gâtului, iar Paul, cu o nesfârșită blândete, îi mângâie buzele, înainte de a le săruta.

– Vino, șopti Valerie, vreau să fiu singură cu tine.

– Câteva minute de răbdare, încă, draga mea, răspunse Paul cu o voce răgușită.

Și luând-o de mână cu tandrețe pe Valerie, o conduse spre sala de bal.

– Mai înainte, trebuie să ne alăturăm celorlalți. Avem să le aducem la cunoștință două vești mari: căsătoria noastră și apariția Palatului de cristal.

Sfârșit